

ΜΗΤΡΟΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^ο

Αρ. 577

035

... με ...



ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρήγορα κατάσπρα και γυαλιστερά δόντια ακολουθήσατε τη συμβουλή μου.



Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική οδοντοκρέμα η οποία αφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεξ που φοβείσθε να γελάσετε, μάθετε ότι τα θαμιά και κίτρινα σμένα δόντια μετασχηματίζονται άμεσα σε κατάσπρα και γυαλιστερά, αληθινά πορφυρά, χωρίς τις ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' αποτελέσματα είναι άρροδο-κίτα. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήφρας δα σας πείσει περί της σπουδαιότητος της αντισηπτικής αυτής κρέμας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί συστατικά πρώτης ποιότητος μη ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΓΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

λαβάνουσα υπ' όλην την τιμήν αυτών. Με μία καταπληκτική ταχύτητα τα δόντια σας θα σφύρουν μία καινούργια λάμψη και λευκότητα που δεν είχαν ποτέ, τα δε σπασ θα ξεγυαλιωθούν. Βεβαιώσατε οξεί η ιδιες το καταπληκτικόν αποτέλεσμα της ΚΟΛΥΝΟΣ.

Από σήμερα χρησιμοποιήσατε την οδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει την πλουσιωτέραν συλλογήν χαρτου ταπετσαρίας είς τιμάς έργοστασίου.

Από 22 δραχμάς και άνω το τετραγωνικόν μέτρον μετά τοποδε-τήσεως.

Κιθάρας
ΚΙΘΑΡΑΣ
ΛΕΠΤΑΙ-ΜΑΛΑΚΑΙ-ΣΤΕΡΕΑ
Χρωματισμοί Αμελάρχου
Προϊόν Υψηλής Κιθαροποιίας ABC
Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΕΡΜΟΥΣΙ ΑΘΗΝΑΙ

Μα γιατί
Να υποφέρω έτσι;

Μπορούσε ν' άνακουφισθώ σε τρία λεπτά προσθέτοντας Σαλτράτ Ρόντελλ εις το νερό μέχρις ότου γινή άσπρο και έμβρατίζοντας τα πονεμένα της παιδια σ' αυτό το λουτρό. Οι κάλοι μαλακώνουν μέχρι της ρίζας των και ξεριζώνονται εντελώς και από την είζαν των. Τα γδαρσίματα και τυλίγματα θεραπεύονται, θα μπορούσε να φορέση παπούτσια κατά ένα νομόερο μικρότερο.

Τα Σαλτράτ Ρόντελλ πωλούνται επί έγγυησει εις όλα τα φαρμακεία. Η τιμή των είναι άσημαντος.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΠΑΡΜΠΑΦΕΝ



Η ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΟΛΙΣ επέστρεψα από το νεκροταφείο, όπου είχα πάει για να ρίξω λίγα λουλούδια στον τάφο της μητέρας μου, με την καρδιά βαρεία και με μάτια δακρυσμένα ακόμα, ρώτησα τον πατέρα μου:

—Ποτέ δεν μου είπες, μέχρι σήμερα, πως πέθανε η μητέρα μου... Γιατί αυτή η σιωπή έκ μέρους σου;... Μου φαίνεται, όμως, ότι έχω το δικαίωμα να το μάθω αυτό.

Ο πατέρας μου έγινε περισσότερο σκυθρωπός από ποτέ—δεν ήθελα να τον είδα ούτε μία φορά πρόσχαρο—έμεινε λίγο σιωπηλός και, τέλος, μου άποκρίθηκε:

—Να, έχεις δίκιο... Είσαι σήμερα είκοσι χρονών και πρέπει να μάθης τη θλιβερή αυτή ιστορία.

Έκατσε μπρός στο τζάκι, σκάλισε τη φωτιά και ύστερα άρχισε να μου διηγείται με άργη, βαρεία φωνή:

—Την εποχή εκείνη δεν είχες ακόμα γεννηθώ, σε περιμέναμε όμως από στιγμή σε στιγμή. "Ήμουν τότε δασοφύλακας σ' ένα μεγάλο κτήμα, σε μία έπαυση της μεσημβρινής Γαλλίας. Το σπίτι μας βρισκόταν στην καρδιά του δάσους—ένα μικρό, μονόκατο σπίτι με δύο μονάχα δωμάτια. Τα έλατα που περιτριγυρίζαν το σπίτι ήταν τόσο ψηλά, ώστε δεν το έφτανε ποτέ ο ήλιος.

Όλη τη μέρα έλειπα στο δάσος. Στο διάστημα αυτό, η μακαρίτισσα η μητέρα σου διπλοκλειδωνότανε, έπειδή φοβότανε μόνη της μέσα στην κουζίνα. Ο φόβος της όμως μεγάλωνε μόλις άρχιζε να σκοτεινιάζει, όταν η μαύρες κορφές των δένδρων σάλευαν το ίσκιό τους με το φύσημα του ανέμου... "Ήξερα πόσο η μητέρα σου ήταν λιγώφυη και φοβιστάρα, και φρόνιζα πάντοτε να έπιστρέφω σπίτι πριν νυχτώσει... Δεν πρέπει τώρα να φαντασθώ ότι οι φόβοι της μακαρίτισσας ήταν δικαιολογημένοι... Κάθε άλλο... Στην περιφέρειά μας έμεναν άνθρωποι άγριοι και ειλήαιοι. Ποτέ δεν είχε γίνει στα μέρη εκείνα κλοπή ή σονικό. Μά η μητέρα σου ήταν νευρική γυναίκα... Στα καλά καθούμενα έφτανε ελόκληρη σαν φύλλο και κίτριζε από την άδυναμία της, χωρίς να ξέρη ούτε η ίδια το γιατί.

"Είνα βράδυ, γύσις σπιτι κατάκοπος.

"Εβαλα άνδρεχτα μερικές μπουκιές στο στόμα μου—για να μη δυσκολεστήω τη μακαρίτισσα—κι' έπεσα άμέσως να κοιμηθώ.

Δεν έξεω πόσση ώρα είχα πού κοιμόμουν, όταν, ξαπνικά, η μητέρα σου άρχισε να με τρανάζη λόκληρο. Ξύπνησα τρομαγμένος.

—Τι συμβαίνει; ρώτησα, τριβώντας τα μάτια μου.

—Άκου, Ζερόμ; ψιθύρισε η μητέρα σου, με λαχανιασμένη φωνή. Σήμωσε η καμπάνα!..

Πάμει τώρα να σοι ξηγήσω, παιδί μου, ότι, στα γόνηια έμεινα όλα τα σπίατα στα γιοριά, είχαν έρω από την πόλη μία καμπάνα που την ντυπόσαν όταν συνέβαινε κανένα εδχάριστο ή ενάρεστο γεγονός.

Τη στιγμή εκείνη, τα ρολόι γνύππσε η ώρα δύο. "Εξω ο αέρας κινιούσσε, οδολιζέ, λιασθλεμένος καιρός.

—Σοι λέω, γυνίκα! είπα της μητέρας σου, για να την καθιηνάσω.

—Όχι, βί, είπα βέβαια ότι σήμανε η καμπάνα! άποκρίθηκε εκείνη, τρέποντας ακόμα. Είπα λοιπόν δυ άρες... Δεν μπόρεσα άπόψε να κλείσω σπίτι.

—Είπα τόση σήμινε! φώναξα θυμωμένος. Πάνω ντυνιανιέν είπα!

Ο άδελφός μου πλτε να φύγη με περισσήτα-τη δολή. Το άδελφόν Μλόκληρο Ρούζε—μυόγκριζε τον πληγμένο θηρίο!.. Θά έλεγε κανείς ότι έ-

κατό δαίμονες έπαιζαν το κρυφτολί πίσω από τα δέντρα ή ότι έκαστο άγρια ζωά βρυχόντουσαν άγριμένα, έτοιμα να δώσουν μεταξύ τους μία έξοντωτική μάχη.

Η μητέρα σου στριμώχτηκε κοντά μου, τραυλίζοντας:

—Νά, νά!... Άκούω και πάλι την καμπάνα!

Μου φάνηκε τότε ότι άκουσα κι' εγώ μία καθωνοκρουσία... —Δεν είνε τίποτα! είπα. Ο αέρας θα κουνά το γλωσσίδι της καμπάνας... Προσπάθησε να κοιμηθής!

Μά η μητέρα σου δεν μπορούσε να ήσυχάση.

—Όχι, όχι! έπέμεινε. Δεν είνε ο αέρας... Κάτι άλλο συμβαίνει άπόψε...

—Τι θέλεις να πής;

—Νά, συμβαίνει κάτι που δεν μπορούν να το προσφέρουν τα χείλη μου... "Ο Θεός να με συωρήση, αλλά μου φαίνεται ότι την καμπάνα την σημαίνει τώρα ο... —"Ελα, πάμει! φώναξα θυμωμένος με τα σωστά μου αυτή τη φορά. Δεν ξέρεις τί λές, καυμένη!..

"Επιασα τα χέρια της μητέρας σου: "Εκαιγαν από τον πυρετό. "Άκουγα την καρδιά της να χτυπά στα στήθη της, όπως τρουαγμένο πουλί τα φτερά του.

"Εκανον ν' άνάμω το λυννάρι.

Η μακαρίτισσα όμως έπιασε το χέρι μου και το έσφιξε με άπελπισμένη δύναμη.

—Μή μή για τ' όνομα του Θεού! ποαύλιζε. Μέσα στο σκοτάδι, δεν θά μπορέσει να με δει!... Φοβάμαι, Ζερόμ!... Ποτέ η ψυχή μου δεν φοβήθηκε τόσο πολύ, όσο άπόψε... Νοι-ώθη κοντά μου.

Δεν παύησας ν' άποτελειώση τη φράση της κι' άκούσθηκαν τρείς ακόμα καθωνοκρουσίες!

Και, τη φορά αυτή, τις άκούσα καθαρά κι' ενά!..

Πετάντικα άμέσως από το κρεβάτι κι' έτρεξα να έσχεμα-σα το τουφέκι μου από τον τοίχο.

—Μη σφύγεις από κοντό μου Ζερόμ! ούρλιαξε η μητέρα σου. Θά σε πάρω και σένα μαζί του!..

Και αν ακόμα πρόκειται να τα βάλω με τον ίδιο το θάνατο, θέλω να μάθω τη συμβαίνει! άποκρίθηκε θυμωμένος.

Κι' ένω η μητέρα σου έκαθε τρουανιένε το κεφάλι της κατά από το πάτημα, μισοσίεξα το παράθυρο και φώναξα δυνατά:

—Ποιάς είνε αυτό;

Μά κανένας δεν μου άπάντησε.

—"Ο σιό σιό, η καμπάνα σήμινε δυ ά φορές ακόμα.

—"Ομολογώ, παιδί μου, ότι ανατρίχιασα και γώ από το φόβο μου.

Η σκέψις, όμως, ότι ήμουν να κρατάω την ψυχαγμία μου για να μη τοποκοστώθω περισσότερο η καμπάνα σου, μ' έκανε να είδα ότι από το νοί μου κινή κακή σκέψη!..

"Εφα, το λυννάρι έκαμνε πένθιμο τοπίο με το κήλο ρόδι του. Και ο άνεμος εξακολουθούσε να βρογγιά σαν κολασμένη ψυχή!..

Με μία άπληστη κήσις, άνοιξα διάπλατα το παράθυρο. Μά δεν είχα κανένα να στέκεται έξω από την πόρτα του μικρού κήπου.

Ποιάς λοιπόν γνύππσε την καμπάνα!

Η καρδιά μου ντυπόσε δυνατά. Για να δώ-σκ άσπορος στον εαυτό μου, φώναξα άπειλητι-κά:

—Αν δεν άποκρίθω, αν πωσθώ!.. Ψυχή ζωηταή όμως δεν φανότανε έξω

Φόρεσα το παντελόνι μου, έβριξα ένα σακκάκι στους ώμους μου και, κρατώντας πάντοτε το τουφέκι μου, πήδησα από το παράθυρο. Έκανα, τρέχοντας, το γύρο του σπιτιού, χωρίς να συναντήσω κανένα. Ξαφνικά, άκουσα την καμπάνα να σημαίνει και πάλι πίσω μου.

Μ' ένα πήδημα, βρέθηκα μπρός στην πόρτα. Τρελλός σχεδόν από την αγωνία—και το φόβο μου—στήριξα το τουφέκι μου στον ώμο μου, σημάδεψα την καμπάνα και περιμένα.

Ο άνεμος ούρλιαζε κι' ένα σύννεφο σκέπαζε τη στιγμή εκείνη τη στιγμή.

Αμέσως βαθύ σκοτάδι άπλώθηκε γύρω μου. Την ίδια στιγμή, η καμπάνα σήμανε και πάλι — πάνω από το κεφάλι μου, καθαρά και ευδιάκριτα, χωρίς να την χτυπήσει ένα ανθρώπινο όρατο χέρι!

Δεν μπόρεσα τότε να κρατηθώ άλλο.

Καί πιασα τη σκανδάλη!

Ένα σπαρακτικό ούρλιασμα άκούστηκε σχεδόν ταυτόχρονα με την έκπυρσοκρότηση. Η κραυγή αυτή, που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο, έρχόταν από την κρεβατοκάμαρά μας, όπου είχαν αφήσει μόνη τη μητέρα σου. Την ίδια στιγμή, μέσα από την καμπάνα πέταξαν τρομαγμένες δυο πελώριες νυχτερίδες.

Τότε μονάχα κατάλαβα τι είχε συμβεί. Η δυο αυτές νυχτερίδες, με τα έρωτικά παιχνίδια τους, κουνούσαν το γλωσσίδι της καμπάνας!

Όταν γύρισα στο δωμάτιο, έβλεπα γεινηθή. Μά η μητέρα σου είχε πεθάνει από τον τρόμο της, ενώ έφερνε στον κόσμο ένα σένα, μέσα στους σπασμούς μιας φριχτής αγωνίας.

Νά, γιατί, παιδί μου—είπε ο πατέρας μου, τελειώνοντας την αφήγησή του—δεν θέλησα να σου πω μέχρι σήμερα πως πέθανε η μητέρα σου!..

ΖΩΡΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΝ

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

— ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑ Σ
ΜΙΑ ΦΟΡΑ!...

— Πώς τὰ πὰς, μπαρμπα-Γιάννη, με τὸ ἐμπόριο τῶν περιστειῶν;

— Δόξα νάχη ὁ Θεός!... Αὐτὸ τὸ μεγάλο, τὸ ἄστρο περιστέρει πὺλ βλέπεις, πουλήθηκε εἴκοσι φορές.

— ;;;
— Ναι, γὰ. Κρατάω, βλέπεις, πάντα τὸ θηλυκό, πουλάω τ' ἀρσενικό κι' αὐτὸ σὲ λίγη ὥρα γυρίζει πίσω, νὰ βρῇ τὸ ταῖρι του!..

— ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΤΣΙΣΟΥΝ

Ὁ ἀρχιεπισκοπὸς φάλακας, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους κλεφτοκοττάδες:

— Μὲ συγχωρεῖς, ἔγινε λάθος! "Ἐπρεπε νὰ βγῆς ἀπὸ προχτές.
— Μὴ στενοχωριέσαι. Νὰ θυμηθῆς μονάχα νὰ μοῦ λογαριάσῃς αὐτὲς τίς δυὸ μέρες πὺλ χρυστάς... ὅταν θὰ ξανάρθω!...

— ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ραπανάκη ἔλασαν ταχυδρομικῶς, τὸ πρωῒ, δυὸ θέσεις πρώτης σειρᾶς γιὰ τὸ μελόδραμα. Ὅχι συνηθισμένες προσκλήσεις, ἀλλὰ εἰσιτήρια πληρωμένα, ἐν τάξει. «Ἐνα λινόλογο σημεῖωμα, συνώδευε τὴν εὐγενῆ προσφορά: Σ α ῖ ς τ ὀ σ τ ῆ λ ν ε ῖ—ἔγραφε—ἔνας φίλος. Μ α ν τ ῆ ψ τ ε π ο ῖ ὁ ς»...

Φυσικὰ ὁ κύριος κι' ἡ κυρία ἄν καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ μαγέψουν τ' ὄνομα τοῦ ὑποχρεωτικοῦ αὐτοῦ φίλου, πήγαν τὸ βρόδυ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, βόηκαν τὸ διαμῆρισμά τους κυριολεκτικὰ ξευδνωμένο. Ὁ κλέφτης τοῦ σήκου ἄκνη καὶ τ' ἀποπόροχα!... «Ἐνα σύντομο σημεῖωμα, πάνω σὸ τ' ἄκι ἔγραφε αὐτὲς τίς τοῖς λέξεις:

«Ἀσφαλῶς τῶσα θὰ καταλάβατε πὺλ ὅς ἔστειλε τὰ εἰσιτήρια!...

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

(Ἀρθρον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενούης κ. Σουλίου Μπενεττί)

Ἡ μεγάλη Βρετανία εἶνε ἡ μόνη χώρα τοῦ κόσμου, στὴν ὁποία λειτουργοῦσαν ὡς σύμ-μα ἡ παλιὰ μεσαιωνικὴ παραδόσεις. Ἡ γὰρ τῆς Ἀγγλίας, τοὺς ἀπὸ τὴν ἐπίσημη, κινεῖ σ' ἕνα μεσαιωνικὸ πνεῦμα καὶ ἀναρίθμητες τελετές, πὺλ γίνονται ἀκόμα ἐκεῖ, μαρτυροῦν τὸ πνεῦμα συνδεδεμένο πὺλ ἐνὸν ἀκόμα τὸ παρὸν μετὰ τὸ παρελθόν.

Ἡ πὺλ πολλὲς ἀπὸ τίς τελετές αὐτὲς γίνονται, σὲ τὸν ἄστυ τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ὄψη πὺλ εἶχε ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ παλαιὰ πόλις παρῆνε σχεδὸν ὅλως γύρω τῆς ἐπεξετάθη ἡ νεωτέρα. Μολοντὰ τὰ τεῖχη πὺλ περιέλασαν τὴ μεσαιωνικὴ πόλι, ἔχουν ἡ πὺλ πολλοὺ καταστραφῆ, ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἡ παλαιὰ πόλις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε αὐτόνομη, ὡς ἡ πὺλ ἡμετέρας τοῦ μεσαιωνικοῦ. Εἶνε μὲν μικρὴ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρο πὺλ ἡ ἴδια ἐκλέγει: τὸν λόρδο—δημάρχον.

Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν μπορεί νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

Γύρω ἀπὸ τὸ ἄστυ τοῦ Λονδίνου, ὡς ἡμετέρας τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας, ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

Ἡ πὺλ πολλὲς ἀπὸ τίς τελετές αὐτὲς γίνονται, σὲ τὸν ἄστυ τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ὄψη πὺλ εἶχε ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ παλαιὰ πόλις παρῆνε σχεδὸν ὅλως γύρω τῆς ἐπεξετάθη ἡ νεωτέρα. Μολοντὰ τὰ τεῖχη πὺλ περιέλασαν τὴ μεσαιωνικὴ πόλι, ἔχουν ἡ πὺλ πολλοὺ καταστραφῆ, ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἡ παλαιὰ πόλις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε αὐτόνομη, ὡς ἡ πὺλ ἡμετέρας τοῦ μεσαιωνικοῦ. Εἶνε μὲν μικρὴ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρο πὺλ ἡ ἴδια ἐκλέγει: τὸν λόρδο—δημάρχον.

Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν μπορεί νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

Ἡ πὺλ πολλὲς ἀπὸ τίς τελετές αὐτὲς γίνονται, σὲ τὸν ἄστυ τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ὄψη πὺλ εἶχε ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ παλαιὰ πόλις παρῆνε σχεδὸν ὅλως γύρω τῆς ἐπεξετάθη ἡ νεωτέρα. Μολοντὰ τὰ τεῖχη πὺλ περιέλασαν τὴ μεσαιωνικὴ πόλι, ἔχουν ἡ πὺλ πολλοὺ καταστραφῆ, ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἡ παλαιὰ πόλις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε αὐτόνομη, ὡς ἡ πὺλ ἡμετέρας τοῦ μεσαιωνικοῦ. Εἶνε μὲν μικρὴ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρο πὺλ ἡ ἴδια ἐκλέγει: τὸν λόρδο—δημάρχον.

Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν μπορεί νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

Ἡ πὺλ πολλὲς ἀπὸ τίς τελετές αὐτὲς γίνονται, σὲ τὸν ἄστυ τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ὄψη πὺλ εἶχε ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ παλαιὰ πόλις παρῆνε σχεδὸν ὅλως γύρω τῆς ἐπεξετάθη ἡ νεωτέρα. Μολοντὰ τὰ τεῖχη πὺλ περιέλασαν τὴ μεσαιωνικὴ πόλι, ἔχουν ἡ πὺλ πολλοὺ καταστραφῆ, ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἡ παλαιὰ πόλις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε αὐτόνομη, ὡς ἡ πὺλ ἡμετέρας τοῦ μεσαιωνικοῦ. Εἶνε μὲν μικρὴ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρο πὺλ ἡ ἴδια ἐκλέγει: τὸν λόρδο—δημάρχον.

Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν μπορεί νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

Ἡ πὺλ πολλὲς ἀπὸ τίς τελετές αὐτὲς γίνονται, σὲ τὸν ἄστυ τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ὄψη πὺλ εἶχε ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ παλαιὰ πόλις παρῆνε σχεδὸν ὅλως γύρω τῆς ἐπεξετάθη ἡ νεωτέρα. Μολοντὰ τὰ τεῖχη πὺλ περιέλασαν τὴ μεσαιωνικὴ πόλι, ἔχουν ἡ πὺλ πολλοὺ καταστραφῆ, ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἡ παλαιὰ πόλις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε αὐτόνομη, ὡς ἡ πὺλ ἡμετέρας τοῦ μεσαιωνικοῦ. Εἶνε μὲν μικρὴ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρο πὺλ ἡ ἴδια ἐκλέγει: τὸν λόρδο—δημάρχον.

Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν μπορεί νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

Ἡ πὺλ πολλὲς ἀπὸ τίς τελετές αὐτὲς γίνονται, σὲ τὸν ἄστυ τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ὄψη πὺλ εἶχε ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ παλαιὰ πόλις παρῆνε σχεδὸν ὅλως γύρω τῆς ἐπεξετάθη ἡ νεωτέρα. Μολοντὰ τὰ τεῖχη πὺλ περιέλασαν τὴ μεσαιωνικὴ πόλι, ἔχουν ἡ πὺλ πολλοὺ καταστραφῆ, ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἡ παλαιὰ πόλις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε αὐτόνομη, ὡς ἡ πὺλ ἡμετέρας τοῦ μεσαιωνικοῦ. Εἶνε μὲν μικρὴ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρο πὺλ ἡ ἴδια ἐκλέγει: τὸν λόρδο—δημάρχον.

Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν μπορεί νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

Ἡ πὺλ πολλὲς ἀπὸ τίς τελετές αὐτὲς γίνονται, σὲ τὸν ἄστυ τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ὄψη πὺλ εἶχε ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ παλαιὰ πόλις παρῆνε σχεδὸν ὅλως γύρω τῆς ἐπεξετάθη ἡ νεωτέρα. Μολοντὰ τὰ τεῖχη πὺλ περιέλασαν τὴ μεσαιωνικὴ πόλι, ἔχουν ἡ πὺλ πολλοὺ καταστραφῆ, ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἡ παλαιὰ πόλις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε αὐτόνομη, ὡς ἡ πὺλ ἡμετέρας τοῦ μεσαιωνικοῦ. Εἶνε μὲν μικρὴ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρο πὺλ ἡ ἴδια ἐκλέγει: τὸν λόρδο—δημάρχον.

Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν μπορεί νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας. Ὁ λόρδος—δημάρχος—ἐκτελέσῃ τὰ προνόμια τῆς βασιλείας.

Ἡ πὺλ πολλὲς ἀπὸ τίς τελετές αὐτὲς γίνονται, σὲ τὸν ἄστυ τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ὄψη πὺλ εἶχε ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ παλαιὰ πόλις παρῆνε σχεδὸν ὅλως γύρω τῆς ἐπεξετάθη ἡ νεωτέρα. Μολοντὰ τὰ τεῖχη πὺλ περιέλασαν τὴ μεσαιωνικὴ πόλι, ἔχουν ἡ πὺλ πολλοὺ καταστραφῆ, ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἡ παλαιὰ πόλις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε αὐτόνομη, ὡς ἡ πὺλ ἡμετέρας τοῦ μεσαιωνικοῦ. Εἶνε μὲν μικρὴ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρο πὺλ ἡ ἴδια ἐκλέγει: τὸν λόρδο—δημάρχον.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Τὸ πρῶτο μέρος τῶν ρούχων—ἀνδρικών καὶ γυναικείων—τὸ ὁποῖο λεγόμενα ἀμέσως, εἶνε ὁ «γιακάς». Καὶ νὰ τὸν καθαρίσουμε ἀκόμη, μεθυσμένα ἢ μετ' ὅσων, πάντα θὰ μείνῃ μὲν γρήγορη γραμμὴ. Κι' ὁμοῦ εἶνε ἀπλὴ ἡ μέθοδος—κι' ἀποτελεσματικώτατη—γιὰ τὸν ἀπόλυτο καθαρισμὸ τῶν λερωμένων γιακάδων: Βράζετε σὲ ἕκαστο δρᾶμα νεροῦ, εἰκοσιπεντε δρᾶμα καπνοῦ σὲ φύλλα ἢ κομμένον. Ὅταν θρᾶσουν καλά σουρᾶνε τὸ νερὸ, τὸ ἀφίετε νὰ κρυσθῇ λίγο καὶ κατόπιν βουτήτε μὲ δοῦρτα καὶ πλένετε τὸν κηλιδωμένον γιακά. Ὅχι μόνον θὰ καθαρίσῃ ἐντελῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅψ' μὲ τοῦ θὰ ἐκκαταρῇ τὴν πρώτη φρεσκάδα τοῦ χρώματός του.

Ὅταν ἡ πολυκαίρια προκαλέσῃ τὸ «γυάλισμα» τοῦ φορέματος, ἴσως ἕνας ἀπλὸς τρόπος θεραπείας τοῦ κακοῦ: Βράζετε καφε σὲ μεγάλο μπρίκι, καὶ σὲ ἀναλογία τέτοια, ὥστε νὰ γίνῃ «βαρός». Δὲν θὰ ρίξετε, θέβαια, καθόλου ζάχαρι. Ἀδειάζετε κατόπιν τὸν καφε σ' ἕνα φλυτζάνι, τὸν ἀφίετε ὅσο νὰ κατεκάθῃ ἐντελῶς καὶ μετὰ μαυροζοῦμι πλένετε τὸ φορεμα ἢ ἀπλὸς καὶ τὸ μέρος μονάχα πὺλ γυαλίζει πολὺ. Ὅταν στεγνώσῃ, θὰ φαίνεται φρεσκορισμένο σὰν καινούριο καὶ κάθε «γυαλάδα» θὰ ἔχῃ ἐξαφανισθῇ.

Ἔχετε ὅτι καὶ τὰ μεταξωτὰ δοκιμάζονται στὴ φωτιά; Ἡ—καλύτερα—ὅτι μόνον μετὰ τὴν φωτιά δοκιμάζουμε σίγουρα, ἀλλὰ καὶ πρόχειρα, τὴν ποιότητα ἐνὸς μεταξωτοῦ ὑφάσματος; Λοιπὸν, κόβουμε ἕνα μικρὸ κομματάκι ἀπ' τὸ ὑφασμα καὶ τὸ ἀνέβουμε. Ἄν ἡ ποιότης τοῦ γρώματος καὶ ἡ ἐπεξεργασία τοῦ ὑφάσματος εἶνε καλὴ, τὸ μεταξὶ καίγεται γρήγορα καὶ στριφογυριστὰ, ἀφίει δὲ στάγτη ἀνοιχτοῦ χρώματος. Τὸ πρόστυχον γραμματομένο ὑφασμα, ἀφίει στάγτη σκοτεινὴ καὶ καίγεται μετὰ σκοκολία. Τὸ καθαρὸ μετὰ μετὰβόλλεται σὲ στάγτη λεπτοτάτη, καθαρή κι' ἀνοιχτοχρῶμη. Ἐνὸ τὸ νοθευμένο ὑφασμα καίγεται ἀνώμαλα κι' ἀφίει στάγτη μαύρη, χονδρὴ καὶ θαρεῖα.

Ὅταν οἱ λαμοδέτες ἀρχίζουν κάπως νὰ λερώνονται, τοὺς καθαρίζουμε εὐκόλα καὶ πρόχειρα, τρίβοντάς τους με ψύχα ἄσπρου καὶ πολὺ ζεστοῦ ψωμιοῦ.

Μὴν τρώτε στρεῖδια κατὰ τοὺς μῆνες πὺλ δὲν ἔχουν «ρ», δηλαδὴ Μάιο, Ἰούνιο, Ἰούλιο καὶ Αὐγουστο. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπιδόσεως καὶ τοῦ πολλοπλασιασμοῦ τῶν τότε κ' εἶνε ὅχι μόνον ἐπιδόσεως ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβῆ.

Ἐνας ἀπλὸς τρόπος γιὰ τὴν ἐκκατάστασιν τῆς ἐξάλειψιν μιᾶς «κρεατοελιάς» εἶνε καὶ ὁ ἔξης: Παιρνετε ἕνα ἄσπρο κρεμμύδι καὶ σκάβετε στὴ μέση του μὲ μικρὴ ὀπή, ἢ ὅποια ὁμοῦ νὰ ἔχῃ ὅλην ἀπὸ τὸ ἀντίθετο ἄκρον τοῦ κρεμμυδιοῦ. Τὴν ὀπή αὐτὴν γυμνάζετε με μαγειρικὸ ἀλάτι, καὶ τὸ ἀφίετε ὅσο νὰ διαλυθῇ ἐντελῶς μέσα της. Κόβετε ὑστερὰ λίγο κι' ἀλαφρὰ τὴν κρεατοελιά καὶ τρίβετε ἀπάνω τὸ κρεμμύδι ἀπ' τὸ σκαμμένο μέρος του. Αὐτὸ θὰ γίνῃ καὶ κάθε πρωῒ καὶ θρᾶδυ καὶ ἐπὶ λίγες ἡμέρας ἡ κρεατοελιά θὰ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς.

Ὅταν ἐπιτετεύσετε σὲ ἕναν ἄνδρα μὲ ἐπιστολὴν γιὰ τὴν ἐκκατάστασιν, πρέπει νὰ τοῦ τὴν βάζετε μετὰ ἀνοιχτὸν τὸν φάκελό της. Ἀλλὰ κι' ὁ ἴσος σας αὐτὸς, ἔχει τὴν ἀποκρίσιν νὰ γράψῃ ἐντελῶς τὸν φάκελλο πρὸς αὐτόν, γιὰ νὰ δεσφωθῇ. Ἔτσι ὅτι δὲν σκοπεύει νὰ διαβῇ τὰ γραφόμενα μὲν μείνῃ ὁμοῦ μετὰ τὴν ἀπάντησιν.



Τὸ γαρνίρισμα αὐτὸ, πὺλ σὺνταίει διάφορα παιδικὰ ἀξεσουάρ, γίνεται κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ἡ τσάντα ἀπὸ λαϊνὰ, κεντιέται με βελονὰ φανταστικῶς. Ἡ ἐσάρπα, τὸ σουτέερ καὶ τὰ γάντια κεντιοῦνται τὸ ἴδιο. Τὰ ναντῖλια εἶνε ἀπὸ λευκὸ λινὸ με βούλες στὴν ἀκρὴ καὶ στὴν καρδέλλα τοῦ καπέλλου κεντιοῦνται τὰ ἀρχικὰ τῆς μικρῆς.

ἰδίας ἢ «Ὀβομαλίνη». Γιὰ τὴν ὑπόλοιπὴ λαιτὰ πὺλ πρέπει ν' ἀκολουτοῦ τοῦ «Μπουκέτου». Νὰ γάνετε ζωὴ πὺλ ὑγιεινὴ, περιπατοῦς, καλὸ ἔπνο καὶ ν' ἀποφεύγετε τίς στενοχωρίες.

Δυὸ Φίλες, Κομπονὴν. — Παρακαλῶ τὴν «Ξανθὴν» νὰ μὴν κἀν ἀπολύτως τίποτε γιὰ ν' ἀδυνατίσῃ. Τὸ βάρος της εἶνε 2—3 ἐκάδες παραπάνω ἀπὸ τὸ κανονικόν, ἀλλὰ στὴν ἡλικία της ἀπαγορεύεται κάθε κόπος. Θὰ τὴν ὀφελήσῃ πολὺ ἡ γυμναστική, γιὰ αὐτὴ πὺλ κἀν σὲ σκελετο δὲν εἶνε ἀσθενὴς. Νὰ κἀν τὰ ἴδια γυμνάσματα, ἐπὶ ἕνα τέταρτο κάθε πρωῒ. Χρόματα θὰ τῆς πηγαίνουν τὸ μυῖ, τὸ γυρο, τὸ ἄσπρο, τὸ μώβ. Ἡ «Μελαχροινὴ» ἀντιθέτως πρέπει μᾶλλον νὰ παύσῃ ὡς δυὸ ἐκάδες. Χρόματα νὰ προτιμᾷ τὰ ροδιὰ, τὰ πράσινα, τὰ κόκκινα. Ὅλες ἡ γυμναστικὴ ἀσκήσεις εἶνε καλές. Γιὰ τὴν κοιλίαν ἰδιαίτερος ἡ κἀμψις τῶν ποδιῶν. Π. γ. : πέψετε ἀνάσκελα καὶ σηκώστε τὰ δυὸ πόδια ἐναλλάξ, τὸ δεξιὸ καὶ τ' ἀριστερό. Τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνετε καὶ ὀρθῶν, μετὰ τὰ χέρια στὴ μέση. Στὶς ἄλλες ἐρωτήσεις θὰ ἀπαντήσω προσεχῶς.

Μελαχροινὴν. — Πλένετε τὸ πρόσωπό σας με πολὺ ζεστὸ νερό, σὲ ὅποιον ἔχετε ἀνάσσει μὲ κουντάλι τῆς σούπας ὄσδα. Κάθε βράδυ, καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας με τὴν ἑξῆς λοσιὸν :

Eau de roses 35 gr.
Alcool camphré 65 »

Γιὰ κρέμα μεταχειρίζεστε τὴν Καλόδεσμα, ἡ ὁποία εἶνε εἰδικὴ γιὰ δερμάτια λιπαρὰ σὰν τὸ δικό σας. Γιὰ τίς τριχὲς τοῦ προσώπου σας, ἂν περιορίζονται μόνον στὸ ἐπάνω γέλιο, νὰ τίς ξανθίνετε ἀπλῶς με λίγο ὀξυγενέ, πὺλ θὰ τοὺς βάζετε κάθε τριτὴ ἡμέρα. Ἀλλοῶς τίς βγάζετε εἴτε με λιωμένο κερί, τὸ ὁποῖον ἄλειψετε στὰ τριχωτὰ μέρη καὶ ὑστερὰ τραβᾶτε πρὶν ξεραθῇ, ἢ μ' ἕνα μίγμα ἀπὸ ἴσα μέρη νεροῦ, λεμονιοῦ καὶ ζάχαρης. Τὸ ὑμῶνετε νὰ γίνῃ σὰν μαστίχα μ' ὑστερὰ τὸ χρησιμοπονεῖτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο μετὰ τὸ κερί.

Νησιωτοποῖαν. — Ὅχι μόνον κἀν εἶνε βέβαια φοβερό, ἀλλὰ δὲν μπορείτε νὰ τὰ χύσετε, οὔτε μετὰ ἀπλὴ διαίτα, οὔτε με γυμναστική. Ἐπὶ σὺν ζῆτε στὰς Ἀθήνας, νὰ ἀπευθινθῆτε σ' ἕνα καλὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος θὰ σὰς ὀρίσῃ μὲ ἰδικὴ θεραπεία, με ἐνδείξεις καὶ με ἐνάλωση διαίτα, γιὰ τὸ πάθος πὺλ ἔχετε ἀσφαλῶς ἀρτῆται σὲ κάποια ἀνομαλία τοῦ οργανισμοῦ. Ἀποφαιτῶς νὰ πῶτε σὲ γιατρός, ὅχι μόνον γιὰ ν' ἀδυνατίσετε, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσετε καὶ τὴν ὑγίειά σας. Ἄν δὲν βοήθῃ τὸν κατὰλληλο γιατρός, στείλετε μου τὴ διεύθυνσίν σας καὶ νὰ σὰς σταθῇ σοι ἕνα, ὁποῖος ἔχει πειρίματα σὲ μὲ παραπομπὰ πρὸς τὸν ἰατρό.

Ἰωάννην. Ἀγαθὴ Παρασκευὴν. — Δυστυχῶς ἡ σιτὰ τοῦ γορματισμοῦ σας ἦρθε κάπως ἀργὰ καὶ ἐπὶ πέρασαν ἡ Ἀποχρῆς. Ἀλλοῶς εἶσι καὶ ἄλλοι, δὲν τίς μορτάσουμε. Γιὰ διατάχσεις ἄλλῃ ἄπορῃ σας θάμιν προθυποτάτη νὰ σὰς ἀπαντήσω.

Ἀρρωστην. Παύρας. Πρωτίστως μὴν ἀπαιτῆστε. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ ἔχετε δεικνύον βέβαια μὲ ἀδυναμία, ἀλλὰ ἂν προλάβετε, τὸ πρόβλημ θὰ σταματήσῃ. Πηγαίνετε σ' ἕνα καλὸ γιατρός νὰ σὰς ἐξετάσῃ καὶ νὰ σὰς κἀν ἀκτινοσκόπηση καὶ ἀνάλωσθῃτε κατὰ γράμμα τίς συμβουλές του. Γιὰ τὸ ἄλλο πὺλ ὁρᾶτε, πρὸς τὸ παρὸν εἶνε ἀσθενὴ καὶ ἀσχυρὸν, ἀλλὰ μπορεί νὰ ἐξελιχθῇ πολὺ ὁ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Οι Άγγλοι εύπατριδες που πουλούν τους στοιχειωμένους πύργους των. 'Ο πύργος του Τσίλιγχαμ κ' η τραγική του ιστορία. 'Ο νεκρός κυνηγός κ' η κόρη του πυργοδεσπότη. Τό τρυφερό Πώς ο Τζέρεμυ γκρεμίστηκε απ' τον πύργο. Φυλακισμένοι και



Ν, κατά τύχη, σ'ας κυριεύσει ποτέ ή επιθυμία ν' αποκτήσετε ένα πύργο με φαντάσματα, μπορείτε να ελπίσετε ότι δεν θα δυσκολευθείτε διόλου να θρήνητε στην Άγγλία αυτό που ζητάτε!

Στην πατρίδα του Σαίξπηρ, υπάρχουν σήμερα πολλοί δούκες, κόμητες και λόρδοι, οι οποίοι είναι πρόθυμοι να σ'ας πουλήσουν τους στοιχειωμένους πύργους των, πύργους που χρονολογούνται από της εποχής του Πολέμου των Δυο Ρόδων και της τραγικής Μαρίας Στουάρτ. Και πρέπει να σημειώσουμε, ότι τα κάστρα αυτά πουλιούνται σε χαμηλή τιμή. Οι ιδιοκτήτες των ισχυρίζονται ότι ποτέ δεν θ' αποφασίσαν να πουλήσουν τα ιστορικά στίγματα των και ν' αποχωρισθούν από τα προσφιλή των φαντάσματα, αν δεν τους τσάκισε ή οικονομική κρίση. Αυτός, και μόνον αυτός ο λόγος, τους αναγκάζει τώρα να ζητούν να παραχωρήσουν σε ξένους τους πανάρχαιους πύργους των... και τις θρυλικασμένες ψυχές των προγόνων τους, που τις αγαπούν και τις σέβονται σαν ζωντανούς ανθρώπους...

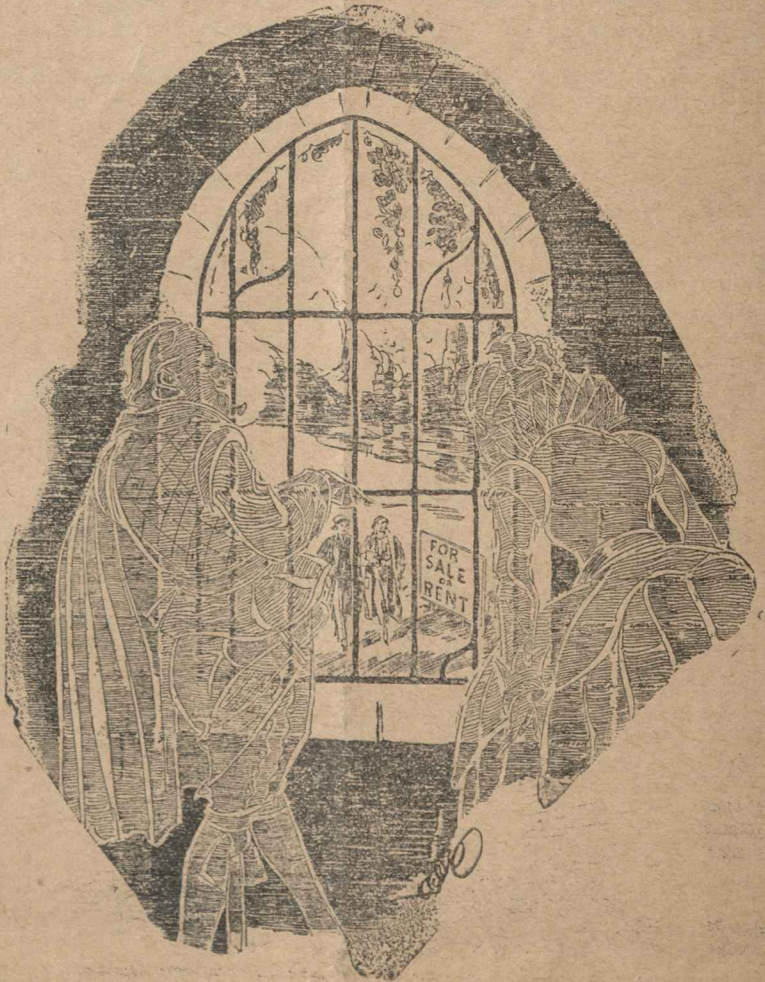
Στη δύσκολη αυτή θέσι θρέθηκε τελευταία και ο κόμης του Τάνκερβιλ, ιδιοκτήτης του πύργου του Τσίλιγχαμ, στο Νορθάμπερλαντ. 'Ο ευγενής αυτός δημοσίευσε στις εφημερίδες μία αγγελία, στην οποία έλεγε ότι αποφάσισε να πουλήσει τον πύργο του. Και με την ευκαιρία αυτή, δεν παρέλειψε να εκθειάσει τις αρετές του φαντάσματος που περιφέρεται τη νύχτα στους σκοτεινούς διαδρόμους του μισογκρεμισμένου αυτού κάστρου!

Η ιστορία του φαντάσματος του πύργου του Τσίλιγχαμ είναι τόσο ενδιαφέρουσα και δραματική, ώστε αξίζει ο κόπος να την αφηγηθούμε στον αναγνώστη μας.

Σύμφωνα με την παράδοση, το φάντασμα αυτό είναι ένας άριστος κυνηγός, ο οποίος είχε έρωτευθεί την κόρη ενός από τους μακρινούς προγόνους του κόμης του Τάνκερβιλ. Την εποχή εκείνη—δύ!—πέρασαν πολλά, πάρα πολλά χρόνια από τότε, και η αληθινή αυτή ιστορία μας φαίνεται σήμερα σαν παραμύθι...—την εποχή, λοιπόν, εκείνη, ένας φτωχός και άσημος νέος δεν μπορούσε, στην Άγγλία, ούτε ν' αντικρύσει στα μάτια μία αργοντοπούλα, χωρίς να μεταμειληθεί φριχτά για την τόλμη του.

Ωστόσο, ο Τζέρεμυ,—έτσι έλεγαν τον κυνηγόν αυτόν,—από την πρώτη στιγμή που είδε από μακριά την 'Ελαΐνη, την πανώμορφη κόρη του πυργοδεσπότη, την αγάπησε με ασθμία τόσο παράφορο, ώστε, αντί να ευχαριστηθεί το θεό επειδή δεν πρόσεξε κανείς το αδιάκριτο βλέμμα που έβριζε στην αργοντοπούλα, αντί να φροντίσει να καταπιεί στην καρδιά του την αγάπη αυτή, αποφάσισε απεγνωστικά να κάνει τ' αδύνατα δυνατά για να σχετισθεί με την ωραία κόρη...

Ήταν γενναίος, ο κυνηγός αυτός! Δεν είχε νοιώσει ποτέ του τρόμο στην ψυχή του. 'Ο άνθρωπος αυτός είχε αντικρύσει πολλές φορές το θάνατο παλεύοντας με άγρια θηρία στα δάση του τόπου του κ' είχε μάθει ν' αψηφά όλους τους κινδύ-



Ένας Άγγλικός πύργος με φαντάσματα και οι οπαφίφιοι αγοράσται του

νους. Και ένα απόγευμα σκαρφάωσε στον τοίχο του πάρκου του πύργου, πήδησε μέσα και περίμενε, κρυμμένος πίσω από ένα σιδερένιο. Η 'Ελαΐνη δεν άργησε να φανή, κάνοντας το συνημμένο της περίπατο... 'Ο Τζέρεμυ θύηκε τότε από τον κρυψώνα του, πλησίασε την αγαπημένη του, γονάτισε μπροστά της και φίλησε μ' ευλάβεια την άκρη της μακρούς άσπρης ρόμπας της.

...Είπε τάχα ανάγκη, να σ'ας επαναλάβουμε τα λόγια με τα οποία ο έρωτευμένος νέος προσπάθησε να πείσει την αργοντοπούλα ότι την λάτρευε, ότι ήταν γι' αυτόν το ίδιο της το ζώο, ότι δεν μπορούσε να ζήσει μακριά της;... Κλείστε τα μάτια σας, ξαναθυμηθείτε μερικές από τις δραστήριες στιγμές που γνωρίσατε με τη συντροφιά ενός αγαπημένου προσώπου—και θα ξανανοιώσετε κ' εσείς τη συγκίνηση που δοκίμασαν ο Τζέρεμυ και η 'Ελαΐνη, στο πάρκο του πύργου του Τσίλιγχαμ. Γιατί και η 'Ελαΐνη δεν έμεινε αδιάφορη στα αισθήματα του κυνηγού. Η άρρενωπή όμορφη του Τζέρεμυ, ο παλμός της φωνής του, η λάμψη των ματιών του, έπεισαν την 'Ελαΐνη ότι ο νέος που είχε πέσει γονατισμένος μπροστά της την αγαπούσε πραγματικά, με τον θαυό εκείνον έρωτα που είχε λαχταρήσει κ' η ίδια στα άσπυχα όνειρά της...

Μά η 'Ελαΐνη δεν μπορούσε να ξεχάσει ότι ήταν κόρη ενός ασηρού πυργοδεσπότη και ότι μία κοινωνική αδυσσος την χόριζε από το φτωχό κυνηγό. Και προσπάθησε να του δώσει να καταλάβει ότι έπρεπε να την λησμονήσει, για το δικό του καλό. 'Αλλοιμονό του αν μάθαινε τίποτα ο πατέρας της! Θα τον σκότωνε άμέσως... Ναί, το καλύτερο που είχε να κάνει ο Τζέρεμυ, ήταν να την λησμονήσει...

Η καρδιά ενός έρωτευμένου δεν γελιέται ποτέ σε τέτοια ζητήματα. 'Ο κυνηγός κατάλαβε ότι η 'Ελαΐνη, παρά τους δυσανασχολίες και τις αντίρρήσεις της, τον αγαπούσε και αυτή. Και κατέστρωσε άμέσως το σχέδιό του. Χωρίς να επιμένη περιστάσεις, αποχαίρετσε την αργοντοπούλα κ' έφυγε, αφού της επανέλαβε ότι δεν θα την ξεχνούσε ποτέ...

Και μία νύχτα, ύστερ' από μία εβδομάδα, ενώ ή φύσι δολιχόταν ηούχαζε, ο Τζέρεμυ πήδησε και πάλι στο πάρκο του πύργου, σκαρφάωσε από τον κισσό που σκέπαζε τους τοίχους του κάστρου ως το παράθυρο του δωματίου της αγαπημένης του και μπήκε μέσα. Η 'Ελαΐνη, η οποία ήταν έτοιμη να πλανάσει, έβγαλε ένα ξεφωρητό πρόσωπο, όταν είδε μπροστά της τον κυνηγό. 'Εκείνος όμως έτρεξε κοντά της, την αγκάλιασε παράφορα και την παρακάλεσε με λόγια τόσο θερμά να τον ακολουθήσει, ώστε εκείνη, μεθυσμένη από έρωτα, έβγαλε ν' αντισταθεί σ' δραστηριότητα που την παράσερνε, αποφάσισε ξαφνικά ν' αφήσει και την όργη του πατέρα της και την καταφρόνια της κοινωνίας και ν' ακολουθήσει τον άνδρα του από ποδές...

—'Εστω! ψιθύρισε, τρέμοντας από συγκίνηση. Θάρρος μαζί σου, θα ύποταγθώ στο πεπρωμένο μου... Κατέβη κάτω και περιμένε με στο πάρκο, εκεί που πρηνόσουναπθήκαμε... 'Εργουσε, μερικά πράγματα μαζί μου.

'Ο Τζέρεμυ, τρελλός από τη χαρά του, την φίλησε και άγγισε να κατεβαίνει κάτω, πασιμένη από τον τοίχο. Κάποιο λεβιέ κ' η μωσ, έσπασε — και ο κυνηγός έπεσε με υπόκοφο κρότο στο έδαφος, μη γινοντας μία σπασμένη κ' κραυγή τρόμου. Οι υπάλληλοι του πύργου τον άκουσαν. 'Επειδή τον πάκο, ακολουθώντας τον πυργοδεσπότη, που τον έ-

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι μεγαλύτεροι καταναλωτές αλατιού σ' όλο τον κόσμο είναι οι Άμερικανοί. 'Υπολογίζεται ότι σε κάθε κάτοικο της Άμερικής αντιστοιχεί ένα κιλό αλάτι το χρόνο. 'Επειτα έρχεται η Άγγλία, με είκοσι χιλιόγραμμα για κάθε κάτοικο της, ή Γαλλία με δεκαπέντε, ή Ιταλία με έννέα και ή Ρωσία με όχτώ.

Η πιο ιδεώδης μελάνη είναι αυτή που μεταχειρίζονται για να βάφουν τα κομμάτια τους οι ιδιοκτήτες της Νέας Γρενάδας. Πρόκειται περί του γιου του φητού χ' αν χ'ι. 'Αλαφροκόκκινος στην αρχή ο χυμός αυτός, γίνεται σε λίγη ώρα κατ'αμυρός. Δεν βλάπτει καθόλου τις πένες και αντέχει εξαιρετικά σ' όλες τις εξωτερικές επιδράσεις.

'Ο ποταμός 'Ωκ, στο Κασμίρ της 'Ασίας, κατεβαίνει από το όροπέδιο του Θιβέτ κομμάτια ξύλων, τα οποία φωσφορίζουν κατά τη νύχτα, όσο διαρκεί ή ύγραότης των. 'Εξαιρετικό από σχετικές έρευνες, ότι το νερό του ποταμού αυτού είναι φωσφορίζο.

Τό γάλα, όταν βγαίνει από τους μαστούς άγ. ους ζώων, είναι τελείως καθαρό από μικρόβια. 'Ο αέρας όμως, καθώς και το δοχείο στο οποίο το τοποθετούμε, το ποντίζουν με μικρόβια κατά την εξή αναλογία: Σε δυό ώρες το γάλα αυτό περιέχει έννέα χιλιάδες βακτηρίδια κατά κυβικό εκατοστόμετρο. Σε τρεις ώρες, εξεταζόμενο, περιέχει τριαντάδυ χιλιάδες βακτηρίδια και σε είκοσι τέσσερις ώρες ο αριθμός των αυξάνεται στα εξήντα περίπου εκατομμύρια!

'Ολες ή σχετικές μικροβιολογικές εξετάσεις του γάλακτος έχουν δώσει ως τώρα παραλήρημα αποπλήματα. 'Επαρκούν προσοχή στα δοχεία και βράζετε το γάλα.

Η θερμότης του ήλιου και ή θερμότης της φωτιάς είναι διαφορετικές. 'Απόδειξ' ότι ή θερμότης των ήλιακών ακτίνων περνάει εύκολα από το γυαλί των τζαμιών, ενώ ή θερμότης της φωτιάς πολύ δύσκολα.

'Ο Άμαζόνιος ποταμός της Βραζιλίας είναι κέντρο πολυπληθεστάτης αποικίας θαλασίων χελωνών. 'Απειρία χελωνών του 'Ατλαντικού, κατά τις άρχες του καλοκαιριού, αναστέλλει τον ποταμό και γεννιέται στις όχθες του από 130 ως 150 αυγά ή καβάρια. Φαντασθήτε πλέον τί γίνεται ύστερα από πενήντα ήμερες, όσες χρειάζονται για να εκκολαφθούν τα αυγά και να βγούν από αυτά ισάριθμες μικρές χελώνες. Σταματάει συχνά ή ποταμοπλοία, κ' από μεγάλα πλοία άρμυ, λόγω της άπειρίας των μικρών χελωνών, που πλανιούνται το ποτάμι.

Η άμμος του ποταμού Άμούρ της Ρωσίας είχε θέσει μεγάλο πλοίο σε σκόνη χυμού. Η έταιρεία ή οποία εκμεταλλευόταν το χυμοφόρο αυτό ποτάμι, μόνονα κατά το 1889 έβγαλε δυό χιλιάδες ογκώδεις έξοχα άμμάδες καθαρού χυμοφαριού!

Στην πόλι Σουράτ της 'Ασίας ('Ινδία), υπάρχει από άλλων ετών ένα «'Ασπύλο απομνηστικών ζωτικών», δηλαδή ψύλων, κορών κλπ. ! Τό είχε ίδρύσει ή ένωση των θεοσεβουσών Βανάνων — πούρσις 'Ινδισκή — για να μη τα σκοτώνουν και άμαρτάνουν. Οι Βανάνοι τοποθετούσαν τα ζωτικά αυτά σε μεγάλες γυάλινες θαλάμους και τα έτρεφαν με το αίμα του πρώτου πρωτατικού ομοιδεσπότη των, ο οποίος προσφύταν ως προσφύτης των κ' ο οποίος κλεινόταν σ' αυτούς τους θαλάμους γυμνός. 'Ετσι κατούφοναν τα ζωτικά να τρέφονται, μέχρις ότου πέθαιναν από φυσικό θάνατο ! 'Ενοείται ότι ή Άγγλική κυβέρνηση έλαβε άσπύρη μέτρα, και το πρωτότυπο αυτό... άσπύλο δεν λειτουργεί πια.

'Αν βάλαμε νερό σ' ένα μπουκάλι, πούξουμε κατόπιν από το μπουκάλι σε λεπτό στρώμα βαμβακιού, κ' αρχίσουμε να βράζουμε κατόπιν το βαμβάκι συνεχώς με αίσθημα, θα έχουμε σε λίγα λεπτά της ώρας το γάλα έτοιμο και προσιτόν... 'Ο αάθρι, με τις συνεχείς εξετάσεις κ' ανάλυσης τόσο πολύ το μπουκάλι, ώστε το νερό θα μετατραπεί σε αίμα.

Οι κάτοικοι των νήσων Μαντβός θεωρούν την ώρα του φαγητού ως ώρα ιεροτελεστίας. Κλείνουν λοιπόν στο πιο άσπυρο δωμάτιο του σπιτιού, κλείνουν πόρτες και παράθυρα και τρώνε μέσα στο σκοτάδι, ήσυχος κ' άσπυρητοι από εξωτερικούς θορύβους ή από ελαφρείς άδιακόλυντες. 'Αλλά κ' οι άδιακόλυντες αυτοί, όταν έρχονται και βολώνουν σε τέτοια κατάσταση το σπίτι, καταλαμβάνουν περί τίνος πρόκειται και φεύγουν!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Στη γή επάνω δυό πράγματα αγαπά: Τις γυναίκες και τα άρρώματα!

Μω άμμεθ

'Εκείνος που βρήκε την αληθινή γυναίκα, βρήκε την ίδια τη χάρι του Θεού.

Σολομών

Η γυναίκα είναι θελκτικό μουσικό όργανο, του οποίου ή αγάπη είναι το δοξάρι, και ο άνδρας είν' ο Σταντάλ

Η γυναίκα είναι ή πρώτη κατοικία του ανθρώπου. Ντιντερό



ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ IVAN D' URGEL

ΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ



ΕΡΙΚΑ χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ζοῦσε στὴν Ἑλλάδα τῆς Λοκρίδος ἕνας φιλόσοφος, ποὺ λεγόταν Τιμανδρὸς.

Ἦταν ἕνας γεροντάκος κοντός, ἀδόνατος, πάμπτωχος κι' εἶχε ἀφιερώσει ὁλόκληρη τὴ ζωὴ του στὴ μελέτῃ. Καὶ τόσο εἶχε ἀπορροφηθῇ στὸ διάβασμα καὶ στὸ γράψιμο, ὥστε ἦταν διαρκῶς ἀφηρημένος. Βγαίνοντας στὴν πόλι, σπάνια, σκουτουφλούσε ἀπάνω στοὺς διαβάτες, μουρμούριζε καὶ μονολογοῦσε, κι' ὅσοι τὸν ἐθλεπαν, ἔλεγαν:

—Νά, ὁ τρελλός!

Κι' ὅμως, τὰ συγγράμματα αὐτοῦ τοῦ γεροντάκου θαυμαζόντουσαν σ' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ πρὸς τὸν Πάριον, ποὺ ἦταν τότε ἡ μεγαλύτερη πόλις Πολλοὶ Ρωμαῖοι, μάλιστα, τοὺς εἶχαν σὰν «τάξιμο» νὰ πάνε στὴν Ἑλλάδα, καὶ γυρίζοντας ὑστερα, νὰ λένε μὲ υπερηφάνεια:

—Εἶδαμε τὸν Τιμανδρὸ!

Ὁ φιλόσοφος ὅμως, ἀγνοῶντας τὴ δόξα του, ζοῦσε σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο. Πολλὲς φορές, ἀπορροφημένος ἀπ' τὴ μελέτῃ του, λησμονοῦσε καὶ νὰ φάῃ ἀκόμη!

Κοντὰ του εἶχε πάρει ἕνα ὄφρανο ἀγοράκι. ὡς δεκαπέντε χρόνων, τὸ ὅποιο οὐδέποτε ἀγοράκι. ὡς δεκαπέντε χρόνων, τὸν ἀγαθὸ φιλόσοφο, καὶ τὸν ὑπηρετοῦσε μὲ ἀφοσίωσι στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Κάποιο καλοκαίρινό βράδυ, ὁ Τιμανδρὸς—ποὺ ἦταν πολὺ ἀδόνατος κι' ἐξαντλημένος, τὶς τελευταῖες ἐκεῖνες ἡμέρες—ἔγνεψε στὸν Δίφυλο νὰ πλησιάσῃ. Καὶ δείχνοντάς του—ἀνάμεσα ἀπ' τὶς τρύπες τῆς στέγης—τὰ πρῶτα ἀστέρια ποὺ ἔλαμπαν στὸν οὐρανὸ, τοῦ εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

—ὦ, Δίφυλε!... Δὲν θὰ λάμπουν αὐριο γιὰ μένα, αὐτὰ τὰ φωτεινὰ στολίδια τοῦ οὐρανοῦ!... Ἡ ἀπομυνηνὴ νύχτα, θὰ εἶναι ἡ τελευταία μου. Οἱ Θεοὶ μὲ φωνάζουν πεινὰ κοντὰ τους... Μὴν κλαῖς, παιδί μου!... Ὁ θάνατος δὲν εἶναι πικρός, στὴν ἡλικία μου. Ἄναψε τὸ λυχνάρι τώρα, παιδί μου, γιατί ἡ νύχτα μὰς τὴλίζει μὲ τὰ σκοτάδια τῆς κιοῦλας!

—Ἀλλοίμονο, γέροντά μου! ψιθύρισε ὁ Δίφυλος, δάκρυ ὁμῶς. Ὅτε σταλαγματιὰ λαδιοῦ δὲν ἔχομε!

—Τρέξε ν' ἀγοράσῃς!

—Δὲν ἔχομε καθόλου χρήματα!

Ὁ γεροφιλόσοφος στέναξε βαθεῖα, τότε. Ὁ Δίφυλος συγκινήθηκε τόσο πολὺ, ἀπ' τὴ βουὴ αὐτῆς ἀπελπισία τοῦ εὐεργέτη του, ὥστε πῆρε τὸ λυχνάρι, ἐξαφνικὰ κι' ἔβγαλε, ἀνὰ τὸν ἡλιόφωτο, νὰ τοῦ δώσουν πουθενὰ λάδι μὲ πίστωσι...

Στὸ πρῶτο κατὰσθημα ποὺ μῆκε, τοῦδεῖξαν ἀμέσως τὴν πόρτα, μὲ τὸ δάχτυλο. Στὸ δεύτερο, τοῦ εἶπαν μὲ τὸν εἶδαν:

—Δὲν ἔχεις χρήματα, δὲν ἔχω λάδι!

Ὅπου κι' ἂν πήγαινε ὁ φτωχὸς Δίφυλος, τὸν ἐδιώχναν μὲ κοροϊδίες. Τέλος, ἀναποφάσιστος ἂν ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς ἀκαρπες προσπάθειές του, ἀτάκτικα σ' ἕνα σταυροδρόμι.

Ἀντίκρισε τότε ἕνα μικρὸ ἐμπορικὸ, ποὺ τὸ κρατοῦσε μιά καλὸκαρδὴ γυναίκα, ἡ Κλυμένη. Ξέροντας ὁ Δίφυλος, ὅτι παρ' ὅλη τὴ φτώχεια τῆς ἡ Κλυμένη ἦταν συμπονετικὴ, μῆκε στὸ ἐμπορικὸ τῆς.

Τὴ βρῆκε ὅμως, νὰ κλαίῃ μὲ μαύρα δάκρυα. Τὸ μικρὸ τῆς ἐμπορικὸ ἦταν ἀνασταταμένο: Σπασμένα δοχα, ἀναποδογυρισμένες στάμνες, σκόρπια στὸ πάτωμα ἐμπορεύματα, κλπ., κλπ.!

—Ἀλλοίμονο, πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ καταστροφὴ; ρώτησε τὸ παιδί.

—Ἀχ, τί ἄτυχη ποὺ εἶμαι! θρήνησε πρὸς σπαραχτικὰ ἡ Κλυμένη. Τὴν ὥρα ποὺ βρισκόμουν στὴ βρύσι, μῆκεν κλέφτες ἐδῶ!... Μοῦ ἔκλειψαν ὅλους τοὺς ἀμφορεῖς μὲ τὸ λάδι ὅλα τὰ λιγοστά ἐμπορεύματά μου, κι' ὅσα δὲν μπόρεσαν νὰ πάρουν μαζὺ τοὺς οἱ κακοῦργοι, τὰ ἔσπασαν καὶ τὰ σκόρπισαν!... Πάει, ἔλασα πειὰ ὅτι εἶχα καὶ δὲν εἶχα... Τώρα πρέπει νὰ ζητιανέψω, γιὰ νὰ ζήσω!...

Χλωμός ὁ ἄμοιρος Δίφυλος, ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, μὴν τολμώντας νὰ τῆς πῇ γιατί ἦρθε. Ἡ Κλυμένη ὅμως, πρόσεξε τὸ λυχνάρι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, καὶ τὸν ρώτησε δακρυμαμένη ἀκόμη:

—Λάδι θὰ ἦθελες, εἰ;

—Ναί... εἶχα μεγάλη ἀνάγκη! τραύλισε τὸ παιδί.

—Νά, μὴ μὲνι λίγο ἀκόμη!... Ἐδῶ... Ἐδῶ στὸν πάτο αὐτοῦ τοῦ δοχείου, ποὺ δὲν ἔσπασε ἐντελῶς... Γέμισε τὸ λυχνάρι σου, ἀγόρι μου!

—Κλυμένη, πρὶν τὸ γεμίσω πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια! μουρμούρισε ὁ Δίφυλος στενοχωρημένος. Δὲν ἔχω

καθόλου χρήματα!

—Πᾶρε λάδι, σοῦ εἶπα!

Ὁ Δίφυλος δάκρυσε. Γέμισε τὸ λυχνάρι του, ἀπλώσε ὑστερα ἐπίσημα τὸ δεξί του χέρι, κι' εἶπε:

—Ἄν ποτὲ μοῦ χαμογελάσῃ ἡ Τύχη, ὀρκίζομαι σ' αὐτὴ καὶ στοὺς ἄλλους Θεοὺς, ὅτι θὰ σὲ ἀποζημιώσω γιὰ ὁλόκληρη τὴ ζημιὰ ποὺ σούκαμαν οἱ κλέφτες!

Γύρισε ὑστερα γρήγορα στὸ σπῖτι, ἀνάψε τὸ λυχνάρι, καὶ ἔβαλε μπρὸς τὸν Τιμανδρὸ.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, παιδί μου! ψιθύρισε ὁ φιλόσοφος τότε. Εἶθε νὰ σὲ ἀνταμειφῶν οἱ Θεοὶ!

Ἦσαν ὅμως καὶ τὰ τελευταῖα λόγια του αὐτὰ ὅσο κρατοῦσε ἡ νύχτα, καὶ τοῦ λυχνarioῦ ἡ ὁλόγη ἀγρυπνοῦσε, τὰ μάτια τοῦ ἑτοιμοθανάτου φιλοσόφου ἔμεναν ἀνοιχτά...

Μόλις ὅμως ἄρχισε νὰ σώνεται τὸ φυτῆλι, καὶ τὸ φῶς νὰ τρεμοσβήνῃ, τὸ σοφὸ κεφάλι ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω, καὶ τὰ μάτια τοῦ σκοτείνισαν...

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸν ἔθαψαν χωρὶς καμμιὰ πομπή. Τὴν «πιπλὰ» του δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία, καὶ κανένας δὲν ὤρεθηκε νὰ τ' ἀγοράσῃ. Οἱ γείτονες τότε τάχιστα στὸ δρόμο, καὶ σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοῦς ἔβαλαν ρωπὰ καὶ τὰ κάκισαν.

Ὁ Δίφυλος κράτησε μονάχα τὸ λυχνάρι τοῦ φιλοσόφου—γιὰ ἐνθύμιο—καὶ τὸ κρύψε κάτω ἀπ' τὸν χῆμα του. Ὑστερα, ἐξακολουθώντας νὰ κλαίῃ πικρὰ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ προστάτη του, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐγκαταλείψι του ἀπ' ὅλους, ἄρχισε νὰ πλανιέται στὴν πόλιν ὁ σκοπὰς, νησιτικός κι' ἐξαντλημένος...

Μὰ ἐνῶ συλλογιζόταν θλιβερὰ τί θὰ ἀπογινόταν ὕστερα ἀπ' τὸ χαιδὶ τοῦ φιλοσόφου—τρεῖς ταξειδιῶτες ἀπ' τὴ Ρώμη μῆκεν στὴν Ἑλλάδα. Ἦσαν τρεῖς πλοῖοι Ρωμαῖοι, μὲ μεγάλα ἀξιώματα στὴν πατρίδα τους, οἱ ὅποιοι ἐργάζονταν ἐπιτηδὲς γιὰ νὰ δύν τὸν Τιμανδρὸ.

Ὅταν ἔμαθαν τὸν θάνατό του, λυπήθηκαν πολὺ. Ἄρχισαν τότε νὰ ρωτοῦν, ὅσους εὕρισκαν στοὺς δρόμους:

—Πόστε μας κάτῃ, γιὰ τὸν φιλόσοφο καὶ γιὰ τὴ ζωὴ του!...

Κανένας ὅμως δὲν ἤξερε νὰ τοὺς πῇ τίποτε, γιατί ὁ λοιπὸς οἱ ντόπιοι νόμιζαν γιὰ τρελλὸν τὸν Τιμανδρὸ, καὶ δὲν ἐνδιαφερόντουσαν γιὰ τὴ ζωὴ του. Τέλος, ἐπὶ οἱ τρεῖς ταξειδιῶτες ἐξακολουθώντας νὰ ζητοῦν πληροφορίες ἀπ' τὸν κόσμο στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως, κάποιος τοὺς ἔδειξε τὸν Δίφυλο—ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, κλαίγοντας—καὶ τοὺς εἶπε:

—Νά, ρωτήστε αὐτὸ τὸ παιδί, καὶ θὰ μάθετε πολὺ λά!... Ἦταν ψυχοπαῖδι τοῦ Τιμανδρὸ, καὶ ζοῦσε ἐν ἀρκῶς μαζὺ του!

Ἀμέσως οἱ τρεῖς Ρωμαῖοι πλησίασαν τὸν Δίφυλο, ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν, λέγοντάς του:

—Μίλήσέ μας... Πές μας κάτῃ γιὰ τὸν Τιμανδρὸ!

Ἐκεῖνο τότε, θέλοντας ν' ἀνακουφισθῇ ἀπ' τὸν πόντο του, τοὺς διηγῆθηκε ὅλα ὅσα ἤξερε γιὰ τὸν νεκρὸ προστάτη του. Ἐπειτα τοὺς μίλησε καὶ γιὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του, καθὼς καὶ γιὰ τὴ μοιραία νύχτα τοῦ θανάτου του.

—Νά καὶ τὸ λυχνάρι ποὺ τὸν φώτιζε! πρόσθεσε στὸ τέλος, δείχνοντάς το.

Τὰ μάτια τοῦ πρώτου Ρωμαῖο, ποὺ τὸν ἔλεγαν θὰ κίε, ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ. Ἀπλώσε τὸ χέρι του μὲ τὴν χάρα, σὰν ν' ἀγγίξε θησαυρὸ, καὶ ξεφώνισε:

—Παῖδι μου, ἀγοράζω τὸ λυχνάρι σου!

—Τὸ ἀγοράζω κι' ἐγὼ! φώναξε ὁ δεύτερος.

—Ὁχι, ἐμένα νὰ μοῦ τὸ δώσῃ! πετάχτηκε μὲ πῶς

στὰ μάτια του, ὁ τρίτος.

Ὁ Δίφυλος στεκόταν ἀμήχανος. Ἦθελε νὰ εἰπῇ

καλὸκαρδὸ ἐνδιαφέρον τους—ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἦσαν τρεῖς

κι' αὐτὸς μονάχα ἕνα λυχνάρι εἶχε!

—Νά τὸ βάλομε στὴ δημοπρασίαν, τότε! εἶπε ὁ

κίας.

Ἡ λύσις ἦταν καλὴ. Ἀρχίζοντας ἀπὸ δέκα ἀργαῖ

δραχμῆς (τετρακόσιες ὀδόντα προπολεμικῆς δρα

μας!) ἡ δημοπρασία, κατακυρώθηκε ὁριστικὰ στὴ

Θρακία γιὰ μισὸ τάλαντο!

Ἦταν τεράστιο τὸ ποσόν: Εἰκοσιτέσσερες χιλιά

δραχμῆς προπολεμικῆς!

Ὁ Θρακίας φώναξε τότε τοὺς ἀνθρώπους του, σὰ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 607)



ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ



Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

τὸ φρίκη...

V

(Συνεχία ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἕνας ἄνδρας στεκόταν στὸν σεληνοφωτισμένο δρόμο καὶ τὴν κίταζε:

Ἦταν... ὁ Ἔδμος!

Ναί, ἦταν ὁ Ἔδμος, ὑπερήφανος, ὠραίος, εὐτυχισμένος γιατί τὴν ἔβλεπε ἐπιτέλους, μ' ἀπλωμένα τὰ μπράτσα του πρὸς τὸν οὐρανὸν τῆς!

Ἦ Σουζέτ ἔμπηξε μιά κραυγὴ ἀνεκλάλητης χαρᾶς.

Πᾶς... Κραυγὴ χαρᾶς!

Τυχεύει πρὸς τὰ πίσω ἀμέσως, τρομαγμένη ἐξαφνικὰ ἀπ' τὸν ὅτι τὸν αὐτὸ τῆς. Μῆκε μέσα κι' ἔκλεισε τὴν μπαλκονόπορτα. Ἀγκομαχοῦσε. Ἦταν κατατροπισμένη. Ἀχ, πόσο πονοῦσε, πόσο ἦταν ἐνοχὴ αὐτὴ ἡ κραυγὴ ποὺ τῆς ἔφευγε! Καὶ πόσο περνοῦσε νὰ περῶν!

Ναί, ἦταν ἀναμφισβήτητο πειὰ, αὐτὸ ποὺ συνέβαινε τόσοσιν καιρὸν στὴν ψυχὴ τῆς! Ἦταν κραυγὴ χαρᾶς, ἐκεῖνη ἡ κραυγὴ τῆς. Εἶνε γὰρ ἀνέκφραστα, ἐξαναθλέποντας τὸν Ἔδμο. Καὶ μιά στιγμιαία λάμψη, σὰν λάμψη ἀστραπῆς, φώτισε ἐξαφνικὰ ὅλα τὰ σκοτεινὰ κι' ἀνιγμωτικά μυστήρια τῆς ψυχῆς τῆς:

Τὸν ἀγαποῦσε!

Ποτέ τῆς λοιπὸν, δὲν εἶχε πάψει ν' ἀγαπᾷ. Τὸν ἀγαποῦσε καὶ πρὶν—τότε ποὺ τὸν πρωτογνώρισε—τὸν ἀγαποῦσε καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ γάμου τῆς, καί... τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη κι' ὅταν ἔμαθε τὰ ὅσα ἔμαθε ἀπ' τὴ γορή-Μαγκέ, καί...

Καὶ τώρα, τὸν ἀγαποῦσε ἑκατὸ φορές πρὸς πολὺ!

Ναί, δὲν τὸν ἀγαποῦσε τώρα μὲ τὴν ἐπιπόλαιη ἀγάπῃ παιδιῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν παραφορὰ ὀριμῆς γυναίκας. Δὲν τὸν ἀγαποῦσε ὅπως ἦταν πρὶν ἀνακαλυφθῇ τὸ ἔγκλημα, ἀλλὰ τέτοιον ὅπως ἦταν τώρα, ἀδιέφορο ἂν ἦταν δηλητηριαστὴς ἢ ὄχι. Τὸν ἀγαποῦσε, ὀδύνητοπε κι' ὅποιοσδήποτε κι' ἂν ἦταν.

Τὴν τροπῇ, ὅμως! Ὡστόσο τὸν λάτρευε. Κι' ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς, ξεφώνιζε:

—Θέο μου, μ' ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾷ!

Θὰ ἦταν τρομερὸ ὅμως, ἂν εἶχε μαντέψει τὴν ἀγάπῃ τῆς κι' ἐκεῖνος, ἀκούοντας τὸ χαρούμενο ξεφωνητὸ τῆς. Κι' ἀσφαλῶς θὰ τοῦ εἶχε ἀκούσει! Θὰ ἦταν τρομερὸ... Γιατὶ οἰγούρος πειὰ εἶχε αὐτὴ τὸν ἀγαπῶσε, θὰ ἐξαναρχόταν. Καὶ θάμπαινε μέσα στὸ δαιμόνιο τῆς, αὐτὴ τὴ φορά. Ὡ, δὲν ἦταν σωστό, δὲν ἦταν δυνατό νὰ ἐξαγαγῇ ἡ Σουζέτ σύζυγος ἐνὸς δολοφόνου! Δὲν τὸ ἦθελε ἡ ψυχὴ τῆς, ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

Κι' ἂν ἀνέβαινε πάλι ἐκεῖνος, ὕστερα ἀπ' τὸ ξεφωνητὸ τῆς χαρὰς τῆς ποὺ ἀκούσε;

Ἦ πόρτα! Εἶνε ἐκλειδωμένη ἡ πόρτα! Ἐξαφνίως ἡ Σουζέτ ἐξαφνικὰ ἀνατοχιάζοντας ὡς τὴ θυμῆθηκε.

Κι' ὀριμῆς πρὸς τὰ κεῖ, νὰ τὴν σωτῶσιν...

Μὰ ἡ πόρτα, πρὶν προλάβῃ ἡ Σουζέτ νὰ τὴν κλειδώσῃ, ἄνοιξε διάπλατα:

Κι' ὁ Ἔδμος παρουσιάστηκε σὲ κατὰρτι τῆς!

Ἦ Σουζέτ γλῶρωσε τὰ μάτια τῆς. Ἄφανε ἕνα βογγητὸ πόνο, μὰ καὶ λαγάρας. Εἶδε ἀναμμένη τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ σπυρίτου τῆς. Ρίχτηκε σ' αὐτὴ, ἔβγαλε στὸ πλάσι τοῦ στήθους, καὶ ἀναλύθηκε σὲ λυγμοὺς μι-

αὐτοπόνοιο ἀπὸ εὐτυχία κι' ἀ-

Ἡ πρώτη τοῦ σκέψι, τότε, ὅταν ἄκουσε τὴ γυναῖκα του νὰ λέη: «Αὐτὰ τὰ λουλούδια, τὰ μαζεύω γιὰ μιὰ νεκρή», ἦταν ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀφού ἡ ἀγάπη τῆς Σουζέτ—τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τὸν ἐνδιέφερε στὸν κόσμο—γι' αὐτὸν εἶχε χαθῇ, γιὰ ποῖο λόγο νὰ ζῇ ὁ Ἔδμος; Ἀλλὰ, ὄχι! Αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, τόσο πολὺ, ὥστε ἐξάπαντος ἔπρεπε κι' ἐκεῖνη νὰ τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ πάψῃ νὰ εἶνε σύζυγος τῆς. Θὰ ἦταν ὅμως ἡλιθιότης του, νὰ παρουσιάσῃ ἑστὶ ἀμέσως μπροστὰ τῆς, ἢ νὰ βελήσῃ νὰ τὴν δῇ κατὰ τίς πρώτες ἐκεῖνες ἡμέρες: Ἀσφαλῶς ἐκεῖνη θ' ἀρνιόταν νὰ τὸν δεχθῇ, θ' ἀρνιόταν νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ, καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε καὶ στὸ μέλλον—ἀπὸ ἐγωισμὸ πειὰ—ν' ἀρνιέται. Καὶ νὰ τὴν ἐσπράχνῃ, ἀκόμη ἡ καρδιά τῆς νὰ τὸν δῇ, θὰ τὴν ἐμπόδιζε ἡ υπερηφάνειά τῆς!

Ἐπρεπε λοιπὸν ὁ Ἔδμος, νὰ περιμένῃ...

Καὶ περιμένε. Ἡ ἀγάπη τοῦ ἦταν τόσο πολὺ μεγάλη, ὥστε ἦταν φυσικὰ, κι' ὑπομονητικὴ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ μακρὸ διάστημα, ὁ Ἔδμος ἐμοιάζε μὲ χαρτοπαίκτη ποὺ μὲ ὑπομονὴν κι' ὑπολογισμὸ ἔπαιζε τὰ τελευταῖα χρήματά του. Τίποτε δὲν ἦθελε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ, γιὰ νὰ εἶνε σίγουρος ὅτι καὶ τίποτε δὲν ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ...

Τὴν παρακολουθοῦσε τὴ Σουζέτ. Ἀλλὰ μὲ πόση φρόνησι καὶ μὲ πόσες προφυλάξεις κρυβόταν!... Ἀπὸ μακριὰ, ἔστεινε ἀνὰ τὸν οὐρανὸν γιὰ νὰ μᾶθῃ τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖο ἔβγαλε τὴν πόλιν στὴν ὁποία πῆγε, τὰ μέρη ἀπ' τὰ ὁποῖα πέρασε, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Σουζέτ. Πρόσεξε νὰ μὴ σπῇ πουθενὰ. Δὲν ἦταν ἀκόμη κατὰ τὴν Σουζέτ. Πρόσεξε νὰ μὴ σπῇ πουθενὰ, γιὰ νὰ κατὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ μπροστὰ τῆς. Μάντευε τὸ κάθε τί ποὺ συνέβαινε, στὴν ψυχὴ τῆς γυναίκας του.

Καὶ μαντεύοντας το, ἦταν σὲ θέσι νὰ παρακολουθῇ ὅπως πρὸς ὅλη τὴν ψυχολογικὴ κατὰστασι τῆς. Τὴν παρακολουθοῦσε λοιπὸν παντοῦ καὶ διαρκῶς ἀόρατος ἀπὸ ἐκεῖνη. Κατὰ τὰς ἐκδοχὰς, ὅτι ὁ μεγαλύτερος τῆς φόβος ἦταν μήπως τὸν ἀντικρύσει ἀπὸ κάπου. Μὰ καταλάβαινε, ἤξερε καλὰ, καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη: ὅτι ὁ φόβος αὐτὸς τῆς Σουζέτ, θὰ τῆς γινόταν τόσο τυραννικός, ὥστε αὐτὴ θὰ φρόντιζε πῶς νὰ τὸν διώξῃ πειὰ ἀπ' τὴν ψυχὴ τῆς!

Κι' ὅταν θὰ κατάρταν ἡ Σουζέτ νὰ διώξῃ αὐτὸν τὸ φόβο τῆς, τότε θὰ ἐξαγαγῇ τὸν πᾶν δικὴν του!

Ὅταν ἔμαθε λοιπὸν ὁ Ἔδμος, ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ κι' Ἰσαυρὶν ἐμεῖναν σὲ ἐρημικὸ σχεδὸν κι' ἄγριο ἐκεῖνο μέρος τῆς κοιλάδος τοῦ ποταμοῦ Νέκα—ἡ ψυχὴ τοῦ λαγάρου ἀπὸ ἐλπίδα.

Ἀπ' τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ αὐτοκτονία τῶν ἦσαν κοντὰ πειὰ, ἄρχισε νὰ νοιώθῃ νοήγορη ἐπίσης καὶ τὴν κατὰ τὴν στιγμὴ τῆς ἐμφανίσσεως τοῦ μπροστὰ τῆς. Ἡ νόσος τῆς Σουζέτ κι' ἡ μονότονη ζωὴ τῆς σὲ ἐρημικὸ σχεδὸν ἐ-



Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΔΕΝ ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ!

ΤΟΥ LUCIO CAPRA

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΤΖΟΥΛΙΑ, 22 ετών.

ΦΡΑΝΚΑ, 25 ετών.

(Σε μία φτωχικά επιπλωμένη καμαρούλα, η Τζούλια κάθεται μόνη και διαβάζει. Σε μία στιγμή μπαίνει η Φράνκα, πολυτελέστατα ντυμένη. Η Τζούλια την κυττάζει εκπληκτική. Είναι χειμωνιάτικο δειλινό).

ΦΡΑΝΚΑ.—Καλήσπέρα, σινορίνα Τζούλια !...

ΤΖΟΥΛΙΑ (δισταχτικά).—Καλήσπέρα σας !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Είμαι η σινορίνα Φράνκα Ντονιζέτι.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α !... Καθήστε, παρακαλώ.

ΦΡΑΝΚΑ.—Λοιπόν, σινορίνα Τζούλια, νομίζω πως τ' όνομά μου δεν σας είναι εντελώς άγνωστο. Δεν είν' έτσι ;...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Βέβαια... Ανήκετε σε μία πολύ πλούσια οικογένεια της Φλωρεντίας.

ΦΡΑΝΚΑ.—Και θα ξέρετε και κάτι άλλο ακόμα. Όσο... ότι πρόκειται ν' αρραβωνιαστώ με τον κύριο Ραφαήλο ντι Γκρότσε.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σινορίνα Ντονιζέτι, εγώ δεν ανήκω στην άριστοκρατία, γι' αυτό και θα σας μιλήσω όρθα-κοφτά ! Δεν θ' αρραβωνιασθώ ποτέ με τον κ. Ραφαήλο ντι Γκρότσε, γιατί είναι δικός μου αρραβωνιαστικός !...

ΦΡΑΝΚΑ (με ελαφρά ειρωνεία).—Ναι, πιθανόν να μην αρραβωνιαστώ ποτέ μαζί του, αλλά θα γίνω όπωσδήποτε γυναικά του. Οι αρραβώνες άλλωστε τώρα έχουν καταργηθεί. Θα παντρευτούμε άμεσα !

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Κι' εγώ σας λέω πως δεν θα παντρευτήτε ποτέ με τον Ραφαήλο !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Με τον Ραφαήλο !... Τί οσελότης !... Έγώ τον ονομάζω κύριο ντι Γκρότσε...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Και θα μείνη πάντα ένας κύριος για σας !... Ένώ εμένα είναι ο αρραβωνιαστικός μου !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Σινορίνα Τζούλια, σας παρακαλώ, μη μιλάτε έτσι !... Σκεφθήτε κάπως καλύτερα ! Είστε ένα φτωχό κορίτσι ! Κι' ο Ραφαήλος πρέπει να πάρη μία κόρη της τάξεώς του, πολύ πλούσια, γιατί είναι φτωχός, γιατί δεν έχει παρά τον τίτλο του.

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἀναστενάζοντας βαθεία).—Θεέ μου !... Καταλαβαίνω. Θέλετε ν' αγοράσετε τον Ραφαήλο ! Θέλετε ν' αγοράσετε τον τίτλο του !... Έτσι θα του δώσετε τα εκατομμύριά σας κι' αυτός θα σας κάνει κόμισσα !...

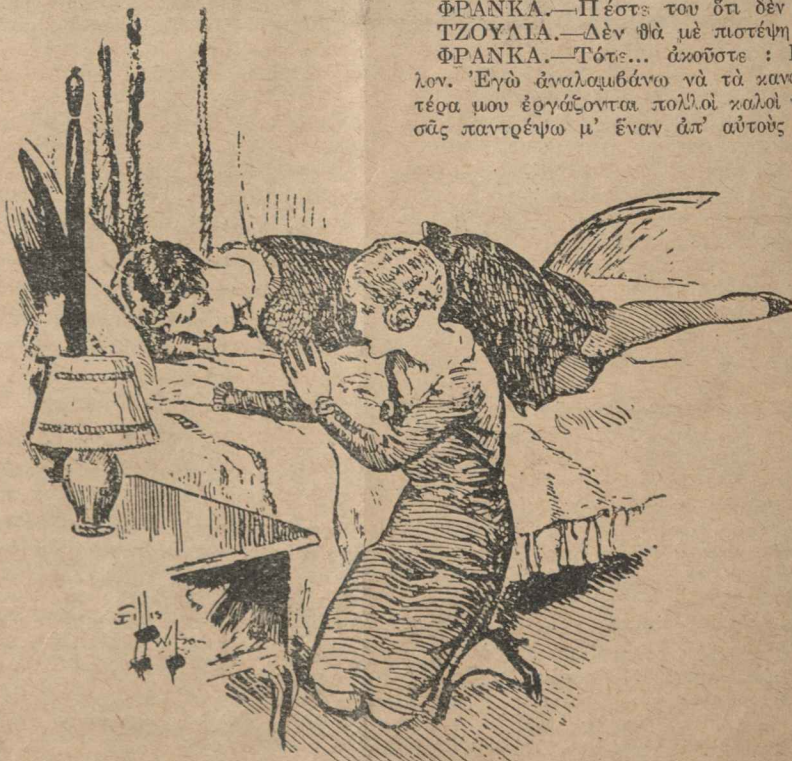
ΦΡΑΝΚΑ.—Έτσι είν' ο κόσμος σήμερα, κοπέλλα μου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ίσως ο κόσμος ο δικός σας !... Ο κόσμος των πλουσίων !... Εξήντα βέβαια πως δικαιούνται ν' αγαπούν σ' αυτόν τον κόσμο κι' οι φτωχοί ! Κι' όταν αγαπούνε εις οι φτωχοί, δεν κάνουνε εμπορικούς υπολογισμούς. Δίνουνε όλη μας την καρδιά, όλη μας τη ζωή, χωρίς κανένα άλλο αντίλλαγμα, εκτός από την αγάπη !... Η αγάπη, μόνον η αγάπη, είναι ο δικός μας θησαυρός.

ΦΡΑΝΚΑ.—Φαίνεσθε πολύ ρομαντική, σινορίνα ! Κι' αυτό δεν είναι παιά της μόδας ! Πρέπει να γίνετε πδ λογική, πδ πρακτική στη ζωή σας !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί θέλετε να πείτε ; Τί πρέπει δηλ' α' να κάμω για να είμαι λογική ; Πρέπει να πάμω ν' αγαπώ τον Ραφαήλο ; Αυτό θέλετε να πείτε ;... Ήσθαι λοιπόν σπύι μου για να μού σπαράξετε την καρδιά !

ΦΡΑΝΚΑ.—Ακούστε, μικρούλα μου. Δεν ήρθα εδώ ως αντίληρος. Ήρθα απλώς για να σας πω ότι γι' α καλό του Ραφαήλου, πρέπει να τον αφήσετε ελεύθερο να παντρευ-



ΦΡΑΝΚΑ. — Θεέ μου, τί θέλατε να κάνετε !...

τη μαζί μου. Αυτό είναι και το δικό σου συμφέρον.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δεν μπορώ να κάνω ένα τέτοιο πράγμα ! Τον αγαπώ πολύ και μ' αγαπάει κι' αυτός τρελλά !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Τί σημασία έχει αυτό ;... Δεν ξη η αγάπη, μικρή μου, χωρίς χρήματα !... Ο Ραφαήλος θα ευτυχίση μαζί μου. Ο πατέρας μου μάλιστα σκέπτεται να τον πάρη ελεύθερη στις επιχειρήσεις του, θα έζησει άφθονα χρήματα στη διάθεσή του, θα ξη ξέγνοιαστα, χαρηντασμένα !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Και την αγάπη τη δική μου δεν την λογαριάζετε ;

ΦΡΑΝΚΑ.—Η αγάπη !... Είπε όλοσ πράγμα βέβαια η αγάπη !... Αλλά, για σκεφθήτε... Αν παντρευθήτε με τον Ραφαήλο, θα τον ταδκάσετε σ' αιώνα δυστυχία. Κι' η μητέρα σας, όπως σας είπα, θα σκεφθήτε την αγάπη. Θα με θυμηθήτε μία μέρα... Δεν χοταίνετε ναίει μου με τα φίλά. Κι' όταν θάρθουν και τα παλιά, δ !... τότε άλλοιμον !... Η αγάπη η γρήνη, η απογοήτευση, η μετάνοια ! Ναι, θα μετανιώσετε γιατί τον παντρευτήκατε. Θα βλαστήματε την ώρα που γνωρίσατε κι' αγαπήσατε !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θεέ μου !... Γιατί μού τὰ λέτε δλ' αυτά ;

ΦΡΑΝΚΑ.—Ναι... ναι... Και τότε θ' άρχιση η τήνη να σας βασανίση. Θα υποφέρετε πολύ, όταν θα σκέφτεσθε πως γι' α' να μη θέλατε να θυσιάσθε όταν ήταν ακόμα καιρός, θυσιάσατε και την ελπίδα και τη ζωή του Ραφαήλου.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Οχι !... Οχι !... Δεν θα γίνη έτσι όπως λέτε...

ΦΡΑΝΚΑ.—Και πολύ χειρότερα ακόμη. Τώρα έχετε μεθυσμένη την αγάπη κι' οι δύο σας. Πλάθετε γλυκά όνειρα γι' α' μέλλον. Σκεφτόνται δλ' οδύνα. Αλλά αργότερα, θα δите πόσο έχω δίκιο !... Αυτά φέρεται να γίνη !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τον αγαπώ όπως ποτέ καμιά γυναίκα δεν αγάπησε στον κόσμο !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Δώστε του λοιπόν την ελευθερία του. Ο Ραφαήλος αγαπάει να παντρευτή μαζί μου, γιατί είναι δεσμευμένος μαζί μου, δώστε του πίσω τον λόγο του !...

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἀναστενάζοντας).—Με ποιό πρόσαι ;...

ΦΡΑΝΚΑ.—Πέστε του ότι δεν τον αγαπάτε πια !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δεν θα με πείση !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Τότε... άκούστε : Πρέπει να νομίσω ότι αγαπάει όλοσ. Έγώ αναλαμβάνω να τὰ κανονίσω δλ' α. Στα εργοστάσια τὰς τέρας μου εργάζονται πολλοί καλοί νέοι. Έγώ θα σας προτάσω να έλτε μαζί μου και να παντρευτήτε με έναν απ' αυτούς τους νέους. Έτσι θα νομίσω ότι Ραφαήλος ότι ερωτεύηκατε έναν άλλον, ότι προτιμήσατε έναν άλλον για σύζυγό σας. Έτσι πρέπει να γίνη. Βασίσητε σε μένα, ότι είν' ας προκίσω γενναίως. Αποστευθήτε την ελπίδα σας σ' α' και δεν θα μετανιώσετε γι' α'.

ΤΖΟΥΛΙΑ (πολύ ταρσμένη).—Ω, Θεέ μου !... Πώς τώμια !... Μου προσέινετε να πάρω έναν άλλον, ενώ αγαπώ τον Ραφαήλο !... Και μού προτείνετε πρόσω και δόρα !... Έ, λοιπόν, σινορίνα Ντονιζέτι, εγώ δεν τις δέχομαι τέτοιες άγοραστικές !... Η αγάπη δεν πουλιέται !... Μπορώ να θυσιάσω, αλλά δεν πουλώ την αγάπη μου !... Ακούτε ;...

ΦΡΑΝΚΑ.—Αν πραγματικά αγαπάτε τον Ραφαήλο, θα το πείτε !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τον αγαπώ, πού δεν μπορώ να ήσω χωρίς σ' α'.

ΦΡΑΝΚΑ.—Καλή μου κυρία, αν μού δώσετε μια μπουκιά καρδιά, μια καλή πόρτα και μια εφημερίδα, μπορώ να κάνω επί δωρεά πλάι στο τζάκι και να προσέχω να μ' α' σήση !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ζητείτε εργασία ; Και τί μπορείτε να κάνετε ;

Καλή μου κυρία, αν μού δώσετε μια μπουκιά καρδιά, μια καλή πόρτα και μια εφημερίδα, μπορώ να κάνω επί δωρεά πλάι στο τζάκι και να προσέχω να μ' α' σήση !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Αυτό το βωδινό είναι σκληρότερο κι' από πέτρα !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί να σου κάνη κι' ο μάγερας, κύριε ! Φταίει το βωδινό !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

κάτι με προφύλαξε και το κριθεί κάτω από την ποδιά της). Το καπνισμένο, είμαι ένα εμπόδιο για την ευτυχία του Ραφαήλου... Θα τρεφω το από τη μέση... Σας το υπόσχομαι !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Ευέλους, δεν σας αναγκάζω να παντρευτήτε μ' έναν άλλον, αφού δεν το θέλετε. Θα σας δώσω όμως όσα χρήματα μου ζητήσετε.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σας είπα : Δεν πουλάμαι !... Είπε ανάγκη να δώσω το αίμα μου, τη ζωή μου, γι' α' τον Ραφαήλο ; Τὰ δίνω πολύ ευχαριστός, για την ευτυχία του ! (Ξεπλάι σε λυγμούς). Και τώρα, σας παρακαλώ, αφήστε με ήσυχη, σινορίνα. Θα μού κάμετε μεγάλη χάρη !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Ευχαριστώ !... Ευχαριστώ !... Επιτρέψτε μου τουλάχιστον να σας δώσω ένα δάρο. (Βγάζει από το χέρι της ένα άδελφικό, το οποίο βραχιόλι και το προσφέρει στη Τζούλια).

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Οχι, όχι. Δεν ταιριάζει σε μία πτωχή δασκuloγράφου, είναι ένα τόσο πολύτιμο κόσμημα. Πηγαίνετε, σας παρακαλώ, και σε κάποιο σπίτι από αὐτο ο Ραφαήλος θάνα δικός σας !...

ΦΡΑΝΚΑ (σπρώχνοντάς από την καρέκλα για να φύγη).—Δεν θέλω να μείνω ο Ραφαήλος ότι ήρθα εδώ... (Η Φράνκα φεύγει).

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δεν θα το μάθω ποτέ !...

ΤΖΟΥΛΙΑ (μόνη).—Έτσι λοιπόν ; Πρέπει να λείψω εγώ από τη ζωή. Πρέπει ο Ραφαήλος να ξαναγεννησθί στα πλούτη, στην πολυτέλεια, στην άνετη ζωή ! (Βγάζει κάτω από την ποδιά της ένα μικρό περιπόρο). Έτσι ! Αυτό εδώ θα τὰ διορθώσω δλ' α !...

Κι' ο Ραφαήλος δεν θα μαντέψη ποτέ την ολήθεια ! Θα νομίσω πως καθώς περιεργάζονται το περιπόρο, εκπυροσοθήση και με σώσει. Η Φράνκα δεν θα πη έπίσης τίποτε. Δεν την συμπαίει. Το πλν είναι να λείψω εγώ απ' τη μέση !... Δεν έχω το θάρρος να ήσω χωρίς εκείνον. Θεέ μου, κάμε τον ευτυχισμένο ! Σπρώξτε τη φυσία της άγνης μου καρδιάς...

(Η στιγμή αυτή καταπαίνει άδελφους η Φράνκα. Βλέποντας την Τζούλια να κρατά το περιπόρο στο χέρι, τρέχει και της το παίρνει).

ΤΖΟΥΛΙΑ (πέφτοντας στο κρεβάτι της).—Γιατί δεν μ' αφήσατε να πεθάνω ;

ΦΡΑΝΚΑ (γονατίζοντας κοντά της).—Θεέ μου ! Τί θέλατε να κάνετε ; Ευτυχώς που γύρισα άμεσα, γιατί σκέφτηκα να σας πάρω μία άλλη πδ συμφέρουσα για σας πρόταση.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τώρα πια !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Οχι, όχι !... Δεν θα γίνη αυτό. Φαντάζεσθε λοιπόν πως μπορώ να δεχτώ μία ευτυχία βαμμένη με το αίμα σας ; (Αγκαλιάζοντας την). Όμοιολογώ, σινορίνα Τζούλια, ότι η αγάπη σου αγάπη είναι πδ μεγάλη, πδ άγνη, πδ αλκομένη, πδ σπινκα από τη δική μου ! Τώρα σε πατενω πως είστε άδελφο, όταν από δίγιο μού έλεγες ότι η αγάπη δεν πουλιέται ! Δεν φαντάζομαι ποτέ μέχρι ποίου βαθμού μπορεί να τείνη η ανθρώπινα μιά καρδιά που αγαπάει ειλικρινά. Συγχωρώσε με, Τζούλια, αν σε πίκρανα με τὰ λόγια μου. Τίποτα πια δεν θα σε χωρίσω από τον Ραφαήλο. Σου άνηκε !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δεν θέλω να γίνω αὐτὰ να μείνη φτωχός ο Ραφαήλος σ' όλη του τη ζωή !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Δεν θα μείνη φτωχός ! Έγώ θα σας προκίσω !

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δεν θέλω ελεημοσύνη, σινορίνα Ντονιζέτι !...

ΦΡΑΝΚΑ.—Μη μού μιλάς έτσι, Τζούλια... Είπανες να νομίσω τι θα πη αληθινή αγάπη. Σε παρακαλώ, δέξου να γίνης πάλι μου. Θέλω να σε λλω ευτυχισμένη, μαζί με τον Ραφαήλο...

ΤΖΟΥΛΙΑ (ξυπνάει σε κλάματα).—Ευχαριστώ !... Σ' ευχαριστώ, Φράνκα !...

ΦΡΑΝΚΑ (σπινγγόντας την στην αγκαλιά της).—Δεν έχω άδελφή, Τζούλια. Γίνε μου η αδελφούλα μου...

ΤΖΟΥΛΙΑ (κλαίγοντας στην αγκαλιά της Φράνκας).—Σ' ευχαριστώ !... Σ' ευχαριστώ, Φράνκα !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Α, έτσι ; Στείτε μου τότε τον...άφηνικό σου !...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

—Ο Ίσπανός συνταγματάρχης Αϊμίλιος Χορέρα έτοιμάζεται να κάνει έντος του μηνός Ματίου μιαν άνοδον εις την στρατοφυαγαν με άεροσ-ατον. Όπως δε ανεκοίνωσε τελενταία, προτίθεται να φτάση σέ ύψος 23.000 μέτρων, έπιτυχάνων έτσι, ρεχορ κατά 7.000 μέτρα ανώτερον του ρεχορ του καθηγητού Πικάρ.

—Είς το έν Άγγλις ναυπηγούμενον τεράστιον ύπερωκεανειον «Βασίλισσα Μαρία», έγιναν πρό ήμερών δοκιμαί...πυρκαϊές !...

—Τὰ τοιχώματα δηλαδή μιάς καμπίνας έχρησθήσαν με πετρέλαιο, το οποίο και άναψαν κα-όπν. Έπειτα η καμπίνα κλίσθηκε ερημικώς. Τd πυρ, αφού απέτρεφωσε τὰ πάντα μέσα στο διαμέρισμα, έσθση μόνο του, χωρίς να μεταδοθή άλλο, χωρίς στα άφελτα τοιχώματα.

—Ο διάσημος Άγγλις άστρονόμος Βάλτερ Τζόνσον ανεκοίνωσε πρό ήμ-ρών στην Ακαδημία των Φυσικών Έπιστημών του Λονδίνου ότι έντός της προσεχούς τρετίας προβλέπει μεγάλους πολέμους.

—Συμπεραίνει δέ το γεγονός τούτο λόγω του ότι ένεμίσθησαν τελενταία επί του ήλιου κηλίδες.

—Πρός ένίσχυση της προφητείας του αυτής, ο κ. Τζόνσον αναφέρει πολλά ιστορικά παραδείγματα, σύμφωνα με τὰ οποία άπέδειξε ότι οι περισσότεροι των μεγάλων πολέμων συνέβησαν πάντοτε δ-σκάς άν-φαίνοντο παρόμοιες κηλίδες πάνω στον ήλιο.

—Κατ' αὐτὰς τελειώνουν στο δάσος των Βινενγόν των Παρισίων η έγκαταστάσεις του Ζωολογικού Κήπου, ο οποίος θά είνε ο τελειότερος του κόσμου.

—Στο νέο αυτό Ζωολογικό Κήπο των Παρισίων, όπου τὰ θηρία θά είνε ελεύθερα, οι θεαταί θά μπορούν να τὰ θαυμάζουν από την κορυφή ενός βράχου ύψους 60 μέτρων, στο κέντρον του οποίου είνε εγκατεστημένος ένας κηρύδατος έξοστης.

—Στον έξοστη αυτόν οι έπισκεπταί θ' άνερχονται με άσανσέρ, πού θά περνά μέσα από το βράχο.

—Από μία τελενταία στατιστική, πού καθήρησε η Άγγλική Έταρεία Ραδιοφώνων «Θύντβεργαλ», πληροφορούμεθα ότι σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν 180.000.000 συνδρομηταί ραδιοφωνικών σταθμών.

—Ατ' αὐτοὺς τὰ 43 εκατομμύρια συνδρομητῶν άνήκουν στίς Ήνωμένες Πολιτείες, τὰ 27 εκατομ. στην Ίαπωνία, τὰ 16 εκατ. στην Άγγλία, τὰ 14 εκατ. στην Γαλλία, τὰ 11 εκατ. στη Γαλλία, τὰ 9 εκατ. στη Γερμανία, τὰ 6 εκατ. στη Ρωσία και τὰ ύπόλοιπα στίς διάφορες άλλες χώρες.

—Ο Άγγλος φυσιοδίφης και ζωολόγος Έντουαρντ Γκάρνερ, κατόικων μακρῶν μ-λετών του στίς ζούγκλες της Αφρικής και της Αυστραλίας, κατόρθωσε να καταρτίση ένα σπάνιο στο είδος του λεξικό των βροχημῶν των διαφόρων άγριων ζώων και θηρίων.

—Το πρωτότυπο αυτό λεξικό περιλαμβάνει 8.325 λέξεις, η ό-ποιες αποδίδουν πιστότατα τίς διάφορες κραυγές των λιοντα-ριών, ελεφάντων, παρθῶν και λοιπῶν άγριῶν της ζούγκλας, με τίς όποιες εκφράζουν τὰ διάφορα αίσθηματά των.

—Το Γραφείο Διεθνῶν Έναρτίων Συγκοινωνίας της Λιόνος ανεκοίνωσε πρό ήμερών ότι η αεροπορική συγκοινωνία της Εβρώπης γίνεταί ήτμ με 215 αεροπλάνα.

—Στην προφέρεια Χάνγκε της Γαλλίας έπαισε τον προηγούμενον μήνα ένας άρόλιθος, το βάρος του οποίου υπολογίζεται σε 3.000 τόνους περίπου.

—Ο αερόλιθος αυτός έμει χρώμα βαθνύλαζο, πέφτοντας δε άνοιξε βάθος περίπου 7 μέτρων.

—Ο Καναδός μετεωρολόγος Ρόν Γουάιντερ, πού ήμει και τον έτή-τασε, διαπίστωσε ότι ο αερόλιθος αυτός περιείχε ύδατος πο-λύτιμον μετάλλων αξίας άνω των 150.000.000 δολαρίων.

—Την περασμένη βδομάδα ο Γουίλντερε Φερράντι, από το Καστελλο-μάρε της Γαλλίας, έλαβε ταχυδρομικῶς ένα γράμμα, το οποίο δ-αί-διος είχε ταχυδρομησεί τον Αύγουστο του 1916, όταν βρισκταν αλχι-κῶτος στο Μαρεσλιαν της Γερμανίας !

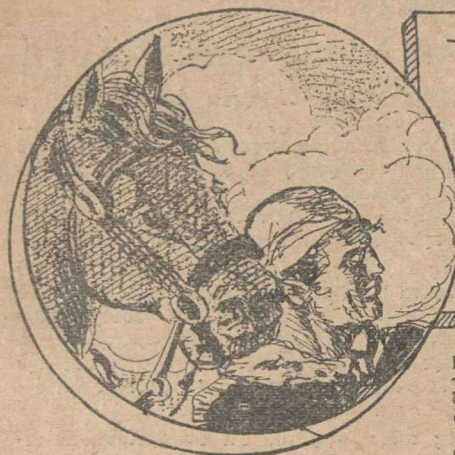
—Το γράμμα αυτό, πού έφτασε στον προσο-αίο του άπαιρα από...19 διόκλητρα χρόνια, άπερνήθηται πρός τον πατέρα του άποστολέως, ο οποίος έχει πεθάνει πρό δεκαετίας !

—Το άεροπλάνο της Έκτασής των Ήνωμένων Πολιτειῶν κατά την δεύτεραν έξοδον του παρελθόντος έτους έξέδωσε 9.325 διολύματα ελαστικῶς.

—Η Γαλλία άπασχολεί σε έργα οδοποιίας των άγροτικῶν περιφερειῶν των άποικῶν της περίπου 20.500 βαρυκοίτας καταδίκους.

—Στο Μπουένος Άϊρες βρισκται το μεγαλύτερο άπό άπόψεις κοιμητήρια θανάτων, όλων των εί-δων και μεγεθῶν.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ



Οι πειράται

του
Λουδοβίκου
Μπουσενάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ένα χαμίνι
του Παρισιού, τετραπέρατο και
διαβολικό, ο Φρικέτος, γυρί-
ζει τον κόσμο, ζητώντας τύχη.
Σε μία έρημια της Αυστραλίας
συναντάται με τον τρομερό λη-
στή Σμιθ και παίζει μάζο του

μπόξ — Έτσι για να δοκιμάσουν τις δυνάμεις των. Ο Σμιθ, σοστός Γολιάθ, την παθαίνει από το χαμίνι άσχημα. Δέχεται βροχή γρόνθων και σωριάζεται κάτω μισολιπόθυμος, αλλά και ένδοξος με τον μικρό εκείνο διαβολή. Την ίδια στιγμή όμως προβάλλουν άσπρη μερικοί άστυνομικοί, που καταλήτουν τον ληστή, και τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοβαρά... Ο Σμιθ συλλαμβάνεται και κατορθώνει να δραπέτευση άμέσως. Τότε οι άστυνομικοί, άνεξέσπαστα, συλλαμβάνουν τον Φρικέτο. Τη νύχτα όμως, ενώ κοιμούνται στο δάσος, ο Φρικέτος κατορθώνει να δραπέτευση κι' αυτός, παίρνοντας ένα από τα άλογά τους. "Επειτ' από πολλές περιπέτειες, φτάνει σ' έναν καταπληκτικό χρυσωρύχον και τους βρίσκει έτοιμους να λυντσαρίουν έναν άνθρωπο, που στην Αυστραλία: Δεν ήταν μόνος. Είχε και τέσσερες άλλους συντρόφους, μέλη μιας ένοπλης ομοσπονδίας, που χάριαν σ' ένα ναυαγίο, από το οποίο ο Φρικέτος κατόρθωσε να σωθεί.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Φρικέτος δεν άμφέθαλε πιά, ότι ή πρώτες του υποθέσεις —ή σχετικές με την προέλευσι του Καπουίν—θα έπραγματοποιούντο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν, πιθανώτατα, ένας ναυαγός έμισο-τοσός, ο οποίος συμμαζεύτηκε άπ' τους Ιθαγενείς, συμμερίστηκε την άβλεια ζωή των, και ξεχνώντας σιγά-σιγά τη μητρική του γλώσσα άφωμοιωθηκε εν' ώς με αυτούς.

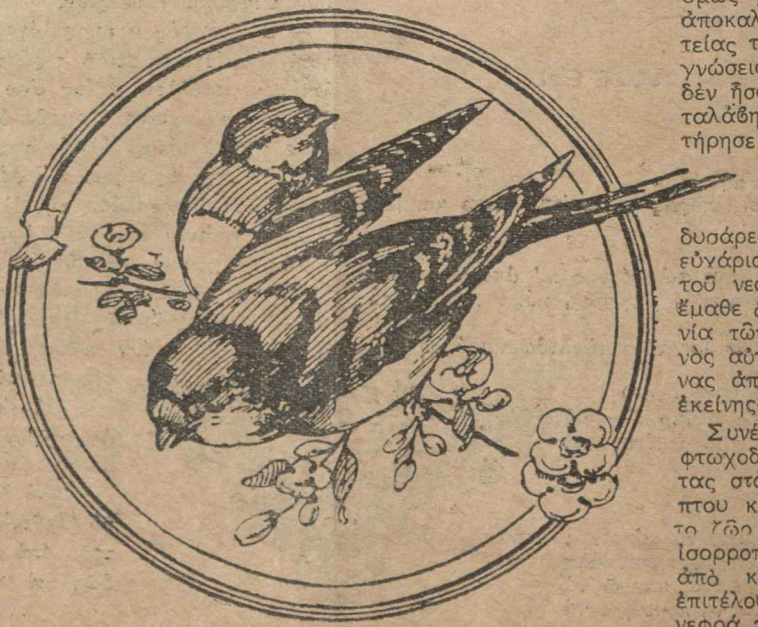
Το γεγονός άλλωστε αυτό, είχε και προηγούμενα παρόμοια: "Ένας Γάλλος ναυτικός, όνομαζόμενος Νάρκισσος Πελλιέ, βρεθηκε πρό δέκα έτών ανάμεσα στους Αυστραλούς Ιθαγενείς υπό συνθήκες άπαράλλαχτες. Κι' αυτός, όπως κι' ο Καπουίν, είχε ξεχάσει τη μητρική του γλώσσα, και ζούσε με τους θετούς συντρόφους του ζωή έντελώς πρωτόγονη. Κάθησε έπίσης τους σχεδόν δεκαοκτώ χρόνια, αλλά συνελήφθη μία ήμέρα έντελώς τυχαία από ένα άποστοπια Γάλλον ναυτών, οι όποιοι είχαν βγή από το πλοίο τους για να προμηθευθούν νερό. Ο Πελλιέ, διεγερθήκε πάλι στη Γαλλία άπ' τους συμπατριώτες του, χρειάστηκε να ξανασπουδάσει τη Γαλλική γλώσσα-την όποία είχε ξεχάσει έντελώς—και σήμερα είναι φύλαξ σ' έναν φάρο των άκτών της Βρετανίας!

Άσφαλώς λοιπόν κι' ο Καπουίν, ό φονεύς των καγκουρά, είχε πάθει ό,τι έπαθε και ο Πελλιέ. Γι' αυτό ήταν σίγουρος ό Φρικέτος, ό όποιος μάλιστα άρχισε να τον άποκαλή στο έξης "Υθόν Κερμπεχέλ.

● Ο "Υθόν άισθανόταν τώρα για το νεαρό χαμίνι μία άνέκφραστη άφοσίωσι κι' εύγνωμοσύνη. Τον άκολουθούσε παντού σαν σκιά, και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να του άνακουφίξη την άβλεια και στερημένη ζωή που περνούσε.

Ο Φρικέτος, φυλακισμένος άναγκαστικά έπί δυό ήμέρες, ξε ατίας της βοοχής, σε μία άβλεια καλύβα άπ' φλοιούς δένδρων, κόντευε να πεθάνη από άσφυξία. "Ήταν μικρή ή καλύβα αυτή, μόλις δυό μέτρων διαμέτρου, και στέγαζε τέσσερες άσθματικούς. Άνάμεσα τους στοιμωγμένους κι' ό δυστυχείς Φοικέτες, κόντευε να σκάσει άπ' τη βαρεία δυσάδία της άπερίγραπτης άκαθαρσίας των!

Ο "Υθόν όμως, βλέποντας την άξιολύπητη κατάσταση του Φρικέτου, του κατασκεύασε μία άλλη καλύβα. Ο άερσιμός της γινόταν θαυμάσια, κι' ή είσοδός της έκλεινε με παράπτασμο από δέρμα καγκουρά. Στρογγυλή ύγιεινή από καλοξεραμένα νιαβιά στέπες, και σκέπασμα καθαρό και έσπτό από δέρματα άγρίων ζώων, άποτελούσαν όλη την έπίπλωσι αυτής της καλύβας. Μά ό



Φρικέτος δοκίμασε άνεκκλήτη χαρά, μόλις έγκαταστάθηκε σ' αυτή, και για δυό λόγους μάλιστα: Πρώτα, σαν χαμίνι που ήταν, είχε δοκιμάσει πολύ χειρότερες στερήσεις κι' είχε κοιμηθ' ρακένδυτος πολλές φορές σ' άχιονισμένα πεζοδρόμια του Παρισιού. Κι' ύστερα, στην καλύβα αυτή δεν θα είχε καταναγκαστικούς συγκατοίκους, οι όποιοι έτρωγαν βρώμικα ψάρια, σάπια κρέατα, και των όποιων τα άπλυτα κορμιά έθωζαν βρομερές άναθυμιάσεις γηραλέων τράγων.

Έντωμεταξύ όμως, δεν έχανε και τον καιρό του: Συνδιδλεγόταν διαρκώς με τον Καπουίν, ό όποιος τον μάθαινε τη διαλέκτο των Ιθαγενών, ενώ ό Φρικέτος του θύμιζε πάλι τη λησμονημένη μητρική γλώσσα του, τη Γαλλική.

Ο Καπουίν έδειχνε άπερίγραπτη δίψα μάθησης. "Άκου τις Γαλλικές λέξεις του Φρικέτου, τις έπαναλάμβανε άποστηθίζοντας της, εύρισκε τη σημασία τους, κι' έκανε άπίστευτες πρόόδους. "Υστερα από τρεις έβδομάδες, το λεξιλόγιό του είχε πλουτισθ' έξαιρετικά. Τού ήταν όμως άδύνατο ακόμη, να σηματοποιή και φράσεις άπ' τις λέξεις αυτές. Κι' ήταν παράδοξο τότε το θέαμα του Καπουίν, να προσπαθή να γράψει στον Φρικέτο, υπερδύοντας σ' ά Γαλλικά του και πολλές λέξεις άπ' την Αυστραλιανή διάλεκτο!

Ωστόσο, ύπήρχαν ακόμη στη μνήμη του δυστυχισμένου μισοαγρίου Γάλλου πολλές ρίζες άπ' τη μητρική του γλώσσα. Όσο περνούσε ο καιρός, ή μνήμη του αυτή—βοηθούμενη κι' άπ' τη φιλομάθειά του—ζωντάνευε, έμπνοε, κι' ο Φρικέτος έβλεπε με χαρά, να πλησιάζη ή στιγμή κατά την όποια ό Καπουίν θα μπορούσε να του άφηγηθ' το παρελθόν του. Κι' ήλπιζε έπίσης, ότι θα μπορούσε να τον πάρη μαζί του στην Εύρώπη άγίτερα, άποσπώντας τον έτσι άπ' τους άνθρωποφάγους Ιθαγενείς θετούς άδελφούς του.

Άπορροφημένοι διαρκώς στο ζήτημα της άνευρέσεως της τροφής των ό Φρικέτος κι' ο "Υθόν—πολύ δύσκολο, όταν συλλαβισθ' κανένας την έξαιρετική φτώχεια της Αυστραλιανής γης—άναζητούσαν ώστόσο να βρουν και τα ίχνη του δόκτορος, τού Άντρέ, τού Πιέρ Λέ Γκάλ, και τού Μάζεστ. Κάθε φορά που εύρισκαν εύκαιρία, έκαναν μακρινές κι' έπίπονες εκδρομές και πάντοτε με κατεύθυνσι προς τις όχθες της λίμνης Τύρελ. Εύτυχώς, ήσαν γνώριμα τα μέρη αυτά στον Καπουίν, κι' ή έπιδεξιότης του ως κυνηγού είχε φαν' άνυπολόγιστα ώφέλιμη και στους δυό τους.

Ένωείται, ότι άπ' την αρχή ακόμη ό Φρικέτος είχε καταβώσει να του δώση να καταλάβη την σπουδαιότητα σημασίας των άναζητήσεων αυτών. "Έτσι, ό Καπουίν είχε άναπτύξει όλη την ύπερφυγή σχεδόν δευδερκεία του—ως άγριου—στις ίχνη λαοίς αυτές.

Ένα μόνον πράγμα παραέβηνε πολύ τον Φρικέτο, και τού είχε κινήσει σε άπίστευτο σημείο την περιέργεια: Διηκούσε να μάθ' άπ' τον "Υθόν, για ποιά λόγο τον είχε βρή μετεωρο-μεταξύ ούρανο και γης—κρεμασμένον στην άκρη ενός σκονιστού έτοιμον να λυντσαρισθ' άπ' το έξαγριωμένο πληθος! Είπε όμως γιατί ό Καπουίν δεν ήθελε ν' άποκαλύψη την άφορμή της περιπέτειας του αυτής, είτε έπίσης γιατί ή γνώσεσις του της Γαλλικής γλώσσας δεν ήσαν ακόμη άρκετές για να καταλάβη τις έρωτήσεις του Φρικέτου, ή τήρησε άπάνω σ' αυτό το ζήτημα έπίμονη σιωπή.

Κατά το διάστημα αυτό, συνέβη κι' ένα παράδοξο και δυσάρεστο γεγονός, το όποιο είχε εύνάριστες συνέπειες για την τύχη τού νεαρού Παρισιανού. Συγχρόνως έβιασε ό Φρικέτος και μία δεισιδαιμονία των Ιθαγενών, χάρις τού γεγονότος αυτό, τού όποιο έπεσε θύμα ένας άπ' τους ανθρώπους της φυλής εκείνης.

Συνέβη δηλαδή το έξης: "Ένας φταχοδιάβολος Ιθαγενής, κυνηγώντας σ' άβη μίας πελώριας ελεφάντου κάποιο φασκαλόμ (ελέφαντα) τού τ' όνομα της Αυστραλίας) έβασε την Ισορροπία του. Και πέφτοντας άπ' το κλώνο σε κλώνο, γκρεμίστηκε έπιτέλους στο έδαφος κι' έσπασε τα νεφρά του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

των χρυσών κάμπων

Γιά τους Αυστραλούς, ό θάνατος δεν είναι ποτέ φυσικός. "Έχουν τη δεισιδαιμονία να πιστεύουν, ότι πεθαίνουν πάντα είτε από βασκανία, είτε από συνέργεια δαιμόνων! Σας άφήνουμε λοιπόν να φαντασθ'τε τώρα, πόσες κατάρες βγήκαν άπ' τα λαράγγια των άφελών Ιθαγενών εναντίον του ήλιου, της σελήνης, της εύκαλύπτου και προπάντων εναντίον του άγνώστου και μυστηριώδους μάγου, ό όποιος μεταμορφώθηκε σε "φασκαλόμ και παρέσυρε έπίτηδες τον δυστυχή κυνηγό σ' άβη της εύκαλύπτου, για να προκληθ' έτσι η θανάσιμη πτώσι του!

Ενώ λοιπόν διαρκούσαν ακόμη ή κατάρες και τα ούρλιασμα των Ιθαγενών εναντίον του άγνώστου δαιμονίου, ό φύλαρχος έδωσε το σημείο της πενηθορήσεως. Άμέσως, όλοι οι Ιθαγενείς άρχισαν να βάφουν τα σώματά τους άσπρα—το άσπρο είναι το χρώμα του πένθους των—και ζωγράφισαν σ' ά στήθη τους άνθρωπίνους σκελετούς. "Επειτα, άφου πιστοποιήθηκε κι' έπιβεβαιώθηκε ό θάνατος τού θύματος, άρχισαν ή προετοιμασία τού ένταφιασμού του.

Οι Αυστραλοί Ιθαγενείς, διαρκώς τυραννισμένοι άπ' την πείνα κι' άπ' την έλλειψι τροφίμων στο πτωχό τους έδαφος, έπιδιδόταν—και σήμερα ακόμη—στην άνθρωποφαγία. Στις περισσότερες φυλές των λοιπών, έπικρατεί το έθιμο να τρώνε τους νεκρούς των. Εύτυχως, ό Φρικέτος δεν άναγκάστηκε να παραπαύ' ως θεατής παραμορφωτικής άστικής τελετής, και τούτο, γιατί ύπήρχε άβλητος τροφίμων κατά τις ήμέρες εκείνες: "Η άσχημη τού κόμμος ήταν πλουσιωτάτη, κι' ή λίμνη χορηγούσε μεγάλες ποσότητες ψαριών.

Έτσι, περιωρίστηκαν οι Ιθαγενείς μόνονά στο πρώτο μέρος της ένταφιαστικής τελετής: Σ' το "γδάρισμα" δηλαδή τού πτώματος!

Τον νεκρό πλησίασε, κι' άρχισε να τον γδέρνει ό «καρκαούλ», δηλαδή ό μάγος—Ιερέυς της φυλής. "Όσο διαρκούσε ή άσπασία αυτή έγχείρησης, κάθε Ιθαγενής περνούσε με άργό ρυθμό μπρος άπ' το πτώμα, και μόλις το πλησίαζε, χτυπούσε το κεφάλι του με το τσεκούρι του σε σημείο πένθους και λύπης. "Ο Φρικέτος στην άρχή νόμισε, ότι ή τσεκουριές αυτές ποδούναν σ' ά κεφάλια τους οι Ιθαγενείς, ήσαν έλαφρές, κι' ότι χτυπώντας μόνονά—άπό έθιμο και για τον τύπο—άκύνδυνα. Γρήγορα όμως βγήκε από αυτή την πλάνη του, γιατί είδε τα κεφάλια των Ιθαγενών καταπληγόμενα και λουμένα σ' άβη τους!

Όταν τελείωσε ή παρέλασι όλων των Ιθαγενών, το γδάρισμα τού νεκρού, δεν είχε ακόμη τελειώσει. Άρχισε τότε και

ανάδιδουν άνυπόφορη δυσσομία. Παρ' όλα αυτά όμως, τοποθετούνται μέσα σ' έναν σάκκο, κι' ή γυνακας τού νεκρού τον μεταχειρίζονται για προσκέφαλό τους έπί ξέξη όλοκληρούς μήνες! Κάθε βράδυ, πριν κοιμηθούν, βρεχουν με τα άκρουά τους τον βρωμερό και μακάβριο αυτόν σάκκο, για να άποσειέξουν έτσι ότι δεν ξεχάσαν τον μακαρίτη. Σ' το τέλος των ξέξη φριχτών αυτών μηνών, το τρομερό προσκέφαλο τοποθετείται ή στο κοίλωμα κανένος δένδρου, ή στο βάθος σπηλαίου, και τότε λήγει το πένθος των χηρών).

Μόλις τελείωσε ή τελετή τού ένταφιασμού, οι δυστυχισμένοι Ιθαγενείς γεμάτοι από αίμα ακόμη, τραγούδησαν έναν εύθυμοτατο ακοτό, κι' έστησαν έναν λιγγιώδη χορό γύρω άπ' τον έκθαμβό Φρικέτο. Δεν μπορούσε καθόλου να καταλάβη, για ποιά λόγο ξεσπασαν σ' όση χαρά κι' εύθυμία οι Ιθαγενείς, οι όποιοι μόλις πριν από όλίγη ώρα ούρλιαζαν από λύπη και "πετοσκοδόντουςαν" με τα τσεκούρια τους.

Ο Καπουίν, βλέποντας τον Φρικέτο ν' άπορη τόσο, αλλά και ν' άνησυχ' συγχρόνως, πήγε κοντά του και με λίγες λέξεις—Γαλλικές κι' Αυστραλιανές—κατάρθωσε να δώση τη λύσι τού αινιγματος στον καταπληκτο σωτήρα του. Τού έξηγησε δηλαδή τα έξης: "Ότι οι Ιθαγενείς πιστεύουν, ότι ή ψυχή τού νεκρού των μόλις ξεφύγει άπ' το σώμα, άναίτητε καταφύγει. Και μόλις βρή έναν λευκό, χώνεται άμέσως στο σώμα του, προτιμώντας το άπ' ό,τι άλλο άλλο καταφύγιο!

Γι' αυτό οι Ιθαγενείς άρχισαν να έπευφημούν έπι τον Φρικέτο, και να χορεύουν γύρω του με όση χαρά

Μόλις τελείωσε κι' ή τελετή αυτή, οι Αυστραλοί—νομάδες πιά λυσσαλέοι, κι' άπ' τους Βεδουίνους της Σαχάρας ακόμη—μάζεψαν τις άποσκευές των κι' άρχισαν να ξεκινούν για άνωστη κατεύθυνσι. "Η προετοιμασία της νέας αυτής περιπληνήσεως των στην τύχη, δεν ήσαν ούτε πολώρες, ούτε δύσκολες: Οι άνδρες, πήραν τα τόξα τους, τα βέλη τους και τα "μπομεράγκ", και ξεκίνησαν πρώτοι, άργοαδίζοντας. "Η γυναίκες των όμως, κυριολεκτικά διπλωμένες σ' άβη άπ' το βάρος των ζακων τους—μέσα στους όποιους ύπήρχαν τα τρόφιμα—άκολουθούσαν λουσιμένες στον ιδρώτα, κι' άγκομαχώντας... "Η καλύβες των άφηνότουσαν έτσι στην τύχη, έριμα και καταφύγιο των περιπλανωμένων ταξιδιωτών, ή των έρπετων, των έντόμων, και των νυχτοπουλιών!

Ο Φρικέτος, έκπληκτος, για την άπότομη αυτή άναχώρησι—την τόσο άδικαιολόγητη όσο κι' άπρόσπτη—ρώτησε σχετικά τον "Υθόν Κερμπεχέλ.

Ο μισοάγριος λευκός όμως, άπλωσε τα χέρια του σε σημείο άπορίας, κι' ύψωσε τα μάτια του στον ούρανό σαν νόλεγε:

—Μήπως έξω κι' έγώ;

—"Α, μά όχι, έξακολούθησε ό Παρισιανός. Δεν πρέπει να κάνω άνοησίες. "Έγώ έχω δουλειά έδώ και δεν πρέπει ν' άπομακρυνθώ.

«Θα μείνω... "Αν ή καρδιά σου σου τό λείπει, κάνε και σύ το ίδιο, "Υθόν...

«Μπα! Τι είν' αυτό έδώ, ξεφάνισε, παίρνοντας από κάτω ένα χάλκινο κιτρινωπό, σαν καπνισμένο, που είχε βγ' από το λάκκο, όπου άναπαύοντουσαν τώρα τα παραμορφωμένα λείψανα τού Ιθαγενούς.

—Διάβολε! Είπε βαρύ σαν μολύβι. Μήπως είν'...

—... Χρυσάφι! συμπλήρωσε με τη βραχνή φωνή του ό Καπουίν.

—Ναι, σύντροφε! Χρυσάφι! Καθαρό χρυσάφι... Και θάξ' ή τοιούτοιον καμιά δεκαριά χιλιάδες φράγκα... Μά αυτό δεν σ' ενδιαφέρει, δεν είν' έτσι;... Μά ούτε και μένα για την ώρα... Πάντως, επειδή δεν έφουρε τί μπορεί να συμβή, ως το βάλλουμε μέσα στην τσέπη μας. "Αν βρούμε μία άπ' αυτές τις μέρες καμιά κατα-



Ο "Υθόν πρόσταξε ό,τι...

σκήνωσι πολιτισμένων, θά μās χρειαστή...

Οι μαυροί έντωμεταξύ είχαν εξαφανιστή κιόλας, χωρίς να ένδιαφέρονται περισσότερο για τους δυο καθυστερημένους.

—Έλα, είπε ο 'Υθόν με τόνο βιαστικό.

—Πού;

—Καί κάτω... στη λίμνη...

—Κεί κάτω, κοντά στη λίμνη, έρχομαι. Τί μπορούμε να βρούμε εκεί;

—Χρυσάφι.

—Υπάρχει άκόμα χρυσάφι;

—Ναί... πολύ... πολύ...

Καί με μιά χειρονομία πολύ πιό εύγλωττη απ' τα λεγόμενά του έδειξε, στρογγυλεύοντας τα μπράτσα του ότι μιλούσε για τεράστιες ποσότητες χρυσαφιού.

—Δέν σέ καταλαβαίνω καλά. Θέλεις χωρίς άλλο να πής πώς ξέρεις ένα πολύ πλούσιο χρυσωρυχείο, μιά κοιλάδα χρυσού;

—Όχι... όχι όρυχειο... Χρυσάφι... τρύπες γεμάτες... σπηλιά...

—'Α! διάβολε!.. Τό πράγμα αλλάζει, άν είν' έτσι... 'Αν δέ γελιέμαι, πρόκειται για χρυσάφι σέ κομμάτια;...

—Ναί... ναί... κομμάτια...

—Πού είνε χωμένα σέ μιά σπηλιά, της οποίας ξέρεις καί την τοποθεσία;

—Ναί... ναί... απάντησε ο 'Υθόν, λάμποντας όλος. Για σένα!.. Για σένα... Για σένα όλο... 'Εσύ καλός...

—Γιά μένα όλο... Για μένα, θέλεις να πής... Μά πρέπει πρώτα να φτάσουμε... 'Η μοιρασιά θα είνε εύκολο πράγμα και δέν θα μαλώσουμε...

—Διάβολε! Μήπως ή τύχη θέλει να μέ βάλη στά ίχνη του θησαυρού του Μπουσκάρν; Αυτός θα ήταν τύχη μιά φορά.

—Νά πιάσω μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια, να τσακίσω τα νεφρά αυτού του παληανθρώπου ή μάλλον να τον πιάσω από τό γιακά, να τον δέσω σάν σαλτισότο και να τον κάνω να μου άποκαλύψη με τό καλό ή με τό κακό τό μέρος, όπου έχει κρυμμένη την άγαπημένη μας μικρούλα Μάτζε... Κι' άν άρνηθώ;... 'Ω! 'Αν άρνηθώ, θα τον ξεροψήσω, ως ότου να μιλήσει... Αυτό θα κάνω...

—Σύμφωνοι, 'Υθόν. 'Ας φύγουμε, σύντροφέ μου! Προπάντων άνοιξε τα μάτια σου!.. Τό μέρος ίσως να ναι επικίνδυνο... Πρέπει να τά βγάλουμε πέρα...

Ο δρόμος ήταν μακρύς κι' έπίμονος. Σχεδόν έπί τρις ημέρες οι μαυροί, τους οποίους ο Φρικέτος είχε συναντήσει έπιτέλους, βάδιζαν με την άκούραστη ταχύτητα των πρωτόγονων ανθρώπων, καί ο Παρισινός, σό πείσμα της ένεργητικότητός του, μόλις κρατιόταν, όταν ο 'Υθόν πρόσταξε όλο μ' ένα χαρακτηριστικό σφύριγμα.

Ο μικρός όμιλος είχε σταθή σέ μιά κοιλάδα, που βρισκόταν στην άκρη ενός μικρού λόφου κι' ή οποία προχωρούσε στή μέση μιάς λίμνης.

Αντίθετα προς τη συνήθειά τους, οι μαυροί, αντί να έτοιμάσουν την κατασκήνωσή καί ν' άνάψουν φωτιές, κρατούσαν μιά σιωπή γεμάτη σεβασμό καί κάποιο φόβο, ένό ή γυναικες, με τόκεφάλι χωμένο στά χέρια τους, γύριζαν έπίμονα τη ράχη τους προς τη λίμνη, της οποίας τά ερρά έλαμπαν πέρα μακριά.

Έπειτα, σάν χτυπημένοι από ένα ξαφνικό τρόμο, όλοι ρίχτηκαν καταγής με τά μούτρα, ακούγοντας στρυγγές ανθρώπινες κραυγές.

—Βιαμί!.. Βιαμί!... ('Η κόλασι!) μουρμούριζαν περιδεείς.

—Ναί, ή κόλασι! Έκανε σαρκαστικά ο Φρικέτος. Μά μου φαίνεται ότι ή γελιέμαι πολύ ή ξέρω τη γλώσσα των ανθρώπων που την κατοικούν...

—Μά την πίστι μου, μου φαίνεται πως είνε ή ημέρα των περιπειριών...

—Μά την πίστι μου, άν αυτοί οι παληανθρώποι οι πειραταί είν' εδώ, αυτός ο άρχιπαληάνθρωπος ο άρχηγός τους δέν θα είνε μακριά...

—Φρικέτο, παιδί μου, να είσαι προσεχτικός... 'Αλλιώς, είσαι χαμένος!...

VIII

Ο ΤΟΥΣΟΥΓΚΑΛ ΚΙ' Ο ΜΟΟΝ-ΤΟΥ-ΟΥΝ.—Η ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ ΜΙΛΟΥΝ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΚΑ.—ΤΙ ΕΙΔΕ Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΑΠΛΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ.—ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΧΡΥΣΟΥ.—Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΚΑ, ΚΤΛ. ΚΤΛ.

Η λέξεις Βιαμί!... Βιαμί!... που την έβγαλαν με τρόμο οι ίθαγενείς, ακούγοντας τις

στριγγές ανθρώπινες κραυγές, που άνέβαιναν από την άβυσσο, που έβασκε κάτω από τό άκρωτήριο, δέν παραπλάνησαν ούτε μιά στιγμή τό Φρικέτο. Ο φίλος μας, ο οποίος δέν πίστευε

στά ύπερφυσικά πράγματα, μπόρεσε να καταλάβη γρήγορα τη σημασία καί την προέλευσι αυτών των ούρλιασμάτων.

Ήταν φωνές τρόμου, ίκεσίες κι' έπικλήσεις σέ βοήθεια, κραυγές αγωνίας καί άπειλές που τις έβγαζαν δυο άνθρωποι, που πάλευαν άπελπιμένω... Ο Φρικέτος τα άκουσε όλα τα καταλάβε όλα καί μάντεψε ως καί τη διαφορά της φύλης των άταγωνιστών καί σό τέλος τους άναγνώρισε καί τους ίδιους...

Μιά από τις φωνές αυτές, πλεγμένη από τον τρόμο, ίκτενε με ένα Πορτογαλικό τόνο, ο οποίος εύθες άμέσως στάθηκε με άπεκάλυψη για τό νέο. 'Η άλλη φωνή στριγγή, βραχνισμένη από τις καταχρήσεις των ολιπονευματωδών, μά πολύ διαπεραστική, βλαστημούσε με μιά προφορά που πρόδίδε τον 'Αμερικανό.

Ο Φρικέτος προχώρησε σούροντας έτσι που να μπόρεση να ρίξει τό βλέμμα του στην άβυσσο που έβασκε από κάτω.

Καί είδε τότε ένα θέαμα τρομαχτικό

—...Κόλασι! Κόλασι! έπαναλάμβαναν έντωμεταξύ όλοισ με τόνο παραπονετικό κι' άπελπιμένο οι ίθαγενείς βέβαια έτι τά κακά πνεύματα θ' άρπαζαν από τά μαλλιά τον καινούριο φίλο κι' ότι θα τον γκρέμιζαν από την κορυφή του βράχου μέσα στά νερά της λίμνης.

Μά ο Παρισινός, σό πείσμα των ίκεισών των ίθαγενών, έμνε έαπλωμένος με την κοιλιά πάνω απ' την άβυσσο καί, μολόντι άγνοούσε τί θα πη ίλιγγος, δέν άφησε παρά μόνο τό κεφάλι του να προεξέχει απ' τό βράχο. Τό αυτό του εχάρισε μιά χρηρή συνομιλία, μεγάλη βλαστήμια καί κατάρες, μεταξύ δυο ανθρώπων που κανείς σό κόσμο, ούτε κι' αυτός άκόμη ο Φρικέτος, δέν περίμενε να βρή σ' ένα τέτοιο μέρος.

Καί να τί είδε ο Φρικέτος:

Γαντζωμένος σέ πέντε μέτραν απόσταςί κάτω απ' την κορυφή του άκρωτηρίου, σέ μιά προεξοχή του βράχου, τόση όση να χωράη τό πόδι του, ο άνθρωπος με τη βαρεία 'Αμερικανική προφορά έσεικούσας, παρ' όλη την άδυσώπητη φλόγα του ήλιου, κορόιβε με σαρκασμούς έναν άλλον άνθρωπο που κρεμόταν πάνω απ' την άβυσσο απ' την άκρη ενός χροινού που σάλευε κατά τρόπο άνησυχαστικό.

Αυτό τό σχοινί έβγαίνε από ένα κυκλικό άνοιγμα που ήταν σό βράχο καί σό όποιο άσφαλώς δέν μπόρουσε να φτάσει κανείς παρά από ένα δρόμο ύπναια, σό όποιο ή είσοδος βρισκόταν ίσως στην άλλη άκρη του άκρωτηρίου.

Ο Φρικέτος γύρισε τό κεφάλι του, έγνεψε σόν 'Υθόν να τον κρατήση απ' τά πόδια καί προχώρησε τό τε ως τους γοφούς πάνω απ' τη λίμνη.

Διέκρινε τέλος μιά στενή σχισμή πάνω απ' τό σπήλαιο, στην άκρη του οποίου στεκόταν γαντζωμένος ο άνθρωπος με την 'Αμερικανική προφορά.

Απ' τη σχισμή εκείνη, ξεπεταγόταν σάν συντριβάνι λυωμένου άσπμιού, ένα μικρό ρυάκι, τη όποιο, αφού έφτανε σέ κάποιο ύψος, καμπύλωνε ύστερα καί έσάπτεφε μέσα στή λίμνη σέ σχήμα άσπρων νεφρών άφρο. 'Ατμοί νερού, τό όποιο εξαεμιζόταν καθώς χτυπούσε με όρμη σίς προεξοχές του βράχου, σχημάτιζαν αδιάκοπα ένα ούρανό τόσο άπαράμυλλης άμωφίας. Κάθε φορά όμως που φυσούσε ή αύρα, καί σκόμπιζε την ύγρη εκείνη όμίχλη του νερού, ο νεαρός Παρισινός ξεχωρίζεσφηνωμένον μέσα σόν πέτρινο κορμό του βράχου—έναν περτωτό όγκο άτόφιου χρυσαφιού!

Τί συνέβαινε λοιπόν;... 'Απλούστατα, σκαπανεύς άνοσηλάτος τό ρυάκι έκείνο, «έτρωγε» σιγά-σιγά την έπιφάνεια του βράχου—καθώς τον έδεσνε με την όρμη του έπί τόσα χρόνια—τα σκάδοντας έτσι την πέτρινη έπιφάνειά του, ξεσκεπάζε έπιτέλους τό κρυμμένο πριν στά σπλάχνα του κομμάτι έκείνο του χρυσοφιού!

Ο Φρικέτος, τραβηγμένος απ' την παραδοξότητα του θεαματος έκείνου, άπόμεινε σάν μαρμαρωμένος. 'Οσοδήποτε καί να μνήν τούκανε έντύπωση ο Πλούτος, όσόσο τό άντίκρισμα του λαμπερού έκείνου, όσο καί βαρυτίμου όγκου του χρυσού, τό προένουσε κατάπληξη.

Γρήγορα όμως έστρεψε άλλοι την προσοχή του. Δέν μπόρουσε να γελιέται. Οι δυο έκείνοι άνδρες, οι όποιο είχαν άναστή λύσει πρώτοι χωρίς άλλο τό πολυπόθητο αυτό χρυσάφι, είχαν συνεταιρισθή για να τον κάνουν δικό τους καί να τό μοιραστούν.

Κι' έτσι, ο ένας από αυτούς, έχοντας έμπιστοσύνη σό λόγο της τιμής καί ελκρινή συνεννοασία καί βοήθεια σό συνάδελφου του, δέθηκε μ' ένα σκονί απ' τη μέση. Κατόπιν κρεμάστηκε κατά μήκος του σκονιού αυτού, άδιαφορώντας για τό πλεονέκτημα του βράχου καί για τά όρμητικά χτυπήματά του στά πλευρά του βράχου, καί γλίστρησε ως τό σφηνωμένο μέσα στην πέτρα κομμάτι του χρυσού.

(Ακολουθεί)



ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ

ΤΟΥ JEAN RAMEAU



ΑΚΤΙΚΑ κάθε Σάββατο πρωί, μόλις άνοιγε το κοττεσι ή Κατερίνα, φώναζε στή μητέρα της:

—Ποιά απ' όλες θέλεις να σφάζουμε; καλέ;

Η μητέρα της, μιά άγαθή κ' ήλικιωμένη χωρική, έβασε τα γυαλιά της, τα διόρθωσε καλά στή μύτη της καί πλησιάζοντας μουρμούριζε:

—Στάσου να διαλέξουμε!

Έρριχνε κατόπιν μιά ματιά σ' όλες τις κόττες, τις περιεργαζόταν να δη ποιά της φαινόταν πιο παχεία κι' έλεγε ύστερα με διαταγμό:

—'Ολες άνάποδες μου φαίνονται, άνάθεμαρές!... Νά, φέρε μου εδώ τρεις-τέσσερες!... Τις σφάζνουμε, κι' όποια δέν έχει τό αυγό, τη σφάζουμε καί τελειώνει ή φασαρία!

Τότε ή Κατερίνα σύμμορφωνόταν με την ύπόδειξη της έμπειρης μητέρας της κι' άκολουθούσε τό σχετικό «ψάξιμο» για τό αυγό.

—'Α, όχι ατή! μουρμούριζε έντωμεταξύ ή μητέρα. Ατή τόχει, κι' είνε μάλιστα κοττάκι αυγό!... Ούτε κι' ατή την κίτρινη!... 'Α, μπράβο σου κι' εσένα, κακομοιρούλα μου μαύρη!... Τίχεις κι' εσύ, θέλω τό αυγό... Τίχηρη είσαι, γιατί δέν πείσαι πως θα γεννούσε τόσο νωρίς!...

Μιά-μιά ή κόττες ψαχνόντουσαν καί όλες θριακόντουσαν να έχουν τό αυγό. Σωστή εύλογία Θεού κι' αυγοβροχή πλημμύριζε πάντα έκείνο τό κοττέτι.

—Καμιά όρθια χαραιοφάγισσα δέν έχεις, θέλω! φώναζε συχνά ο σεβάσμιος εφημέριος του χωριού, απ' τό άντικρυνό του περθευτέρου.

Χαραμοφάγισσες έννοούσε τις κόττες που δέν γεννούσαν! Κ' ή μητέρα της Κατερίνας μά κ' ή ίδια ή Κατερίνα, λαμπακοπούσαν τότε από χαρά για τον έπαινο του αιδεσιμωτάτου εφημερίου...

—Πιάσε μου ένα κοκκόρι, Κατερίνα μου! ξεφωνίζει έπιτέλους ή μητέρα της, άπελπιμένη απ' τις κόττες. 'Αγ, έκείνον τον δαιμονισμένο τον 'Ζουάθο θέλω να μου πιάσεις!...

Μά που να θρεβή όμως παρών ο Ζουάθος, κατά την κρίσιμη έκείνη στιγμή!...

—Ζουάθος λεγόταν ένα παμπόνηρο μαύρο κοκκοράκι, με άλλο-πο λερί, κόκκινο κι' άναρχικό σό κεφάλι του σάν φέσι Ζουάθου, που δέν δίνει για τίποτε δεκάρα!

Ήταν πραγματικά διαβολέμένο, αυτό τό κοκκοράκι. Φιλόνηκο, όλο φωνή καί φασαρία, καί με δυο σπιρτόζικα μάτια, άεικίλητα καί ταπεινικά. Ποτέ δέν παρουσιαζόταν τό Σάββατο σό κοττέτι. Νόμιζε, πως μυριζόταν από πούν τό διάλεγμέ το καπνίλλιο για σφάξιμο πουλιού κι' εξαφανίζονταν απ' την Παραιοκήνη τό θράδυ.

Πού κούκουζε; τη νύκτα: 'Ασφαλώς σέ κανένα κοινιό δέν-δω, για να παρακολουθή κιόλας—κρυμμένο μέσα στά φυλλάδια—την τραγωδία της σσανής των πτερωτών συναδέλφων του απ' τό μαγαζί της «νοικοκυράς»!

Πότες ποτές δέν είχε προσπαθήσει ή Κατερίνα να τον πιάση! Με τη γούστα της γεμάτη από λαντασιότο καλαμπόκι καί με τη μελιστάλαχη φωνή της, προσκαλούσε κοντά της τον Ζουάθο—όλη γέλιο καί καλωσύνη—δίδεν για να τον τσιπ. Μά τό άπειροναπο κοκκοράκι, δέν δολωνόταν απ' τά προσποιήτά αυτά καλοπιάσματα! Κάσωνε τό θοασό του μάτι στά μάτια της Κατερίνας καί θλέποντας σ' αυτά τον κουφό θυμό της καί τό πείσμα της, άδιαφορούσε όλότελα για τις γαδιάρικες προσκλησεις της Τόθαζε παρευθός στά πόδια κι' εξαφανιζόταν για κά-ποτες ώρες!... Καί τότε μονάνα γύριζε στην αλλη, όταν έβασκε πια στά πτερά κανενός απ' τά άδέλφια του ν' άνεμιζόνταν σόν άέρα καθώς τό μαδούσε ή Κατερίνα!

Παράμοια δοσκόντασε μέτρα προσωπικής του άσφαλείας, λά-βανε ο Ζουάθος κι' όταν έρχόταν «μουσαφίρης» σό σπίτι της κυράς του.

—Χι, περιποίησι θα θέλη κι' αυτός! θα μουρμούριζε μέσα του τό κοκκοράκι. 'Ας τό βάλω λοιπόν στά πόδια, για να μη γλιστρί τό θράδυ τά δόντια του σέ καμιά υπήτ πτερούγα μου! Κάποια ημέρα έπιτέλους, ο Ζουάθος ένοωσε μιά ξαφνική τρυφερά: Κάποιος άλλόκοτος ξένος είχε φανή σό σπίτι, που τούδωσε πολύχρωμα ρούχα.

—Μπα! ξεφωνίσε ή μητέρα χαρούμενη. 'Ο Ζάν είνε, καλέ! —'Ο Ζάν! ξεφωνίσε έξαλλη από χαρά κι' ή Κατερίνα. Κι' έ-

τρεξε να άγκαλιάση ντροπαλή—καί κόκκινη σάν παπαρούνα—τό Ζάν, τον άρραβωνιαστικό της.

Δεκαράκι δέν έδωσε γι' αυτές τις διαχυτικές, τό τρομαγμένο κοκκοράκι. Τί τον ένδιέφεραν αυτόν, τά φιλά της Κατερίνας προς τό Ζάν;

Ο φτωχός μας Ζουάθος ένδιαφερόταν μονάχα για τά σαγόνια του Ζάν, τά όποια εύρισκε τρομερά, πελώρια, σωστές μυλό-πετρες, ίκανές να καταβροχθίσουν όλο τό φτερωτό θαύλειο της οίκουμένης. Καί τί όρεξι που θα είχε αυτός ο Ζάν, πιασμένος απ' τό δρόμο καί την όδοιορία καθώς ήταν!

Στρατιώτης σό σόμα των 'Αλβινιστών ο Ζάν, είχε πάρει τρεις ημέρες άδεια, για να δη τη γλυκειά του άρραβωνιαστική. Μεγάλη λοιπόν ή χαρά—άλλά κ' ή όρεξι—του Ζάν. Μεγάλη ή χαρά της Κατερίνας.

'Αλλά τρομερή ή θλίψη κ' ή άνησυχία του Ζουάθου!

Αφαντο έγινε τό φτωχό κοκκοράκι, όχι μονάχα απ' τό κοττέτι άλλα κι' απ' την αλλη! Πρώτη ημέρα: 'Αλλοιμόνο σας, άσπρες κόττες! Δεύτερη ημέρα: Δυστυχία σας, μαύρες καί παρδαλόχρωμες κόττες! 'Ο Ζάν ήταν σωστή «καταδόρα» στά πουλερικά κ' ή αλλη ήταν γεμάτη από φτερά μαδημένων φτερωτών διπόδων!

Τέλος, κατά την τρίτη ημέρα τό απόγευμα, ο κακονυχτισμένος καί ταλαιπωρημένος κοκκοράκος, άποφάσισε να κάνη την εμφάνισή του στην αλλη. Κάθε κίνδυνος σφάξιματός του, θα είχε πια περάσει.

—Μπα! ξεφωνίσε ο άλβινιστής με την πολύχρωμη στολή. Τί ιδιότροπο πετεινάρι είν' αυτό!... Καί πως έχει άνοιχτό τό λειρί του, σάν φέσι!

—Είδες τί όμορφος καί τσαχπίνης που είνε; ρώτησε καμαρώνοντας, ή Κατερίνα.

—Στοιχηματίζω ένα κρασάκι, πως δέν θα μπόρεσης να τον πιάσης, παρ' όλο που είσαι καί άλβινιστής! πετάχτηκε τότε κ' έλεγε ο γείτονας κηπουρός.

—Τόχασες τό κρασί σου! ξε-φώνισε ο στρατιώτης, παίρνοντας φόρα.

Καί θυάζοντας τό χιτώνιό του ρίχτηκε έναντίον του κατατρομαγμένου πετεινού.

Τό κυνηγητό κράτησε αρκετή ώρα. 'Ο λαχανιασμένος Ζουάθος είχε βάθει όλα τά δυνατά του κι' όλη την πανουργία του, για να ξεφύγη—με σφοδρές έλιγμούς—απ' την καταδίωξη του τρομερού διώκτου του. 'Αλλά κι' ο Ζάν είχε λαχανιάσει καί φυσσομανούσε πιο κόκκινος άκόμη απ' τό λειρί του Ζουάθου.

—Φτάνει πια! τό φώναζε ή Κατερίνα, με στοργικό ένδιαφέρον.

Ο Ζάν δέν άκούγε. Ήταν ξεθεωμένος καί κόντασε πια να πιάση τον έπίσης ξεθεωμένο κοκκοράκο.

—'Αςάψα, κι' ένό τά δαχτυλά του σφιγγόντουσαν με μανία στην ούρα του Ζουάθου, κείνος ο δυστυχισμένος νόμιζε πως είδε τό χάρο με τά μάτια του. Σοφίστηκε όμως ένα στρατηγί-μα εσχάτης άπειρίας καί... γοργός, άφισε «κάτι» σό χέρι του διώκτου του!

—Ού να μου χαθής, θρωμάρικο! ξεφωνίσε ο Ζάν, ακουπίζοντας την άπρόσπη έκείνη άκαθάρσια.

Όλοι έσκασαν στά γέλια. Κ' ή Κατερίνα άκόμη! 'Ο Ζάν την κύτταζε αστηρά, προπιασμένος απ' τό πάθημά του. Καί θάζοντας τό ζουάθρα του καί τό χιτώνιό του, έβυε άμέσως για τό σύνταμά του, δίχως να την άποχαίρειση με τη συνθήμενη τρυφερότητά του καί δίχως καν να κεράση τό κρασί που έ-χασε, σόν ξεκαρδισμένο κηπουρό!

Θά τό πιστέψετε;... Κι' όμως, ποτέ πια δέν ήθε γράμια στην Κατερίνα, απ' τον άγαπημένο της! Ούτε όσα ήταν σό στρατό, κι' ούτε απ' τό χωριό του, έπειτα από δυο μήνες που άπολύθηκε...

Η Κατερίνα, ή καυμένη, έκλαψε πικρά. Αίτια της ρήξεως αυτής, ήταν ο άχρεος έκείνος κοκκοράκος με τις στρατηγικώτατες «θωμιές» του! Καί τόσο πείσμα την έπιασε, τόση άγανάχτη, ώστε ο Ζουάθος έπιτέλους πιάστηκε σ' ένα δίχτυ—στημένο έπίτηδες μπρος σό κοττέτι—κι' έγινε κοκκινιστός με σάλτσα τό μεσημέρι της ίδιας ημέρας!

Μόνο που ή Κατερίνα άνδρεχτη καί θλιμμένη διαρκώς—δέν μπόρεσε ούτε μεζέ να πάρη απ' τις σάρκες του κακοροζίκου πουλιού...



σε απ' τὰ κάτεργα!

—Περίφημα! Ξεφώνισαν χαρούμενοι εκείνοι, ρίχνοντας διψασμένα ελιγμάτα αρπακτικών πουλιών στο πράσινο καπέλλο. Έκατο χρυσά φράγκα, είν' αυτά!... Και το μερίδιο που θα πέση στον καθένα μας, δεν είνε θέσασα για πέταμα!

—Τι λένε αυτοί οι άνθρωποι; ρώτησε η κυρία Δαγκλάρ τον πανδοχέα, μὴν μπορώντας να καταλάβει τί σήμαιναν αυτές η φράσεις των.

Ο πανδοχεύς σκέφτηκε λίγο, ίσως για να τακτοποιήσει τη σειρά των εξηγήσεών του στο μυαλό του, και κατόπιν αποκρίθηκε: —Ίδου, περί τίνος πρόκειται, κυρία μου: Όποιος ή όποιοι πιάσουν έναν δραπετή του κατέργου, αμείβονται απ' το κράτος με ένα κατό χρυσά φράγκα... Συνήθως λοιπόν, οι δραπετές τρέχουν πάντα προς την κλεισούρα να κρυφτούν, επειδή εδώ υπάρχουν πολλά άπάτητα και κρυφά καταφύγια... Άλλά οι κάτοικοι του χωριού μας, ξέρουν την κλεισούρα και τὰ κατατόπια της θύμα με θύμα... Βγαίνουν λοιπόν παγάνια, μόλις γίνει καμιά δραπετεύσει και γρήγορα πιάσουν τον κατάδικο!... Έ, τί τὰ θέλετε;... Είνε κι' αυτό ένα καλό εισόδημα, για το φτωχό χωριό μας!... Έκατο χρυσά φράγκα για κάθε κεφάλι δραπετού καταδίκου, δεν είνε «παίξε - γέλασε»!

—Ω, τὸν δυστυχισμένο! μουρμούρισε η κυρία Δαγκλάρ, μπλέκοντας τὰ χέρια της. Γιατί λοιπόν δεν τὸν αφήνουν να χαρή την ελευθερία του, όποιος και νάνε, μία πού κατώρθωσε να βγῇ απ' την κόλαση εκείνη;

—Τι λέτε, κυρία μου; διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ο πανδοχεύς. Πρώτα-πρώτα, δεν χρειάζεται έλεος για τὸς δραπετές... Στο κάτεργο, αφού θρίσκονται, κάποιο κακούργημα θέβασα θάγουν κάνει!... Κι' έτσι είνε αἰετοί της τύχης τους... Ύστερα, σκεφθῆτε και το άλλο: Αυτοί οι τρεις ἐδὼ πελάτες μου δεν έχουν ούτε πεντάρα τσικιστή, ή αποκλειστική δουλειά τους σχεδόν, είνε να κυνηγοῦν καταδίκους!... Τι θ' απογίνουν λοιπόν, αν πάσουν ή δραπετεύσεις ή αν αφήνουν άπαστους τὸς δραπετές...

Η τελευταίες σοφές οικονομολογικές εξηγήσεις του πανδοχέως, έμειναν στη μέση, γιατί πλησίαζε τώρα πρὸς τὸ τραπέζακι ένας απ' τὸς τρεις πελάτες. Μικρόσωμος, εὐκίνητος, ισχνός και θρωμάκης, αλλά με πρόσωπο έξυπνου αγωνιστοῦ σκυλίου, άπλωσε τὸ χέρι του και πήρε τὸ πράσινο καπέλλο.

Τὸ περιεργάστηκε κατόπιν με ύφος έμπειρογνώμονος, τὸ στριφογύρισε απ' όλες τις μεριές και μουρμούρισε σκεπτικός:

—Χμ... Όλοκαίνουργιο σχεδόν είνε ακόμα... Νεόφερτος στο κάτεργο, θα ήταν ο κάτοχος του... Βέβαια!... Νά, οὔτε τ' όνομά του δεν έχει γράψει μέσα στο θάβος του καπέλλου του... Δεν πρόλαβαν να τὸν δασκαλέψουν ακόμα οι συγκατεργαρήδες του.

—Τι άριθμό έχει το κακέτο; διέκριναν τότε οι άλλοι δυο, οι όποιοι είχαν πλησιάσει έντωματάς.

Ο μικρόσωμος σύντροφός τους άνασκήκωσε λίγο τη φόδρα του καπέλλου και διάβασε φωναχτά:

—Ογδόντα οχτώ!

88! Η κυρία Δαγκλάρ τινάχτηκε όρθή και κατάχλωμη. Μιά τρομερή πληγή άνοιξε στην καρδιά της τὸ άκουσμα τὸς άριθμοῦ αὐτοῦ!

88: Μά ακριβώς ο γ δ ο ν τ α ο χ τ ὼ ήταν κι' ο άριθμός του Βενεδέττο της, ο άριθμός του παιδιού της, καθώς τὸν είχε άντικρύσει ραμμένον στο δεξιό μέρος του άμπεχόνου της άπαισίας στολής του!

—Νά...νά δὼ κι' ἐγὼ... μία στιγμή, σὰς παρακαλῶ: κατώρθωσε να ψιθυρίση.

Ο μικρόσωμος άνθρωπάκος της έδειξε πρόθυμα τὸν άριθμό... Άχ, αυτά τα δυο πένθημα «ότάρια», τὰ τοποθετημένα τὸ ένα πάνω στο άλλο, πόσο καλά τα θυμόταν ή φτωχή γυναίκα!... Άχ, αυτό τὸ άτιμωτικό 88, τὸ ραμμένο στο άμπεχώνο του παιδιού της!...

Της έρχόταν, σάν τρέλλα, Πονοδός φριχτά και μουρμούριζε: —Θέε μου, είνε δυνατόν;... Ο Βενεδέττο μου, δραπετής;... Μά μόλις πρὶν από λίγες ώρες, μιλούσα μαζί του στο Τουλόν! Μήπως με πνίγει κακός θραγκός;... Μήπως όνειρεύομαι;

Έτριψε τὰ μάτια της και τὰ γύρισε γλαρωμένα παντὸς στην αἴθουσα. Εμφίξε τὸς κροτάφους της, πού σφυροκοποῦσαν και την πονούσαν και θεσπιάθηκε πὸς ήταν έξυπνη.

—Οχι! Ξαναμουρμούρισε λαχανιασμένη. Δεν κοιμούμαι... Εἶνε πραγματικότητες, όλα αυτά τα καταχθόνια πού μοῖ συμβαίνουν!... Ο Βενεδέττο μου κατώρθωσε, φαίνεται, να δραπετεύσει απ' την κόλαση του!



Ο Σανσέλιο άρπαξε τὸ πιστόλι του άμαξήλατου...

Και ξαφνικά, συγκλονιστική άνατριχιασμένη. Κύτταξε μὲ τρόμο τὸς τρεις εκείνους «άνθρωποκυνηγούς», καθώς και τὸν πανδοχέα, πού όλοι τους την περιεργάζοντουσαν τώρα με κάποια έκπληξη. Και σκέφτηκε με άγωνία:

—Κι' όμως, αυτοί οι άνθρωποι θα θυγὸν να τὸν συλλάβουν! Θα κυνηγήσουν σάν άγρίμι τὸν Βενεδέττο μου, τὸ σπλάχνο μου, τὸ παιδί μου, και!... και!... θα τὸν ξαναπαῖν δεμένο στο φριχτό τεργό του...

—Έ, κάπελλα!... Μιά κανάτα κρασί, ακόμα! ξεφώνισε πρὸς ο μικρόσωμος άνθρωπος. Άς πιούμε ένα ποτήρι άκόμα, για να μὰς δώση δύναμι κι' ἄς ξεκινούμε για τὸν δίποδο «λαγὸς μου». Τι λέτε κι' εσείς, παιδιά;

Οι άλλοι δυο γέλασαν σαρκαστικά. Μά ή κυρία Δαγκλάρ πετάχτηκε άμέσως και ξεφώνισε άποφασιστικά:

—Κύριοι, άκούστε με!... Είνε μία ιδιοτροπία μου αὐτὸ, ίσως... Άλλά σὰς παρακαλῶ, μὴν κυνηγήστε τὸν δυστυχῇ αὐτὸν δραπέτη!

—Τι λέτε, κυρία μου; διέκοψε ένας απ' τὸς τρεις. Είνε να να χάσουμε ένα κατό φράγκα, εἰς οἱ άπένταροι;... Άπὸ αὐτὰ δὲν...

—Κι' αν σὰς δώσω ἐγὼ, διακόσια; διέκοψε με λαχτάρα ή κυρία Δαγκλάρ.

Βαθεία σιωπή άπλώθηκε άμέσως. Κ' οι τέσσερες εκείνοι άνδρες, κυττούσαν κατάπληκτοι αὐτή την κυρία. Δεν τὸ χωρούσε τὸ μυαλό τους, πὸς μία τόσο ύψηλης περιωπῆς γυναίκα-όπως έδειχνε τὸ παρουσιαστικό της-ταραζόταν τόσο, κι' ένδυσσεόταν τόσο, για έναν άγνωστὸ της κακούργο και δραπετή!

Ώστόσο, ο δλοστρογγυλὸς αὐτὸς άριθμός τὸς διακόσια χ ρ υ σ ὠ ν φ ρ ά γ κ α ν, είχε φέρεи τὸ μαγικό του αποτέλεσμα.

—Η αλήθεια είνε, ὅτι ἐξω έπισπαστεί σκυλόκαιρος! εἶπε διαταχτικὸς ο ένας.

—Κι' ὅτι διακόσια φράγκα δεν θρίσκονται και τόσο εύκολα! απάθεσε ο δεύτερος.

—Μά θα τὸν πιάναμε άργα κ' οι τρεις; ξεφώνισε με άπληστία ο μικρόσωμος. Άν τὸν έπιασα ἐγὼ, θα είχα στρογγυλά-στρογγυλά τὰ ἄκρα τὸ μου φράγκα!

—Προσφέρω τριακόσια, κυρία! εἶπε ίκετευτικά ή κυρία Δαγκλάρ.

Ο πανδοχεύς, κρυφά άναπνεύσμενος απ' τὸ «άνθρωποκυνηγὸς» τὸν τριῶν άλλων, κύταξε με σωμαθεία άλλα και μ' άπορία την άνασταταμένη γυναίκα και της εἶπε:

—Πρὸς Θεοῦ, κυρία μου!... Γιατί να εἰσδέμετε άσκαπα, τόσο μεγάλο ποσό;... Άν δεν συλληφθῇ άπὸ αὐτὸς τὸς τρεις, ο κατάδικος θα συλληφθῇ αἰρία-μεθάρια απὸ άλλους!

Άκλόνητη στην άπόφασί της ή κυρία Δαγκλάρ, ένοιωσε όστόσο τι κινούσε τις ύποψεις τὸν τεσσάρων εκείνων ανθρώπων. Δεν ήταν φυσικό τὸ ένδιαφέρον της, για έναν

άγνωστο δραπετή! Προσάπθηκε λοιπόν να τακτοποιήσει με περισσότερη φυσικότητα κι' αληθοφάνεια, τὸ σπαραχτικό της αὐτὸ ένδιαφέρον κ' εἶπε:

—Ίσως, κύριε, να συλληφθῇ μία μέρα ο δυστυχισμένος εκείνος!... Άλλά τουλάχιστον δεν θάγω ιδέα ἐγὼ, για τις προσπάθειες αὐτὸν πού θα τὸν συλλάβουν!... Ένῶ τώρα, αὐτὰ τὰ λόγια που λέγονται μπροστά μου, αὐτὰ τὰ διαβήματα τὸν κυρίου αὐτὸν—πὸς έτοιμάζονται να ξεκινήσουν—δλα αὐτὰ... νά... ἐξω κι' ἐγὼ... όλα αὐτὰ με άναστατώνουν!... Σήμερα ακριβώς και μεσημέρι, έτυχε να δῶ στο Τουλὼν μερικούς δεσφότες και κρυμμένους ή ψυχὴ μου απ' τις άπαισίες αἰσίδες τους κι' απ' την πλοκή θασανισμένη ζωὴ τους!... Λυπηθῆτε τους κι' εσείς, κύριοι, μαζί μου!... Αδιάφορο, τί έγκλημα έχουν κάνει!... Όχι, έχουν κάνει όμως, τὸ ξεπληρώνουν άγρια και τυραννικά εκεί κάτω!...

Τὰ δάκρυα κυλούσαν άκατάσχετα σὰ μάγουλά της. Άντα να βαθεία λίγες στιγμές, κομπιασμένη απ' την συγκίνή της και πρὸςθεσε:

—Ύστερα, σέκπτομαι τὸν δυστυχῇ αὐτὸν—όποιος και να είνε—πὸς πλανιέται τώρα σ' αὐτὰ τὰ θοῦνά μ' αὐτὸν τὸν καρδὸ!... Σεβάσθῃτε τη λαχτάρα του, κύριοι... Λυπηθῆτε του την άνισαν του και τις άπελπισμένες προσπάθειές του να κρυφθῇ και να εἰσφύγῃ!

Και τελειώνοντας τις ίκετευτικές της παρακλήσεις, ή κυρία Δαγκλάρ, έβγαλε έναν κύλινδρο τριάντα χρυσῶν εἰκοσάκων και τὸν έδωσε σὸν μικρόσωμο άνθρωπο.

—Μετά χαράς!... Μετά χαράς!... παραδέχτηκαν οι τρεις άνδρες.

—Ύστερα, σέκπτομαι τὸν δυστυχῇ αὐτὸν—όποιος και να είνε—πὸς πλανιέται τώρα σ' αὐτὰ τὰ θοῦνά μ' αὐτὸν τὸν καρδὸ!... Σεβάσθῃτε τη λαχτάρα του, κύριοι... Λυπηθῆτε του την άνισαν του και τις άπελπισμένες προσπάθειές του να κρυφθῇ και να εἰσφύγῃ!

Και τελειώνοντας τις ίκετευτικές της παρακλήσεις, ή κυρία Δαγκλάρ, έβγαλε έναν κύλινδρο τριάντα χρυσῶν εἰκοσάκων και τὸν έδωσε σὸν μικρόσωμο άνθρωπο.

—Μετά χαράς!... Μετά χαράς!... παραδέχτηκαν οι τρεις άνδρες.

Και τελειώνοντας τις ίκετευτικές της παρακλήσεις, ή κυρία Δαγκλάρ, έβγαλε έναν κύλινδρο τριάντα χρυσῶν εἰκοσάκων και τὸν έδωσε σὸν μικρόσωμο άνθρωπο.

—Μετά χαράς!... Μετά χαράς!... παραδέχτηκαν οι τρεις άνδρες.

δρες. Κάπελλα, κάτι πρόκειται να κερδίσης κι' ἐγὼ, απ' την καλοσύνη της κυρίας!

—Ναι, έρω: την κατανάλωσι στο κρασί πού θα μοῖ κάνετε και τα χρεῖσας πού θα σήσω απ' τα τεφτέρια μου! εἶπε γελαστος κι' ο πανδοχεύς.

Όλοι ήταν χαρούμενοι και γελαστοί, τώρα. Κ' ή κυρία Δαγκλάρ έπίσης, ήταν γελαστή. Η άγαλλίασις φάνηκε τὸ πρόσωπο της κ' ή άνακούφισις νάρκανε ευχαρίστια τὸς πόνους της ψυχῆς της...

Μά ξαφνικά κι' άναμεσα στὰ θορυβώδη γέλια και στὰ τσουγκρίσματα τὸν ποτηριῶν της συντροφιάς, κρότος πιστολίας άντηχησε έξω στο σκοτάδι της νύχτας...

—Θέε μου, τί συμβαίνει; μουρμούρισε άνατριχιάζοντας πάλι ή κυρία Δαγκλάρ.

—Τρεχατε!... Έδῶ!... Έδῶ!... Κρατῶ τὸν έναν!... Και στην άριστερή άνηφορία τρέχει ο άλλος!...

Καθόρες μὰ άπαισιες ή κραυγές αὐτές, άνηχούσαν έξω και κοντά στο πανδοχείο. Κ' ή κυρία Δαγκλάρ άβελά της—σφιγμένη από έναν φριχτὸ προαίτημα—είχε άνασηκωθῇ απ' τὸ κάθισμά της σιωπηλὴ και κατάχλωμη.

Ο πανδοχεύς κ' οι άλλοι τρεις, άρμυοσαν έντωματάς πρὸς την πόρτα. Την άνοιξαν, πετάχτηκαν έξω κ' ή φωνές των... σέ λίγο υπερδύστηκαν με τις κραυγές τὸν άλλων...

Κι' άλλες πιστολιές άντηχούσαν, τώρα. Όλομόναχη στην αἴθουσα ή κυρία Δαγκλάρ, με παραμορφωμένο πρόσωπο, με γλαρωμένα και καρφωμένα πρὸς την πόρτα μάτια, άγκομαχούσε από άγωνία και περιμένο...

Πέρασαν λίγες στιγμές. Ο θόρυβος κ' ή θλαστήμενη έξω, πλησίαζαν σιγά-σιγά. Και τέλος, τὸ κατάφλι της πόρτας, φάνηκε μία ομάδα εξαγριωμένων ανθρώπων...

Στη μέση αὐτῆς της ομάδος, σφικτοκρατημένος από πολλά χέρια κι' αἱματόλυστος, παράδερνε ένας άνθρωπος με λύσσα: Προσπαθούσε μάταια να ξεφύγῃ κ' οι δήμοί του τὸν χτυποῦσαν με μανία!

Έντοικτα ή κυρία Δαγκλάρ, έσκυψε τὸ πρόσωπό της και τὸ κρυψε μέσα στις παλάμες της. Αισθανόταν μισοπεθαμμένο τὸν εαυτό της. Και της φαινόταν πὸς θα ξεφυγούσε στη στιγμή, αν άντικρύσει στο πρόσωπο τὸν δυστυχισμένο αὐτὸν κατάδικο, τὸν όποιο είχαν συλλάβει και θασάνιζαν οι δίδωκται του!

Σάν μέσα σ' όνειρο εφιαλτικό, άκουσε τώρα να σπράχνουν τὸ δραπετή με λύσσα μέσα στην αἴθουσα. Άπ' τη θιαιότητα του σπρωξίματος αὐτοῦ, ο δραπετής τρέκλισε και χτυπώντας έπάνω σ' ένα τραπέζι με όρημ, τὸ άναποδογύρισε και εξαπλώθηκε κι' αὐτὸς χάμω, μπηγόντας γοερή κραυγὴ πόνου.

—Φτάνει!... Μὴ με χτυπάτε πειά! δόγγησε ο δυστυχής με σπαραχμό. Μὲ πιάσατε, κι' αὐτὸ σὰς φτάνει!...

Ω, δεν ήταν ή φωνή του Βενεδέττο! Σκίρτησε με άνέκφραστη λαχτάρα ή κυρία Δαγκλάρ και σήκωσε τὸ κεφάλι της απότομα. Κάρπωσε τὸ θέλμα της σὸ πρόσωπο του καταδικου εκείνου κι' ένας στεναγμός θαθείας άνακουφίσεως βγήκε απ' τὸ στήθος της...

Όχι, δεν ήταν τὸ παιδί της! Μά είχε γελασθῇ, λοιπόν;... Ὅστε εκείνο τὸ καπέλλο του δραπετού καταδίκου, δεν άνηκε σὸν Βενεδέττο της;... Άλλά, ο άριθμός 88;... Τί σήμαινε ο άριθμός αὐτός;...

—Εγὼ τὸν έπιασα, τὸν παληάνθρωπο! ξεφώνισε τώρα με ίκανοποίηση, ο μπάρμπα-Ίάκωβος. Φαντασθῆτε, ὅτι μόλις βγήκα από δὼ με τὰ σκονιά και με τὰ καρφιά, να τραβήξω για τὸ θλασμένο μου άμάρι, άκουσα κάποιο θόρυβο κοντά στὰ δεμένα αλογά μου!... Γυρίζω πρὸς τὰ κεί, και τί θέλω, νομίζετε;... Εἶπα δυο ίσκιους, δυο ανθρώπους ναχόν λύσει τὰ αλογά μου και να πηδῶν στη ράχι τους, σβέλτα!... Εγὼ όμως, πάντα μου κρατῶ πιστόλι άπάνω μου... Έξερει κανένας ποτέ, τί μπορεῖ να τοῦ συμβῇ στις καταραμένες αὐτές κακοτοπιές;... Βγάλε λοιπόν τὸ πιστόλι μου και πυροβολῶ!... Εἶπα τότε τὸν έναν να κλονίζεται, να γέρνει στη ράχι του αλόγου και να γκρεμίζεται κατάχαμα κατόπιν!... Ρίχτηκε λοιπόν άπάνω του, τὸν έπιασα, και!...

—Αμ! ο άλλος; διέκοψε μία φωνή.

—Ε, ο άλλος διάβηκε πρόλαβε να ξεφύγῃ κατά τὸ δρόμο της κλεισούρας!... Πού θα μοῖ πάη όμως;... Θα τὸν πιάσω κι' αὐτόν!... Μοῖ φάνηκε μάλιστα, πὸς φορούσε ακόμα έναν απ' τὸς κρόκους της αἰσίδας του στο λαιμό!

Η κυρία Δαγκλάρ, όλη αὐτίκα και μάτια, παρακολουθοῦσε λαχανιασμένη τη διήγησι. Εἶχε θέβασα άνακουφιστὴ λίγο, μά ή άγωνία της δεν είχε σθῆσει έντελώς: Ο άλλος ήταν άσφακός ο Βενεδέττο της, μά αν δεν τὸν είχαν πιάσει ὡς τη στιγμή εκείνη, εξαπντος θα τὸν έπιασαν άργότερα!

Έντωματάς, μέσα σὸν πανδοχείο, οι άλλοι είχαν δέσει τὸν Σανσέλιο—γιατί αὐτὸς ήταν ο κατάδικος, ὡς θα μάντεψαν οι άναγνώσας μας—με στερεὸ σκονί. Ο μπάρμπα-Ίάκωβος κάθη-



σε σ' ένα τραπέζι, περιστοιχισμένος απ' τὸς πελάτες του πανδοχείου, και φώναζε ίκανοποιημένος:

—Κερνάω σ' όλους από ένα ρακί!... Έλα να τὸ πιούμε γρήγορα, γιατί πρέπει να τρέξω και για τὸν άλλον!... Άστραπη να τὸν κἀν ή παληάνθρωπο, μά δεν θα μοῖ γλυτώσῃ!... Άκούος ἐκεί να πάρῃ τ' αλογό μου!

Η κυρία Δαγκλάρ εἶδε, ὅτι ή προσοχή όλων ήταν στραμμένη σὸν ήρωα της θραυδῆς, σὸν μπάρμπα-Ίάκωβο. Σηκώθηκε λοιπόν άπαράτηρη απ' τη θέσι της, πλησίασε σὸν Σανσέλιο και τὸ εἶπε χαμηλόφωνα:

—Ο άλλος ο σύντροφός σου, μήπως ήταν ο Βενεδέττο; Ο Σανσέλιο σκίρτησε ζωηρά, και κύτταξε τη χλωμή εκείνη γυναίκα κατάματα. Έπειτα μουρμούρισε:

—Η κυρία με την έπιστολή!...

—Ναι, ἐγὼ εἶμαι! Ξανάπε ή κυρία Δαγκλάρ.

—Ω, σὰς γνώρισε άμέσως! μουρμούρισε και πάλι ο Σανσέλιο. Ναι, ο Βενεδέττο ήταν ο άλλος σύντροφός μου!

—Θά τὸν σώσω! Έκανε με λαχτάρα ή κυρία Δαγκλάρ. Βοηθήστε με όμως, κι' εσείς... Θά σὰς κάνω πλουσίατατον!

Τὰ μάτια του Σανσέλιο έλαμψαν. «Θά τὸν έκανε πλουσιώτατον!... Ὅστε αὐτή λοιπόν θα ήταν ή γυναίκα με τὸ έκατομύριο!

Έρριξε ένα γοργὸ θέλμα γύρω του... Ο μπάρμπα-Ίάκωβος είχε ρουφήξει τὸ πρώτο ρακί του και ξανακερνούσε δεύτερο σὸς άλλους. Σίγουρος ὅτι θάπιανε και τὸν άλλο δραπετή, διηγόταν και πάλι τις λεπτομέρειες της συλλήψεως του Σανσέλιο, ένῶ οί άκροαταί του κρεμόντουσαν απ' τὰ χείλη του. Τὸ γεμισμένο πιστόλι του τὸ είχε αφήσει σὸ πλάι τὸ του τραπέζι, μόλις είχε έντωματάς τελειώσει τὸ γέμισμά του.

Άπάνω σ' αὐτὸ τὸ πιστόλι, είχαν τώρα προσηλωθῇ με δίψα τὰ μάτια του Σανσέλιο. Έσκυψε πάλι στην κυρία Δαγκλάρ, και της μουρμούρισε:

—Κοντὰ σὰς, δεξιά στο τραπέζακι, υπάρχει ένα μαχαίρι... Κόψτε μου με τρόπο τὸ σκονί, κι' έννοια σας!

Η κυρία Δαγκλάρ λοξοκύτταξε δεξιά. Πραγματικά, κάποιος πελάτης είχε δειπνήσει ἐκεί από ὡρα κι' άπάνω στο τραπέζι θρίσκονταν ακόμα τὸ σερβίταιο του. Κίτρινη από άγωνία, κατώρθωσε να πάρῃ τὸ μαχαίρι. Στάθηκε κατόπιν πρὸς σὸν Σανσέλιο, για να τὸν κρύψῃ απ' τὰ μάτια τὸν άλλων κι' έκοψε τὸ σκονί ποῦδνε τα χέρια του.

—Καλά! ψιθύρισε εκείνος. Και τώρα, πηγαίνετε κοντά στην πόρτα... Άνοιξε την αδιάφορα και προσποιηθῇ πὸς κυττάτε έξω... Μὴν παραξενευθῇτε οὔτε και να φοβηθῇτε, από αὐτὸ πού πρόκειται να κάνω!...

Η κυρία Δαγκλάρ, σάν μουδιασμένη, συμμορφώθηκε μηχανικά με τις ὑποδείξεις του δραπετού. Έκείνος πάλι, εἰλεύθερος πειά απ' τὰ δεσμά του, έρριξε μία πλάγια ματιά στη συντροφία τὸν διωκτὼν του.

Τους εἶδε έτοιμους να διαλυθῶν, γιατί ο μπάρμπα-Ίάκωβος πλήρωνε τη στιγμή εκείνη κι' έτοιμαζόταν να σηκωθῇ.

Με άγρία άποφασιστικότητα τότε ο Σανσέλιο και με ταχύτητα άστραπη, τινάχτηκε όρθός. Άρπαξε τὸ γεμισμένο πιστόλι του άμαξήλατου και πρὶν οι άλλοι προλάβουν να συνέλθουν απ' την κατάπληξί τους—για τὸ άπρόοπτο αὐτὸ—πήδησε πρὸς την άνοιχτή πόρτα.

Έκεί, άρπαξε στη γερή άγκαλιά του την κυρία Δαγκλάρ σάν να ήταν κορτάκι και πετάχτηκε έξω!

Οι άλλοι άρμησαν τότε, έβαλλοι. Ο Σανσέλιο, θέλοντας τους στριμωγμένους στην πόρτα κι' έτοιμους να θυγὸν, πυροβόλησε μέσα σὸ σπρὸ τους. Κραυγές πόνου και κατάρτες άντηχσαν. Μά την ίδια στιγμή, ο Σανσέλιο τοποθέτησε στη ράχι του αλόγου την κυρία Δαγκλάρ, πήδησε κι' αὐτὸς άπάνω και τὸ κέκτησε άγρια με τη μύτη του μαχαίριού, με τὸ όποιο ή κυρία Δαγκλάρ έκοψε τὰ δεσμά του.

Τὸ δυστυχισμένο αλόγο χρεμάτισε όδυνήρα κι' έβγαλε να καλύψῃ διαταχώς μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, χωρίς να τὸ ένόηλῃ καθόλου τὸ δηλὸ του φορτίο...

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ!

Άμέσως μετά την έπιτυχὴ δραπέτευσί τους, ο Βενεδέττο κι' ο Σανσέλιο—τραβήξαν για την κλεισούρα τὸν Βαλιούλ. Σκόπευαν να την περάσουν, ὡς μπορούσαν πὸς γρήγορα και να θρεθοῦν στο Μπαρσέ, ὅπου υπήρχε ο τόσο ποθητός θησαυρός τὸς έκατομυρίου...

Τὸ σκοτάδι κ' ή θύελλα προστάτευε τη φυγή τους, αλλά η ρεμπρόδισή την άντη και γρήγορη όδοιπορία τους. Έτσι, όταν μπήκαν στην είσοδο της κλεισούρας πειά και προχωρούσαν πρὸς τὸ εσωτερικό της, ο Βενεδέττο προπάντων ήταν κατακαυρασμένος.

(Ακολουθεῖ)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY COLIN HOWARD

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ ΤΗΝ ΑΝΝ!



ΖΩΝ, κύτταξε! φώναξε ξαφνικά η Άνν, καθώς ανέβαινε με τον μνηστήρα της τη Ρέτζεντ-Στρίτ.
—Τί να κυττάω; ρώτησε ο Τζών.
—Αυτό το καπέλλο! απάντησε η Άνν, ενώ τον σταματούσε, περνώντας το χέρι της κάτω από το μπράτσο του νέου, κι ενώ συγχρόνως με το άλλο χέρι της το έδειχνε ένα καπέλλο, το οποίο βρισκόταν στη μούστρα μιας βιτρίνας.
—Πολύ ωραίο! είπε ο Τζών, ο οποίος συνήθιζε ν' αποφεύγει πολλές περιττές συζητήσεις, με τις δυο αυτές απλές λέξεις.

—Θα σου πηγάνει θαυμάσια! επέμενε η Άνν. Με κάποια αμφιβολία ο Τζών κύτταξε το καπέλλο. Είχε χρώμα σταχτί ανοιχτό κι ήταν πολύ χνουδωτό, και πλατύγυρο. Στη μία πλευρά του, από την κορδέλλα εξέιχε μια μικρή φούντα από πράσινα φτερά. Η εντύπωση του νέου ήταν ότι το καπέλλο αυτό είχε άπαισιο!

—Χμ! Αμφιβάλλω αν θα μου πηγάνει!
—Μά τί λές; Θα σου πηγάνει τρέλλα! Το φαντάζομαι άπιασμένο στο κεφάλι σου!

—Έτσι; Προσπάθησε λοιπόν να διατηρήσεις την εντύπωση της φαντασίας σου, γιατί δεν θα την ιδής στην πραγματικότητα.

—Ω! Τζών, σε παρακαλώ, πάμε ν' αγοράσεις αυτό το καπέλλο! εξακολούθησε η νέα με ύφος παρακλητικό...

Τότε ο Τζών, επειδή ήταν ευγενής νέος, δεν επέμενε περισσότερο, αλλά μπήκε στο κατάστημα κι' αγόρασε το καπέλλο.

Όταν επέστρεψε στο διαμέρισμά του, πρόβηξε ίσα στην κρεβατοκάμαρά του και δοκίμασε το καπέλλο, με την ελπίδα μήπως η δική του κρίσις υπήρξε υπερβολική. Αλλά μόλις κυττάστηκε στον καθρέφτη, απέλπιστηκε! Έδωκε γρήγορα το καπέλλο του, από φόβο μη τυχόν ρητή ξαφνικά στο δωμάτιο, ο Σπένσερ, ο υπηρέτης του, και τον ίδι κι' αυτό στο κεφάλι.

Μελαγχολικά, ο Τζών αναστασίαζε, πώς ήταν δυνατόν, μια νέα με τόσο σίγουρο γούστο στο δικό της ντύσιμο, να μην έχει την ελάχιστη αντίληψη για εκείνο που χρειάζεται για να είναι ένας άνδρας σεβαστός και κομψός; Ο συλλογισμός αυτός, έκανε τον νέο ν' αποφασίσει, ώστε μετά το γάμο του με την Άνν, να μη της επιτρέψει ποτέ ν' ανακατεύεται στο δικό του ντύσιμο.

Κατόπιν σηκώθηκε και πέταξε το ανεπιθύμητο καπέλλο πάνω από τη ντουλάπα του, με την απόφαση να το ξεχάσει εκεί. Είχε υποχωρήσει στην επιθυμία της μνηστής του και το αγόρασε, αλλά, ο διαισθητικός να τον έβρινε, αν θα το φορούσε ποτέ του...

Η Άνν όμως, είχε αντίθετη γνώμη! Έδειξε εξαρεπτικό ενδιαφέρον για το καπέλλο! Μολοντί ήταν της άρχης, ότι οι άνδρες δεν πρέπει να χάνουν τον πολύτιμο καιρό τους στα ζητήματα της ενδυμασίας, ωστόσο ήθελε όπωσδήποτε να ιδεί τον Τζών να φορέσει το καπέλλο της έκλογής της. Κάθε τόσο λοιπόν του το υπενθύμιζε...

—Τί; Να φορέσω εκείνο το καπέλλο; απαντούσε ο Τζών. Αλλά, αγαπητή μου, δεν θα επιθυμούσα να το δω, ούτε άπάνω στο κεφάλι του χειρότερου έγχρου μου!

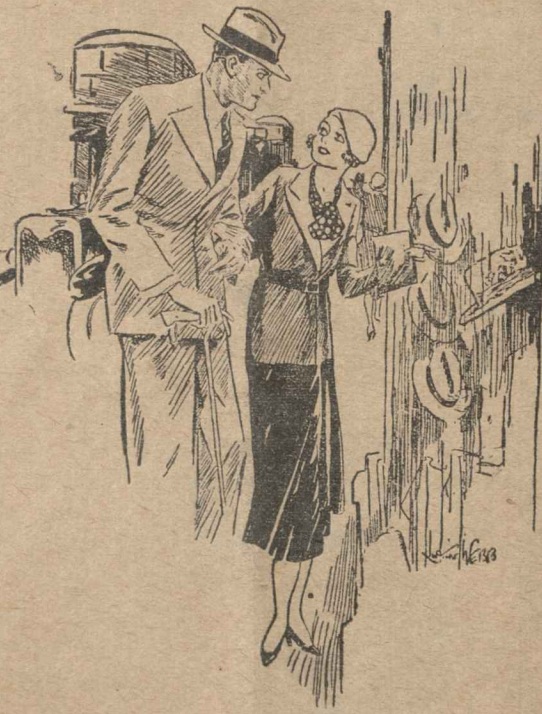
—Κι' όμως, είναι τόσο ωραίο! Μήπως εσύ δεν το βρίσκεις ωραίο, Τζών;

—Αν το βρίσκω ωραίο! Αλλά είνε άπαισιο, σιχαίνουμαι να το βλέπω!

Κι' έτσι άρχισε ο καυγάς! Για μερικές ώρες, οι δυο νέοι περπατούσαν σιωπηλοί ο ένας κοντά στον άλλο, η Άνν ν' ένα βιασμένο, καρτερικό κι' έννευστικό χαμόγελο, κι' ο Τζών, κατσουφιασμένος και μουρμουρίζοντας. Και το συμπέρασμα ήταν ότι η Άνν εύρισκε τον Τζών χωρίς λεπτότητα, κι' ο Τζών εύρισκε την Άνν άνοητη!

—Τότε, γιατί το αγόρασες; ρώτησε η Άνν, αφού δεν σ' άρέσει;

—Για να σ' εύχαριστήσω, αφού επέμενες!



—Αγόρασε το, Τζών! Θα σου πηγάνει τόσο άραία!

—Αν θέλεις να μ' εύχαριστήσεις, τότε γιατί δεν το φοράς; —Γιατί δεν μπορώ να γίνω γελοίος και να περιφέρωμαι έμ με φτερά στο καπέλλο μου!

Από μέρα σε μέρα, η ψυχρότης μεταξύ τους γινόταν πιο αισθητή.

—Ίσως αν το φορούσα, συλλογιζόταν ο Τζών, νάλλαζε στάση κι' η Άνν... Αλλά όχι! Θάταν σαν ν' αναγνώριζα το λάθος μου!

—Αν του έλεγα, πώς επί τέλους δεν με νοιάζει και τόσο αν το φορή ή όχι, θα μαλάκωνε... συλλογιζόταν κι' η Άνν. Αλλά όχι! Δεν έννοώ να ξεπέσω μπροστά του. Α! Όχι!

—Ετσι άραίωσαν η συνάντησής τους, και μοιραίως η μη στείλάν τους θα διαλυόταν, αν αυτή η κατάσταση εξακολουθούσε ακόμα! Η Άνν είχε γίνει νευρική, ώστε κανείς δεν τολμούσε πια να της μιλήσει!

Απαντούσε μ' άποτομο τρόπο, δεν είχε όρεξη κι' οι συζητήσεις άρχισαν ν' άνησυχούν, μήπως ήταν άρρωστη.

Ο Τζών πάλι ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά του, τόσο πολύ μάλιστα, που ο προϊστάμενός του, άπορούσε! Αυτό δεν τον άμπόδιζε ωστόσο, καθώς ήταν σκυμμένος μπροστά στο γραφείο του, να περνάει την ώρα του γεμίζοντας σελίδες δικλινερ με τ' όνομα της Άνν!

Ξαφνικά, ένα βράδυ, ενώ ο Τζών καθόταν μόνος χαλκικός στο διαμέρισμά του, άκουσε το κουδούνισμα φώνου. Στη βία του ν' άπαντήσει ο νέος άναποδ, καρτέκλα. Ώστόσο, η φωνή του ήταν σταθερή και με πικρό τρόπο, είπε:

—Αλλά!

Μιά λεπτή, τρεμάμενη φωνούλα του απάντησε:

—Ω! Τζών!...

Είπε αλήθεια περίεργο, πώς η Άνν, η οποία δεν φημιζόταν για εύλογη, πω- τώρθωσε να κλείσει μέσα σ' αυτές τις δυο μονοσύλλαβες λέξεις, έναν κόσμο λόκληρο έξηγήσεων, παρακλήσεων κι' άγάπης!

Αλλά κι' η άπάντησής του Τζών ήταν επίσης σύντομη κι' έκφραστική:

—Αγαπημένη μου!...

—Ω, Τζών! Δεν φαντάζεσαι πόσο δύστυχη ήμουν, και... πόσο άνοητη! Άν ποδυμαι τόσο πολύ...

—Δεν πειράζει, λατρευτή μου! Πέρασμένα ξεχασμένα!

—Ναι! Το ξέρω! Όλο το λάθος ήταν δικό μου, μά αλήθεια, ήταν μεγάλη καλωσύνη σου να φορέσης το καπέλλο και να περάσης σήμερα το απόγευμά με τ' αυτοκίνητό σου απ' το σπίτι μας.

—Ε; Πώς είπες;...

—Ναι!... Και δεν θέλω να ξαναπαύσης το καταραμένο αυτό καπέλλο από πορά! Κάψε το αν θέλεις, αλλά μη το φορέσης πια!

—Όποτε... ώστε... με είδες; ρώτησε ο Τζών ντροπιασμένος.

—Φυσικά! Ήταν μεγάλη γενναίωση!

νη έκ μέρους σου να υποχωρήσης.

—Καθόλου μάλιστα! Βεβαίως ο Τζών σταθερά.

—Κι' όπωσδήποτε, εξακολούθησε η νέα, άς μη χάνω τον χρόνο μας στο τηλέφωνο! Δεν έρχεσαι καλύτερα εδώ;

—Ξεκίνησα κιόλας! φώναξε ο Τζών χαρούμενος. Κι' άμέσως άρπαξε το καπέλλο του—όχι το περίφημο καπέλλο, βέβαια με το φτερό—και σαν τρελλός έτοιμαζόταν να φύγει.

—Όστόσο, μόλις έφθασε στην έξορτα, γύρισε πίσω και φώναξε:

—Σπένσερ! Σπένσερ!

—Ο υπηρέτης του έσπευσε, άκούγοντας τη φωνή του, από την υπηρεσία του:

—Άκουσε δώ, Σπένσερ, ξέρεις ότι σου άρέζει να σ' άπειλουν;

—Ω! Σέρε, γιατί;...

—Για την αναιδεία σου! άπάντησε ο Τζών, παίρνοντας αμύπηρο ύφος. Γιατί, θαρρώ, το παράκανες!... Νά! Πάρε τώρα μια λίρα... Πάρ' την, λοιπόν! Κι' άκουσε, Σπένσερ, όταν θάβης μια λιμήρα έξόδου, θα σε παρακαλέσω πολύ, να μην παίρνης τίποτα, ούτε το αυτοκίνητό μου, ούτε το καπέλλο μου! Με κα- τάλαβες πιστεύω!... Τίποτε άλλο!

Κι' εύτυχώς, ο Τζών έσπευσε βιαστικός να συνάντησιν την αγαπημένη του!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η «ΛΕΣΧΗ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ»



ΥΤΕΣ τις μέρες έγιναν στο Χόλλυγουντ τα έγκαίνια της περίφημης «Λέσχης του Χιούμορ», μέλη της οποίας είνε όλοι οι μεγάλοι «άστερες» της φιλμοπολείας. Η πρώτη συνεδρίασις αυτής της πρωτότυπης Λέσχης μετεδόθη με το ραδιόφωνο σ' όλη την Αμερική και σημείωσε μια θριαμβευτική επιτυχία.

Η πρώτη «γόνισσα» που έλαβε το λόγο σ' αυτή την ιστορική συνεδρίαση, για να «ΚΑΡΦΩΣΗ» τους γιαντρώς, τους οποίους δεν μπόρεσε ποτέ της να χωνέψει, ήταν η Μαϊντ Γουέστ.

Ταξίδευα έφτα άδρες με το έξπρες Νέα Υόρκη — Καλιφόρνια, άρχισε να λέη η «μοιραία» γόνισσα, όπου άξαφνα έννοι- σαν έναν παράξενο πόνο. Οι γνωστοί μου λοιπόν, τρομαγμένοι άρχισαν να φωνάζουν:

—Ενα γιατρό, για το Θεό! «Ενα γιατρό!...

«Είς υπάλληλος τότε άωρμησε σαν τρελλός κι' άρχισε να ύψη ένα γιατρό σ' όλα τα βαγόνια. «Υστερ' όμως από πέντε λεπτά της ώρας γύρισε λαμποκοπώντας από τη χαρά του και πύθοντας μου ψιθύρισε στ' αλή:

—Σταθήκατε τυχερή, κυρία! Ο μόνος γιατρός που ταξίδευε με το έξπρες, κατέθηκε στον προηγούμενο σταθμό...

Επειτα ήρθε η σειρά του σκηνοθέτου Κλάρενς Μπράουν, ο οποίος διηγήθηκε τα έξης:

—Μια μέρα, στο στούντιο, έλεγα στους βοηθούς μου: «Γι' αυτό το ρόλο της μέγαιρας, μάς χρειάζεται μια κοντόγυντη γυναίκα, με άπαι- σιο πρόσωπο, με άλοιθωρα μάτια, χειροδύναμη, γκρινιέρα, με κουρελιασμένα ρούχα και με ά- γένιστα μαλλιά...», όταν άξαφνα με πλησίασε δουλ' ένας κομπάρσος και μου είπε:

—Μιστερ Μπράουν, αν μου υποσχεθήτε πώς δεν θα με φανερώσετε, μπορώ να σάς στείλω τη γυναίκα μου γι' αυτό το ρόλο...

Η Γκλόρια Σβάνσον κατόπιν δεν δίστασε ν' άποκαλύψη ένα επεισόδιο του διαζυγίου της, ά- πό τον μαρκήσιο ντε Λά Φαλσίς. Είχε έκοοθή λοιπόν η άπόφασίς, όταν η Γκλόρια πήγε στο σπίτι της για να πάρη μερικά πράγματα που ή- σαν δικά της. Μά, προς μεγάλη της έκπληξις, οι υπηρέτες της δεν την άφησαν να περάσει. «Έξω φρενών τότε η Γκλόρια Σβάνσον έτρεξε στην ά- συντομία:

—Μια σύζυγος που μόλις χώρισε, δεν μπορεί να μπη λοιπόν στο σπίτι του άνδρός της; φώνα- ξε στον άστυνόμο.

—Όχι, κυρία μου! της άπάντησε κένος. Διό- τι... διότι... δεν μπορεί να λάβη μέρος, άπρυσκά- ληστη, σ' ένα γλέντι!...

Ο Ρόμπερτ Μονγκόμερυ βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Δεν εί- χε, όπως είπε, να διηγηθή τίποτ' άλλο, παρά μερικές έρωτήσεις που είχε κάνει στη Γκρέτα Γκάρμπο. Άκούστε, άκούστε:

ΡΟΜΠΕΡΤ: —Είπε αλήθεια ότι υπογράψατε ένα νέο συμβό- λιο με τη «Μέτρο» για τρία χρόνια;

ΓΚΡΕΤΑ: —Είπε αλήθεια.

ΡΟΜΠΕΡΤ: —Κι' είνε αλήθεια επίσης ότι είπατε στο δικη- γόρο σας: «Μη ξεχάσετε, παρακαλώ, να βάλετε στο συμβό- λιο μια ρήτρα, επί τη βάσει της οποίας να μπορώ τουλάχιστον μια φορά το μήνα να έγκαταλείπω για πάντα τον κινηματο- γράφο»;

Η Γκρέτα Γκάρμπο όμως, συνέχισε ο Μονγκόμερυ, αντί να άπαντήσει, άωρμησε σαν τρελή ν' άρπάξει το πιστόλι της...

Ο πρίγκιψ Μιντιβάν, που έχει χωρίσει ως γνωστόν από την Πόλα Νέγκρι, διηγήθηκε ένα χαριτωμένο ανέκδοτο από τη ζωή του. Ο «διάδοχος» του στην καρδιά της φλογερής Πόλας, ο ό- πους δεν την είχε παντρευτή ακόμη, τον ρώτησε μια μέρα:

—Εσείς που ξέρετε καλύτερ' από μένα την Πόλα Νέγκρι, πείτε μου ποιά είνε η πιο άγαπημένη της συνήθεια;

—Νά χωρίζω!... του άπάντησε ο πρίγκιψ.

Η Γκάρου Κούπερ διηγήθηκε ένα επεισόδιο μεταξύ του Λούις Στόν και της Μύρα Λόου, όταν αυτή ήταν ακόμη ένα άσημαν- το κι' άγνωστο «γκέρλ».

Ο Λούις Στόν, ο οποίος έχει μια άδυναμία για τα άμορφα «γκέρλ», κάθε φορά που την έβλεπε, την προσκαλούσε στο

σπίτι του.

—Δεν θάρω ποτέ! του είπε μια μέρα η Μύρα Λόου.

—Μά, αγαπητή μου φίλη, της άπάντησε ο Λούις Στόν, αυτή η πρόσκλησίς μου δεν έχει τίποτε το προσβλητικό. Σας όρκι- ζομαι πως επιθυμώ μόνο να σας δείξω τις συλλογές των άρχαι- ων νομισμάτων μου!

Κι' η Μύρα Λόου:

—Αλήθεια; Τότε σύμφωνοι! Θάρω... Μά αν δεν σας πει- ράζει, θα προτιμούσα, ξέρετε, αντί των άρχαιών νομισμάτων, ένα... τοέκ!...

Ο Μωρίς Σεβαλιέ, με το άκατανίκητο χαμόγέλο του, διη- γήθηκε κατόπιν ότι ένα βράδυ βρήκε κάτω από το κρεβάτι του μια θαυμάστριά του. Ή τολμηρή αυτή γυναίκα, η οποία ήταν τρομερά άσχημη, τύλιξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του, φωνάζοντας:

—Μη με δώξετε! Ήρθα μόνο και μόνο για να σας δώ να χαμογελάσετε!

Κι' ο Μωρίς της άπάντησε:

—Μά αυτό ακριβώς είνε το λάθος σας. Για να με δήτε να χαμογελάσω, πρέπει να φύγετε...

Κι' επειδή, όπως ξέρετε, ο Μωρίς Σεβαλιέ ήρθε στον κινη- ματογράφο από το μιούζικ-χάλ, μόλις τον «ΜΠΙΖΑΡΑΝΕ» οι άλλοι «άστερες», δεν δυσκολεύτηκε διάλου να διηγηθή κι' ένα δεύτερο ανέκδοτο από τη ζωή του.

—Καθώς ξέρετε, τους είπε, το μόνο άποτυχημένο μου φίλμ, ήταν εκείνο που «γύρισα» με την Ύδονη Βαλ- λέ, η οποία τότε ήταν ακόμη γυναίκα μου. Πολ- λές φορές, στις δοκιμές, ο σκηνοθέτης μου πα- ραπονιόταν ότι δεν φιλούσα φλογερά, με πάθος τη γυναίκα μου.

—Εμπρός!... μου φώναξε μια μέρα, για να μου δώση θάρρος. Φιληθήτε σαν να μην είμαστε έμεις μπροστά... Πείτε ότι είσαστε μόνοι σας...

—Η Ύδονη τότε βρήκε την εύκαιρία να με «καρφώσει».

—Ω, έκανε, σε μια τέτοια περίπτωσι πείτε του καλύτερα ν' άρχιση να διαβάξη την έφημε- ρίδα!

—Φίλοι μου, δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί δ- λες η «βεντέτες», από τη Νόρμα Σήρεν ως την Ζαννέτ Γκαϊνόν εμπιστεύονται τα μυστικά τους στη Μάρλεν Ντήτριχ; ρώτησε άξαφνα η Τζίν Χαρλόου.

Κι' ο Κλάιβ Μπρούκ της άπάντησε:

—Ω, η έξηγησίς είνε πολύ εύκολη! Ξεχνάτε ότι η Μάρλεν Ντήτριχ φορέει... άνδρικά; Αυτή η ιδιοτροπία της είνε σαν μια έγγυις ότι μπο- ρεί να κρατήσει ένα... μυστικό!

Μά το πιο σκληρό «καρφώμα» σ' αυτή τη συ- νεδρίαση της «Λέσχης του Χιούμορ» το έκανε ο Φρανσέ Τόν, ο νέος άνδρας της Τζέαν Κράου- φοντ:

—Ξέρετε, είπα, ότι το τελευταίο «φίλμ» της Μαίρη Πίκφορντ σφυρήλαταν σ' όλες τις πόλεις της Αμερικής; Είπε βέβαια νι- παρό, μά είνε αλήθεσά! Μια φορά μάλιστα που η Μαίρη Πίκφορντ παρακολουθούσε μια τέτοια θορυβώδη πρόσβλη, γύ- ρισε έξαλλη και φώναξε στους θεατάς:

—Ανάγωνοι! Κι' όμως άλλοτε με λατρεύατε σαν είδωλο!

Κι' οι θεατά άπάντησαν:

—Αυτό είνε αλήθεια, μά έμεις δεν είμαστε υπεύθυνοι για τις άμαστιές των πατέρων μας!

Τέλος ήρθε κι' η σειρά του Κλάρκ Γκέμπλ. Ο «γόνις» όμως, αντί να διηγηθή κάτι από τη ζωή του, προτίμησε να «καρφώσει» την Κάθριν Χέμπερν, τη «νέα Γκρέτα Γκάρμπο».

—Μια μέρα, είπε ο Κλάρκ Γκέμπλ, ένας δημοσιογράφος ρώ- τησε την Κάθριν:

—Μά δεν είσαστε στην Νέα Υόρκη;

—Ναι, του άπάντησε εκείνη, μόλις γύρισα από εκεί κάτω. Και ξέρετε, θα «επαίξα» το ρεκόρ της ταχύτητας με το άερο- πλάνο μου, αν δεν συνέβαινε κάτι το διάσπαστο.

—Χάλασε το μιστ' ρώτησε άνησυχος ο δημοσιογράφος.

—Όχι... του άπάντησε με άπάθεια η Κάθριν. Αναγκάσθηκα στη μέση του δρόμου να έλασγυρίσω στη Νέα Υόρκη, γιατί είχα ξεχάσει το... παμπν της πούδρας μου.

Και με το χαρακτηριστικό αυτό ανέκδοτο για τη φιλαρέ- σκειά της Κάθριν Χέμπερν, τελείωσε η πρώτη ιστορική συνε- δρίασις αυτής της τόσο πρωτότυπης Λέσχης του Χόλλυγουντ.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΑ ΝΕΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ



Α Ἡπειρωτικά θουνά, τὰ φαράγγια τῶν Ἀγράφων, τὰ δάση καὶ ἡ ἀπάτητες κορφές ἀντιλαλοῦν ἀκόμα τ' ὄνομά του: Κατσαντώνης!...

Υπῆρξε ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους, τοὺς πιὸ τολμηροὺς, τοὺς πιὸ ἡρωϊκοὺς κλέφτες τῶν μαύρων χρόνων τῆς σκλαβιάς. Τὰ παλληκάρια τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ τὸν ἐτρεμαν.

Οἱ ὀπλάρχηγοι τοῦ τυράννου τῆς Ἡπείρου τὸν φοβότανσαν καὶ τὸν ἐθαύμαζαν.

Τὸν ἔτρεμε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ ἀπαίσιος τύραννος.

Πολλὲς φορές ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς τραβοῦσε μὲ λύσσα τὰ γένεια του, μαθαίνοντας τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ ἀπιαστού καὶ λιονταρόκαρδου κλέφτη.

Πολλὲς μητέρες, γυναῖκες καὶ ἀδελφές Ἀλθανῶν καπετανῶν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀλῆ, ντύθηκαν στὰ μαῦρα ἐξ αἰτίας τοῦ Κατσαντώνη.

Οἱ Τούρκοι ἀκούγαν τ' ὄνομά του κ' ἀνατρίχιαζαν καὶ παγώναν ἀπὸ φόβο...

Οἱ Χριστιανοὶ τὸν ἐθαύμαζαν καὶ τὸν εὐγνωμονοῦσαν...

Κι' ὅταν ἄρρωστο κ' ἀδύναμο τὸν ἔπιασαν τ' ἀσκήρια τοῦ Ἀλῆ, τὸν ἔκλαψε δολοκλήρη ἡ Ἡπείρος.

Ὁ Κατσαντώνης—καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια ὁ Ἀντώνης Μακρυγιάννης—ἦταν γιὸς ἑνὸς σκηνίτη Μακρυγιάννη ὀνομαζομένου. Ὁ πατέρας του ἦταν ἀπὸ τοὺς πρῶτους τοῦ τόπου. Εἶχε ἀρκετὴ περιουσία, χτήματα καὶ γιδιοπρόβατα.

Ἐκτός τοῦ Κατσαντώνη, ὁ Μακρυγιάννης εἶχε κι' ἄλλους τρεῖς γιουούς: τὸν Κουτζούκη, τὸ Χασιώτη καὶ τὸ Λεπενιώτη.

Ἀπὸ μικρὸς ὁ Κατσαντώνης ἀγαποῦσε τὰ ὄπλα. Εἶχε ὀρμητικὸ χαρακτήρα κ' ἦταν πάντα πρῶτος στ' ἀγωνίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα γυμναζόντουσαν οἱ νέοι στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς. Ἐρχόταν πρῶτος στὸ σημάδι, στὸ δρόμο, στὸ λιθάρι, στὸ πῆδημα.

Ἐνῶ τ' ἀδέλφια του κύτταζαν τίς δουλειές τους καὶ τὰ κοπάδια τους, ὁ Κατσαντώνης γύριζε στὰ θουνά κυνηγώντας ἀγρίμια.

Ἀπὸ μικρὸς ἐνοιώθε ἀπερίγρπτο μῖσος ἐναντίον τῶν Τούρκων. Οἱ σκλαβωμένοι Χριστιανοὶ υπέφεραν τότε τὰ πάνδεινα ἀπ' τοὺς τυράννους. Οὔτε τὴν περιουσία του ὥριζε κανένας, οὔτε καὶ τὸ κεφάλι του. Ὁ Τούρκος ἄρπαζε, σκότωνε, ἀτίμαζε. Αὐτὸς ὁ πατέρας τοῦ Κατσαντώνη, παρ' ὅλα τὰ πλοῦτή του, ὑφίστατο χίλιους διὰ ἐξευτελισμοὺς ἐκ μέρους τῶν Τουρκαλθανῶν τῆς Ἡπείρου.

Ὁ Κατσαντώνης, ἀν καὶ νέος ἀκόμα, τὰβλεπε ὅλ' αὐτὰ, ἐβλεπε τίς ἀδικίες καὶ τοὺς κατατρεγμοὺς τοῦ σκλαβωμένου γένους καὶ λυσσοῦσε ἐναντίον τῶν τυράννων καὶ διψοῦσε ἐκδίκηση.

Δὲν μποροῦσε νὰ ζήσει τὴ ζωὴ τοῦ σκλάβου, τοῦ ραγιά. Τὸν τραβοῦσαν τὰ ψηλά θουνά, ἡ ἀ-

(Κατ' ἀφήγησιν τοῦ συντρέφου τοῦ ἡρωϊκοῦ κλέφτη, Φραγγίτα)

πάτητες κορυφές, τὰ λημέρια τῶν κλεφτῶν, τῶν ὁποίων τὰ κατορθώματα τὸν μεθοῦσαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Στὸν πόθο του αὐτὸ νὰ πάρῃ μιὰ μέρα τὰ θουνά, νὰ ἐνωθῇ μὲ τοὺς κλέφτες καὶ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Τούρκους, ὀρεῖται καὶ τ' ὄνομά του, μὲ τὸ ὁποῖο εἶνε γνωστός στὴν ἱστορία καὶ στὸ λαό.

Συχνὰ δηλαδὴ ἐξέφραζε στὴ μητέρα του τὴν ἐπιθυμία του νὰ πάρῃ τ' ἄρματα καὶ νὰ πιάσῃ νὰ ἐνωθῇ μὲ κανένα σῶμα κλεφτῶν.

Ἡ μητέρα του τρώμαζε καὶ λαχτάριζε ἀκούγοντάς τον.

—Τί λές, παιδί μου Ἀντώνη!.. Χριστὸς καὶ Παναγία νὰ σε φυλάξῃ, γυιέ μου!...

—Ἐκεῖνο πού σοῦ λέω, μάνα: Θὰ πάω νὰ γίνω κλέφτης!

—Κατὸ Ἀντώνη, φρόνιμα!

—Ὅχι, μάνα. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω ραγιάς. Θὰ πάω νὰ θουνά...

—Κατὸ Ἀνέωνή μου, φρόνιμα. Μὴ λές τέτοια λόγια, γυιέ μου καὶ μοῦ σπαράξεις τὴν καρδιά.

Ἡ κουθέντα αὐτῆς τῆς γυναίκας τοῦ Μακρυγιάννη καὶ τοῦ γιουοῦ τῆς ἦταν σχεδὸν καθημερινή:

—Θὰ φύγω, μάνα...

—Κατὸ Ἀντώνη, φρόνιμα.

Κι' ἔτσι ὁ νεαρὸς Ἀντώνης Μακρυγιάννης ἀνωμάσθηκε ὡς τσαντώνης.

Μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ τὸν ἤξεραν καὶ τὸν φώναζαν πειὰ στὸ γυριό του. Μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ τὸν φώναζαν κατόπιν τὰ παλληκάρια του, μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ ἀποθανασίτηκε ὁ γενναῖος Ἡπειρωτὴς κλέφτης: ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ ἢ ΚΑΤΖΑΝΤΩΝΗΣ...

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ Κατσαντώνης ἦταν τώρα εἰκοσιπέντε χρόνων λεβέντης.

Τὸ καλύτερο παλληκάρι τοῦ τόπου του. Πρῶτος στ' ἄρματα, πρῶτος στίς χαφές καὶ στὰ γλέντια...

Λιγερὸς, μελαφός, νευρότης, γεμάτος δύναμι, ἔκαμε τίς κοπέλλες τοῦ τόπου του νὰ τὸν κρυφοβλέπουν μὲ χτυποκάρδι.

Μὰ ὁ Κατσαντώνης δὲν ἤθελε νὰ σκλαβωθῇ μὲ τὸν ἐρωτὰ ἢ τὸ γάμο. Ἐκαίγε ἀσπότης μέσα του ὁ πόθος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ θουνά καὶ νὰ γίνῃ κλέφτης νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Τούρκους.

Δὲν περίμενε πειὰ παρὰ τὴν εὐκαρία γιὰ ν' ἀφήσῃ τοὺς δικούς του καὶ νὰ πιάσῃ τίς ἀπάτητες κορφές. Καὶ τὴν εὐκαρία αὐτὴ τοῦ τὴν ἔδωσαν οἱ ἴδιοι οἱ Τούρκοι.

Μιὰ μέρα μπήκε στὸ γαριὸ ἑνας Τούρκος Μπουλούμπας μὲ τοὺς ἀνδρες του καὶ τραβῆξε ἴσια γιὰ τὸ ἀρχοντικό τοῦ Μακρυγιάννη. Χτύπησε τὴν πόρτα, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τοῦ Κατσαντώνη.

—Τί ζητᾶς, Μπουλούμπας;

—Τὸ γυιό σου, ὀρέ.

—Ποιὸ γυιό μου; Ἐγὼ τρεῖς, δόξα ὁ Θεός!

—Ποῖον ἄλλο, τὸν Ἀντώνη.

—Τὸν Ἀντώνη! Καὶ πὶ πὶν θεός, καπετάνιέ μου;

—Δὲ θὰ σοῦ δώσω λόγο, ὀρέ. Πές μου γρήγορα ποῦν ὁ γυιός σου;

Ὁ Μακρυγιάννης φοβήθηκε. ἤξερε καλὰ τοὺς Τούρκους. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ πῇ ἀμείψα, νὰ κρύψῃ τὸ γυιό του. Μὰ δὲν πρόλαβε.

Γρήγορος κ' ἀφορὸς περὶ χτήκε ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ Κατσαντώνης.

—Ἐδὼ εἶμαι! φώναξε. Ποῦς



Ὁ Κατσαντώνης (Ἀπὸ παλιὰ λιθογραφία)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἔτοιμότης μαθητοῦ.

Ὁ δάσκαλος.—Δὲν ἔχεις σημειώσει καμμιὰ πρόοδο στὴν ἀνάγνωσις... Ἐγώ, στὴν ἡλικία σου, μὲ τὴ πρώτη ματιά πού ἐρχίνα στὸ βιβλίο, διάβαζα μ' εὐχέρεια.

Ὁ μαθητής.—Ἀσφαλῶς θὰ εἴχατε καλύτερο δάσκαλο ἀπὸ μένα.

Ἡ Μασσαλιώτικη τερατολογία.

Ὁ ἄρρωστος (κατάπληκτος).—Πῶς! Τὸ θερμόμετρό σας σημειώνει πὺς ἔχω 43 βαθμούς πυρετοῦ;

Ὁ γιαντρός (καθησυχαστικά).—Μὴν ἀνησυχεῖτε γι' αὐτό, κύριε... Τὸ ἔχω ἀγοράσει ἀπὸ τὴ Μασσαλία καὶ παραφουσκώνει κῶπως τὰ πράγματα.

Συμφωνία μιὰ φορά.

—Οἱ Χοῦντελ, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ συζυγική τους εὐτυχία, μόλις παντρεύτηκαν, ἔκαναν τὴν ἐξῆς συμφωνία: ὁ ἕνας θὰ μιλοῦσε, ὁ ἄλλος θὰ σάπαινε...

—Καὶ ἀπέδωσε χωρὶς ἄλλο λαμπρά ἀποτελέσματα ἡ συμφωνία αὕτη;

—Πολὺ λαμπρά! Εἶνε τώρα 20 χρόνια πού ὁ σῆζυγος δὲν ἔχει πῆ λέξι.

Στὸ κατάστημα κτηνοτροφικῶν προϊόντων. Μπαίνει ἕνας πελάτης.

—Θέλω ἕναν πίθηκο.

Ὁ πᾶλληλος.—Ἐχοῦμε θαυμάσιους

βαλσαμωμένους.

Πελάτης.—Θέλω ἕνα ζωντανό.

Ὁ πᾶλληλος.—Κύριε διευθύνε. Σὰς

ζητοῦν!

Ἡ μόνη δύσκολη πρόβλεψις.

Ὁ συγγραφεὺς στοὺς φίλους του.—

Ἰδοὺ τὸ καινούργιο μου βιβλίο, εἶνε ἔτοιμο.

Φέρει τὸν τίτλο «Ἡ τέχνη γιὰ νὰ προλέγῃς

τὸ μέλλον». Ἐκεῖνο πού δὲν ξέρω ὅμως εἶνε

ἂν θὰ ἔχῃ...ἐπιτυχία!

Στὸ ἐστιατόριο.

Ὁ πελάτης.—Νὰ μοῦ δώσης στρεβιλία...

Δὲν τὰ θέλω ὅμως οὔτε πολὺ μεγάλα, οὔτε

πολὺ μικρά, οὔτε πολὺ ἄλμυρά... Νὰ εἶνε

πολὺ φρέσκα καὶ ἀνοιγμένα μὲ προσοχή.

Τὸ γκαρσόνι.—Μήπως τὰ θέλετε καὶ μὲ...μαργαριτάρια;

Ἀμερικανισμοί.

Στὴ Νέα Ὑόρκη, μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιχείρησις κηδεῖν, κυκλοφορεῖ μὲ μεγάλα τοπογραφικὰ στοιχεῖα τὴν κάτω ἀγγελία:

«Θνητοί! Γιατὶ νὰ ἐπιμένετε νὰ ζήτε, ἐφ' ὅσον μόνον μὲ 15 δολλάρια, μπορεῖτε νὰ κηδευθῆτε θαυμασίως!»

Στὸ σχολεῖο.

Ὁ δάσκαλος.—Ἀν πάρα μιὰ πατάτα καὶ τὴν κόψω σὲ τέσσερα κομμάτια, θὰ ἔχω τὰ τέταρτά... Ἀν τὴν κόψω σὲ ὀχτὼ θὰ ἔχω τὰ ὄγδοα... Κι' ἂν τὴν κόψω σὲ δεκάξι κομμάτια, τί θὰ ἔχω;

Ἐνας μαθητής.—Ποὺρὲ πατάτα!...

Παλιὰ θαύματα.

—Ξέρεις, Κοέν; λέει ὁ Λευή. Ἐγὼ ἔνα παιδί 5 χρόνων, πού εἶνε ἕνα παιδί—θαύμα. Δίχως νὰ ἔχῃ πᾶσι ἀκόμη σχολεῖο, διαβάει, γράφει καὶ λογαριάζει σὰν μεγάλος.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, φίλε μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κοέν. Τὸ δὲ κό μου τὸ παιδί μολοῦντι εἶνε τριῶν μηνῶν, γνωρίζει τὸ ἄθλο πὺς ἡ δουλειὰ μου δὲν πηγαίνει καλὰ, πὺς ἔχασα τὰ χεφτά μου κ' ἔτι εἶμαι κατατρεγμένος.

—Ἀδύνατον! Πὰς τὸ κατάλαβες;

—Ἀπὸ τὸ πρᾶν ὅτι τὸ θράδυ...κλαίει!

Σκέψεις: Λένε, πὺς γιὰ ν' ἀποκτήσης μιὰ καλὴ θέσι, πρέπει νάχῃς κομψὴ ἐμφάνισι... Μὰ γιὰ τὰχῃς κομψὴ ἐμφάνισι, πρέπει νάχῃς μιὰ καλὴ θέσι!

Λένε, πὺς ὁ γάμος εἶνε τυχερὸ παιχνίδι... Γιατὶ λοιπὸν δὲν τὸν ἀπαγορεύουν κ' αὐτόν, ἀφοῦ ἀπαγορεύουν ἄλλα λιγώτερο καταστρεπτικά;



ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΜΑΡΤΛΕΤ



Ο βράδυ εκείνο, στο σαλόνι του υπερωκεανείου «Νιού Τζέρσεϊ», βρισκόντουσαν τέσσερα πρόσωπα: Ένας Άμερικανός εκατομμυριούχος, ο Ντόν Χιλτ, που πήγαινε στο Άγγλιζ Σουάν για να δει τους συγγενείς του, ο Τζόν Μέλιν, ο διάσημος ηθοποιός, που θ' αποδιβαζόταν στη Μασάτσετς, ο Χάρρυ Νέγκετ, ένας μαυνοδής κληνός λονταρινός, κι ο Νεοδωρικός ρεπόρτερ Τόμας Σέλβιν. Είχαν στρωθεί για καφέ στο τραπέζι του πόκερ κι είχαν άφοιασθη τόσο στο παιχνίδι, ώστε τρώμα-ξαν όταν άκουσαν τον κρότο της άγκυρας, τις φωνές του πληρώματος κι όλες τις μανούβρες που γίνονταν σ' ένα πλοίο, όταν αυτό πρόκειται ν' άγκυροβολήσει. Πρώτος ο Τζόν Μέλιν τινάχτηκε από τη θέσι του άνιουχου.

—Τί συμβαίνει; Γιατί σταματήσαμε; ρώτησε τους άλλους με περιέργεια.

Η συντροφιά του, που ήξερε τις δυσκολίες που είχε με την αστυνομία, χαμογέλασε ειρωνικά. Ο Τόμας Σέλβιν μάλιστα δεν κρατήθηκε να μη τον περάσει:

—Θα είνε ασφαλώς κανένα καταδιωκτικό. Αυτό θα έκανε σίμα στο «Νιού Τζέρσεϊ» να σταματήσει. Φαίνεται ότι κάποιος λαθρέμπορος θα έχει αναστατώσει πάλι το Σουάν με τα κατορθώματά του.

Ο Τζόν Μέλιν κίταξε μ' ένα καχύποπτο βλέμμα τον Σέλβιν κι έπειτα είπε στον Άγγλο Χάρρυ Νέγκετ:

—Πρέπει να σας συγχαρώ για την αξιοθαύμαστη ύπηρεσία της δύ-
ξεως του λαθρεμπορίου. Η πατρίδα σας έχει κατορθώσει, με τα μέσα που διαθέτει, να περιορίσει σημαντικά το εμπόριο των ναρκωτικών. Δεν τοίμασε πια να περάσει ένας λαθρέμπορος ούτε ένα γραμματίο κοκαίνης.

—Πράγματι, ήταν καιρός να λειφή αυτό το αίσχος από τα στρατό-
πεδα και τις πόλεις της Αφρικής, παρατήρησε ο Σέλβιν. Φανταστήθε-
τε ότι από το Σουάν μέχρι τον πορθμό του Βάβ-
ελ-Μαντέβ, και το ακροσώριο Κίπτινγκ κι απ' αυτό μέχρι τα νησιά των Παργηπέων, τον Άγιο Λου-
δοβίκο και την Ταγγέρη, καθώς και σ' όλους τους καταυλισμούς των λεγεωναρίων της Αφρικής, τα ναρκωτικά έχουν καταστρέψει πολλές χιλιάδες αν-
θρώπων.

—Βλέπω ότι είσατε καλά πληροφορημένος, κύ-
ριε Σέλβιν, του είπε ο Τζόν Μέλιν. Μήπως ο σκοπός του ταξιδιού σας είνε να κάνετε κανένα πόλημορο ρεπορτάζ;

—Ακριβώς! Απάντησε ο Άμερικανός δημοσιο-
γράφος. Θα σας παρακαλώσα μάλιστα να μου δι-
νατε μερικές πληροφορίες...

—Νά ένας ήρωας! παρατήρησε ο άφελής εκα-
τομμυριούχος Χιλτ. Έπισκέπτεται την Αφρική με τις αγαθότητες δαθέσεις. Δεν μοιάζει με κανέναν μας. Έγώ, παραδείγματός χάριν, έχω μια κάθε χρόνο δώ κάτω για να διασκεδάσω με τα βάσανα που τρώουν οι μαύροι από τους συγγενείς μου. Έ-
τσι, αγαπητέ μου Νέγκετ, διασκεδάσετε σκοτώνον-
τας τα λιντάρια της. Όσο για τον μίστερ Μέ-
λιν, ο Θεός να σέ φυλάει από τους εμπόρους της Αφρικής. Αλήθεια όμως, γιατί σταματήσαμε;

Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε στην είσοδο του σαλονιού ο πρώτος κατενάος. Τον ακολουθού-
σαν δυο Άγγλοι αξιωματικοί κι όλοι οι επιβάτες. Όταν μαζώθηκαν όλοι στο σαλόνι, οι Άγγλοι κίταξαν προσεκτικά τα διαβατήρια των ταξιδιω-
τών και τις φωτογραφίες τους και κατόπιν επέβη-
σαν πάλι στη βενζινακάτο τους κι απομακρύνθη-
καν. Αυτή η έρευνα είχε κρατήσει μιά ώρα. Οι ε-
πιβάτες του «Νιού Τζέρσεϊ» ζητούσαν τώρα περρι-
γοί διάφορες πληροφορίες από τους αξιωματικούς του πλοίου. Μά κι αυτοί δεν ήξεραν να τους πουν και πολλά πράγματα. Για να γλιτώσουν από τις ερωτήσεις τους, έζηλοναν άοιστα ότι ήταν μια συ-
νηθισμένη έρευνα των Άγγλικών αρχών, που γί-
νεται στα περισσότερα πλοία που πνουν τη διώ-
ρυγα του Σουάν. Κι όμως, αυτό δεν ήταν αλήθεια. Οι Άγγλοι αξιωματικοί ζητούσαν να συλλάβουν τον Τζόν Μέλιν, έναν διάσημο λαθρέμπορο, που καθώς είχαν πληροφορηθεί, επρόκειτο να ταξιδέυ-
ει με το «Νιού Τζέρσεϊ». Μά η πληροφορία τους φαι-
νεται ότι ήταν λανθασμένη, γιατί δεν τον άνε-
κάλυναν, κι έτσι γύρισαν άπρακτοι στο καταδιω-
κτικό τους.

Οι τέσσερες άνθρωποι έμειναν πάλι μόνοι στο σαλόνι. Ο Άμερικανός Χιλτ ήταν έννευρμένος

γι' αυτή την καθυστέρηση, καθώς κι ο Νέγκετ, που θ' άρχιζε να στω και μιά ώρα το κινήγι του. Ο Μέλιν πάλιν κινήσε η-
συχία του και παρακολούθησε με την άσχη του ματιού τον Τζόν Μέλιν, ο οποίος διασκεδάζε με το θυμό του πλούσιου συμπατριώτου του. Έτσι σηκώθηκε από τη θέσι του και πήγε στην καμπίνα του για να κοιμηθεί. Μά έπετα από λίγη ώρα κάποιος χτύπος την πόρτα του κι έδε παρ-
ξενμένος τον Τζόν Μέλιν να παρουσιάζεται μπροστά του.

—Με συγχωρείτε, του είπε ο παράδοξος έμπορος, ήθελα όμως να σας διηγηθώ κάτι, που ασφαλώς θα σας ενδιφέρει. Το θυμήθηκα τη
ώρα που πήγαινα να ξεκουρασθώ. Ξέρω ότι θ' αποδιβαζόσθε στο Τζα-
ποντί. Αν θέλετε λοιπόν να γράψετε ένα όμορφο άρθρο για σπαγω-
μένα σπύτια, δεν έχετε παρά να θυσιάσετε μιά μέρα απ' το ταξίδι σας και να επισκεφθήτε τον έρμιο πόργο της λαίδης Μάρτλετ. Βρίσκεται κοντά στις έσβολές του Κιανού Νέιλο, λίγα χιλιόμετρα μακριά από τη λίμνη Γόνα. Έχω επισκεφθεί αυτό τον πόργο και είμαι βέβαιος ότι η λαίδη Μάρτλετ εξακολουθεί και σήμερα να παρουσιάζεται στις έ-
πισκέπτες της και να τους περιποιείται, όπως όταν ζούσε κι ήταν ημι-
σμένη για την έμορφη της. Θα σας δώσω μάλιστα μιά κάρτα με η-
ναν οδηγό καραβανιών στο Τζαποντί, τον Άχμετ Μπέν Χαϊλέν, ο έ-
ποιος θα σας οδήγησει πρόθυμα σ' αυτό τον πόργο.

—Πού ήταν αυτή η λαίδη Μάρτλετ; ρώτησε περιέργος ο Σέλβιν.
—Μιά πλούσια Άγγλίδα, που έστρεψε από μιά ασημένια άσχη
τενσί της, εγκατέλειψε την Αλξάνδρεια κι ήρθε δώ κάτω, μέσα στην
έρημο, για να περάσει τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της σ' ένα μικρό
ανάκτορο. Δυστυχώς δεν άκουσε καθόλου τις συστάσεις των Άγγλικών
αρχών να προσέχνη τους έπισκέπτες της και να μην έχη καθόλου έ-
πιστοσύνη στη φρουρά των ιθαγενών έπισητών της. Η λαίδη Μάρτλετ
ήταν τολμηρή κι όμορφη γυναίκα κι ήταν βέβαιη ότι κανείς δεν θι-
τολμούσε να την πειράξει. Μά τα μυθικά πλούτη της έδωσαν σέ περ-
σιμύ τους ληστές της έρημου και μιά νύχτα συννενοήθηκαν με τους
κλέφτες της και κατόρθωσαν να κεραιώσουν τον πόργο. Για να γλιώ-
σουν δέ μιά και καλή μαύη της, την έσφαξαν στις έσβολές του πό-
γου της και πέταξαν το σώμα της στο σκοτεινό

βράθυρο, που βρίσκεται κοντά τους. Έχουν πε-
ράσει πολλά χρόνια από τότε. Κι όμως κάθε
βράδυ, στις δώδεκα ή ώρα, ακούγεται πάντα
σ' άρκετη απόσταση από τον έρημο πορθμό πύργου
το άπτεπμομένο κλάμμα της. Μά το πό πού-
γο είνε ότι όποιος περιηγητής πύχει να περάσει
από εκεί πέρα και θέλγει να επισκεφθεί τη
χάτα τον πόργο, η λαίδη Μάρτλετ παρουσιάζ-
εται για να τον περιποιηθεί, όπως τον παλιό
καιρό, που ζούσε κι είχε άνοχο τον πόργο
της σ' όλους τους ξένους που περνούσαν από
τον Κιανό Νέιλο. Σας συνιστώ λοιπόν να με
χάσετε αυτή την ευκαιρία. Όλοσ' μάλιστα και
την κάρτα μου για τον Άχμετ Μπέν Χαϊλέν.
Και τώρα, καληνύχτα σας. Έλπιζω ότι θ' έ-
κολουθήσετε τη συμβουλή μου.

Κι ο Τζόν Μέλιν, μ' αυτά τα λόγια, έφυγε
από την καμπίνα που βρήκε τον Σέλβιν. Ο Ά-
μερικανός ρεπόρτερ έμεινε λίγο σκεπτικός. Έ-
πειτα έκλεισε τα μάτια του και βίβησκει σ'
έναν μακρύ ύπνο.

Όταν το «Νιού Τζέρσεϊ» έωτασε στο Τζα-
ποντί, ο Σέλβιν πήγε και βρήκε τον άνθρωπο
που του είχε υποδείξει ο Μέλιν και την ίδια
μέρα ξεκινούσε για τον στοχασμένο πόργο.
Μόλις διωσ το καραβάνι του έφτασε στο Άγ-
γλιζ Σουάν, επισκέφθηκε τον Άγγλο δικασ-
τή, συννενοήθηκε μαζί του και κατόπιν σπεί-
χισε το ταξίδι του. Ο πόργος της λαίδης
Μάρτλετ ήταν πράγματι σέ μιά γοητευτική
ποδοσία, την οποία έκανε πώ όμορφη το γε-
λίσιο φως της νύχτας. Ο δρόμος του καραβ-
ανιού τον άφισε στην πόρτα του πόργου κι ο
Σέλβιν, χωρίς να διακόψει, προχώρησε προς
την και χτύπησε τη βαριά αδερένια πόρτα.
Έπειτα από λίγο, αυτή η πόρτα άνοιξε χωρίς
θορύβο και σ' ένα μιά της παρουσιάστηκε μιά
όμορφη γυναίκα, κρατώντας δυο πυροσ. Έ-
δωκε τον ένα στον Σέλβιν κι έπειτα τον άλ-
λο γιγσε ανάμεσα από σκοτεινούς διαδρόμους.
Μιά αόριστα. Ο Σέλβιν τ' είχε χαμένα. Έ-
νοιασε ότι το πάρος του είχε άρχει με την
έγκαταλειπτή Καταλάβαινε ότι αυτή η όμορφη
γυναίκα ήταν ένα φάντασμα. Ήταν άσπαστη
ή λαίδη Μάρτλετ. Και νόμισε ότι ο Μέλιν δεν
τον είχε κοροϊδέσει. Πριν όμως συνέλθει, ο
κούστηκε το σαρκαστικό γέλιο ενός ανθρώπου



Τόν οδηγό, ανάμεσα από σκοτεινούς διαδρό-
μους, σέ μιά αίθουσα...

ΠΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΚΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

ΔΟΥ Εύχαιριστα νέα: Η Άνώνυμος Κινηματογραφική
Έταιρεία έτοιμάει πραγματικές εκπλήξεις στους φίλους
του κινηματογράφου. Πρόκειται να προβάλει στο «Πά-
λας» αληθινά αξιοσημείωτα, όπως το «Ζουζόν», τις
«Ερωτικές Καντρίλες», τον «Ναπολέοντα» κι ένα πλη-
θος άλλων φιλμ, ανεγνωρισμένης αξίας. Γιατί, όπως θα
ξέρετε, η κινηματογραφική περίοδος άρχισε πάντα μετά
τις Απόκριες, όποτε ο κόσμος, κουρασμένος από τους
χορούς και τα όληνυχτα γλέντια, καταφεύγει στις αθου-
ρες των κινηματογράφων, για να δει ένα όμορφο έργο
και να ξεκουρασθώ. Εύτυχος ότι το «Πάλας», όπως
πάντα, πλήρως τεράστια ποσά, για να μπορεί να κλεί-
σει τα καλύτερα φιλμ της έρπεινης παραγωγής, τα έ-
να θα ένθυσάσαν τους λάτρεις του κινηματογράφου.

Η χαριτωμένη «Μπατερόφλιν», η όμορφη «Βεντέτα» Σόλβια Σίν-
νι, που τελευταία φιλμ της, που «γυρίζει» αυτές τις μέρες στο Κόλ-
λυγουντ, παρουσιάζεται ως καθαρόαιμη Ινδή της πεδιάδας του Πάγκας.

Βασικά ότι και σ' αυτή τη μεταμφεσί της έχει
μηνία επιτυχία και προσαλεί το θαυμασμό του σκη-
νοθέτη της και των άλλων «αστέρων». Η Άννα
Σίν, μάλιστα, η καλύτερη φίλη της, μιλώντας για
τη Σόλβια Σίννι στα «Κινηματογραφικά Νέα» του
Κόλλυγουντ, είπε τα εξής ενδιαφέροντα πράγματα:

—Η μίς Σίννι, καθώς μου εξομολογήθηκε, γεν-
νήθηκε σέ μιά μικρή Έθραϊκή παροικία του Βορρά,
στην οποία όλες η γυναίκες αγαπούσαν να ντύνον-
ται μ' έξωτικά φορέματα. Έτσι κι η Σόλβια Σίν-
νι απέκτησε από μικρή τη συνήθεια ν' αγαπάει όλα
τα φαταχτερά χρώματα και να θέλει να ντύνεται
παρα με παράδοξες τουαλέτες. Κι αυτό συνέβαινε
στην επιτυχία της, γιατί έφερε πάς πρόπε με φορέ-
μα ένα έξωτικό φρέμα, προσόν που το έχει κληρο-
νήσει από τη φυλή της. Στο έργο «Νά ή Γυναίκα
μου, στο οποίο υποδύεται το ρόλο μιάς Ινδής, έχει
καταπληκτική επιτυχία κι έχει ξετρελλάνει κυριολε-
κώς τον Φίλιπ Χόλμς, ο οποίος δεν το κρύβει ότι
είναι έρωτευμένος μαζί της. Μά η μίς Σίννι δεν
επιστρέφει σέ κανέναν την καρδιά της. Ούτε κι
αυτός άκούει ο Μορίς Σβαίλεν δεν μπόρεσε να την
συννενοήσει με τα τραγούδια του και το φέρεμά του.
Η Σόλβια Σίννι προσέχει να μην έρωτευθεί, για-
τί αυτό θα έσφαινε το τέλος της κινηματογραφικής
καριέρας της. Ξέρετε δέ για ποιο λόγο; Γιατί η
Σόλβια Σίννι έχει αποφασίσει να παντρευθεί τον
ήρωα που θ' αγαπήσει πραγματικά και ν' αποτρα-
βηθεί μαζί του σέ μιά όμορφη βίλλα, για να χαρή
την οικογενειακή ζωή και...» αναβρόχη τα παιδιά
της...

Κι αλήθεια, αυτή η χαριτωμένη «Βεντέτα», που
έμε το Κόλλυγουντ την θεωρεί «βασιλέα» της κομ-
ωδίας και της όμορφιάς, έχει παύσει να ενδιαφέ-
ρεται για τους φανταστές της κι είνε άρρωστημένη
στην τέχνη της. Δεν έχει καιρό για τίποτ' άλλο, παρά μόνο για τη

και παρουσιάστηκε μπροστά του ο Τζόν Μέλιν.
—Πρέπει να ομολογήσεις, αγαπητέ μου, του είπε, ότι έχασες το πα-
γούδι. Έκανες την άνοησία να πιστέψης στο παραμύθι που σου διηγή-
θηκα. Τώρα θα πληρώσεις με τη ζωή σου την περιέργιά σου ν' ανα-
κατέσταις στις υποθέσεις μου. Όποτε ταξιδεύεις για να κάνης μιά έ-
ρευνα για τα ναρκωτικά και να αποκαλύψης τον άρχηγό των λαθρεμπο-
ριών, μάθε λοιπόν ότι είμαι εγώ, ο Τζόν Μέλιν ή ο Τζόν Άινσελ.
Έχω στα χέρα μου όλη την Αφρική κι έχω σκοπίσει παντού τα δι-
ατηρήματά μου. Αν ήσουν φίλος μου, θα γλύσσον πλούσιος. Μά είσαι
εχθρός μου και θα σε τιμωρήσω σκληρά. Θα σ' άρψω να πεθάνης από
την πείνα σ' αυτό τον έρημο πορθμό πόργο. Και τώρα, άμια γλυκά...
Κι ο Τζόν Μέλιν, ο τρομερός λαθρέμπορος της Αφρικής, έφυγε
από την έρημη άβυσσος, κλειδώνοντας την βαριά πόρτα της. Έπειτα
με την έρημη συνεχίζο του, βγήκε από τον πόργο κι απομακρύναν να
αφή με το καραβάνι του Άχμετ Μπέν Χαϊλέν, όταν άκούστηκε το πο-
λύ από ενός αποπνικτικού Άγγλου στρατιωτικού. Πριν προφτάσει
να διαπαισύνει, ο λαθρέμπορος είχε δεθεί κι' αυτός κι ο αντίστοιχός του,
ο ήρην πυροβολέστη. Έπειτα ο έπ' κεφαλή αξιωματικός τον ανάγ-
κασε να έλειφθεί τον Άμερικανό ρεπόρτερ, για να συνεχίσει το τα-
ξίδι του και κατόπιν τον οδήγησε στο δικαστήριο. Εκεί ο Σέλβιν έ-
πρεπε πάς είχε υποταχθεί από την άσχη τον Μέλιν ότι ήταν εκπί-
νους λαθρέμπορος, αλλά τον είχε άρψει να ομολογήσει μόνος του την
αληθινή ταυτότητά του. Γιατί απλόστατα ο Νεοδωρικός ρεπόρτερ ο Τό-
μας Σέλβιν δεν ήταν άλλος από τον Άγγλο αστυνομικό Έντμουντ Μπρίν-
τσο, τον τρομερότερο διάκτη των έγκληματικών λαθρεμποριών της
Μαίης. Ήλπιου.

ΤΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΥΝ

σκληρή δουλειά του εστούντιος. Έπειτα, μίν ξεγνάτε, ότι για να ή-
ποδυθεί ένας «αστέρας» το ρόλο μιάς Ινδής ή μιάς Γαλιανέας, πρέ-
πει να μελετήσει πολύ καλά τα ήθη και τα έθιμα αυτών των χωρών,
ώστε να ένοσάρκωση πράγματι μιά τέτοια γυναίκα, κι όχι μιά άνηχη
και βαμμένη κοίκα. Κι αυτό έχει κατορθώσει να πετύχει η Σόλβια
Σίννι...

Ο Λιονέλ Μπάρομμορ μιά μέρα διηγήθηκε στους φίλους του το έ-
κδοιό έπεισόδιο, που του συνέβη τον καιρό που έπαιζε στα θέατρα
της Νέας Υόρκης: Στην προεμέρα ενός δράματος, όλος ο κόσμος, ά-
πό τις πρώτες κιόλας σηνές, άρχισε να χαμογυριέται και να δισανα-
σχετεί, γιατί το έργο δεν είχε κανένα ενδιαφέρον. Οι ήθοποιοι, βλέπον-
τας ότι το κοινό είχε βαρεθεί, δεν έπαψαν καθόλου μ' όρεξη και βια-
ζόντουσαν να τελειώσουν μιά ώρα άρχύτερα το ρόλο τους. Τότε όμως
ο Λιονέλ Μπάρομμορ είχε μιά έμπνευση. Αποφάσισε να τροποποιήσει
αυτός το έργο, να βάλει δικούς του διαλόγους και να γλιτώσει τους
συναδέλφους του από το μαξιλάριμα των θεατών. Και πράγματι, τα
κατάφερε περίφημα. Το κοινό έπαψε να μουρμουρίζει κι άρχισε να προ-
σέχη την εξέλιξη του έργου. Το θέατρο είχε βυθισθεί τώρα σέ μιά από-
λυτη ήσυχία. Θα μπορούσε ν' άκούσει κανείς και το
παιχνίδι μιάς μινίγας. Αλλά φαίνεται ότι και ο συγ-
γραφέας κι οι ήθοποιοι έκείνο το βράδυ ήταν υπερ-
βολικά άτυχοι. Γιατί στην πιο δραματική σηνή του
έργου, άκούστηκε ξαφνικά από την πλατεία η άπτεπ-
σιμένη φωνή ενός θεατού:

—Αποδυθείτε!... Βοήθεια!... Μου έλειψαν το ρο-
λόγι και το πορτοφόλι μου!...

Όλος ο κόσμος ξέσπασε τότε σ' άκράτητα γέλια
κι άρχισε να σφυρίζει και να φωνάζει σάν δαιμονισμέ-
νος, ζητώντας τον συγγραφέα για να τον δείξη! Οι
ήθοποιοι από το φόβο τους άφησαν στη μέση το έργο
κι έτρεξαν να κρυφτούν στα παρασκήνια, ενώ ο Λιο-
νέλ Μπάρομμορ χύπηξε στην πλατεία για να τσακώσει
αυτών τον άνθρωπο, που ούρλιαζε σάν τρελλός. Ήταν
ο ίδιος ο συγγραφέας, που βλέποντας ότι του άλλαξαν
το έργο, είχε μεταχειρισθεί αυτό το τέχνασμα για να
άναστατώσει τους θεατές. Έννοείται ότι έφυγε: της
χρονιάς του από τον Λιονέλ Μπάρομμορ, και τόσο ή-
ταν το ρεζιλίκι που έπαθε από τις έφημερίδες την
άλλη μέρα, ώστε δεν έγραψε πια θεατρικό έργο. Ό-
σο για τον Λιονέλ Μπάρομμορ, αυτή ήταν η πρώτη
και τελευταία θεατρική επιτυχία του ως συγγραφέας!

Η γυναίκα του Ρόμπερτ Μονγκόμορ, η Έλισάβετ
Άλμυ, πρωταγωνιστί στο νέο φιλμ που γυρίζεται
τώρα στο Κόλλυγουντ κι έχει τίτλο «Οι Άνθρωποι με
τ' Αστρά».

Στην πόλη του κινηματογράφου έφτασε αυτές τις
μέρες ένα καινούριο «αστέρας», η Γαβιέλι Άντρο, μιά
έξαιρετικά όμορφη γυναίκα της Λατίας, η οποία ένε
σχεδόν συμπατριώτισσα της Γκερτίς Γκράμμο. Έχει
μυγιά κι εκθαματικά μάτια, υπέροχο σώμα κι έχει
πολλές ελπίδες να πετύχει στον κινηματογράφο.

Ο Διού Άλμυ είνε σήμερα ένας από τους γόνιτες του Άμερικανού
κινηματογράφου. Γεννήθηκε στη Μιννεάπολι το 1908 κι έστρεψε από το
διαζυγίό του με τη Λίλια Λάινε, παντρεύτηκε τελευταίως την κατέννη
στη Τζίντσερ Ρότσερ. Μά σ' αυτό το νέο γάμο του φαίνεται ότι δεν
είναι και τόσο τυχερός. Απ' πστένομους τις κακογλωσσίες του Κόλλυ-
γουντ, η Τζίντσερ Ρότσερ είνε ξετρελλανμένη με τον Φρέντ Άσταίνο,
τον διάσημο χορευτή της «Καριόκας». Τόσο δέ είνε άπληστημένη με
τις δοκιμές των νέων χορών της, ώστε δεν πατάει καθόλου στο σπεί
του σκηνίου της, πράγμα που διασκεδάζει υπερεβολικά τους άλλους «ά-
στερες» της όδοης. Έτσι ο Διού Άλμυ κοιτάει να γλιτώσει από τη φά-
ση του ως γόνιτος, γιατί καμιά γυναίκα δεν συγχωρεί, καθώς ξέρετε,
στο είδος της να έχει έρωτικές αποτυχίες!...

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα φιλμ που γυρίζονται στα παρθένα
δάση της Αφρικής, είνε και το τελευταίο φιλμ της Κολομπία «Η
Αφρική Μπλάι». Το φιλμ αυτό είνε γεμάτο από συνταρακτικά έπεισό-
δια και έρωτικές περιπέτειες μέσα στη ζούγκλα, η οποία κρατούν
αδιάπνοτα το ενδιαφέρον του θεατού.

Ο κινηματογράφος με την τελειότητα των τεχνικών μέσων του
και την ποδοιότη του σ' αυτόν όλων σχεδόν των διασημών καλλιτεχνών
του μελοδράματος, άρχισε τώρα ν' αποδίδει περίφημα τις διάφορες ύ-
περβολές, όπως τ' αποδίδει η αποθήκη της Σόλβιας, ο
περσε. Έτσι, μετά τον «Ριζοδέκτη» και τον «Ακροατή της Σόλβιας», ο
Τόμας Σέλβιν προσέδω και τους «Μπορμ», με την Γκαλιτρίνη Λέου
ρενς ως Μιμή και το γιο του Ντούγκλας Φαίρμπαρνκς ως Ροδόλφο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ

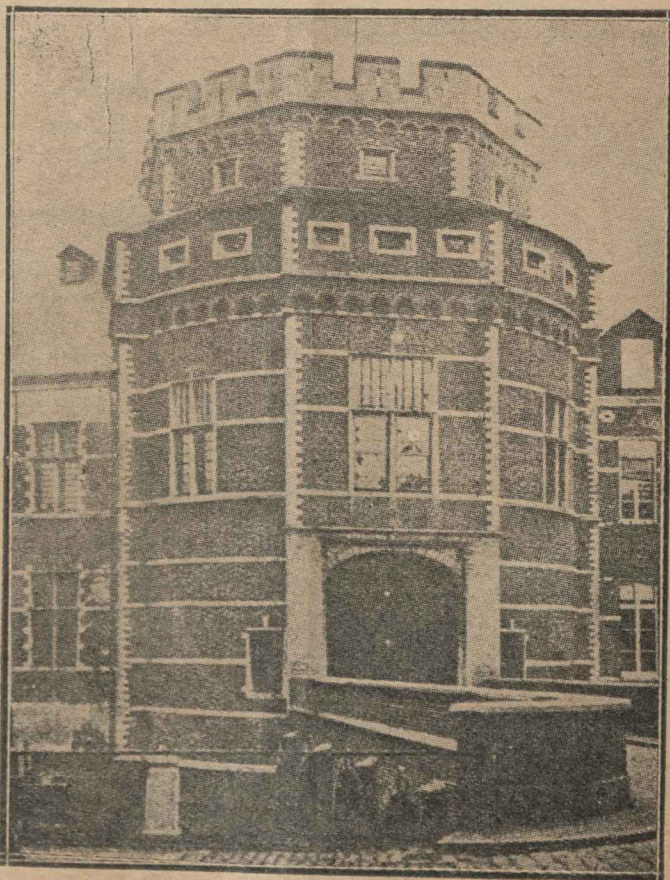
Η ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΧΟΥΓΚΣΤΡΑΪΤΕΝ

Πώς μαντεύεται ο πολιτισμός μιας χώρας. Γιατί εξακολουθούν ή γυναίκες στην Εύρωπη να είναι περιήτητες. Και γιατί γίνονται δράματα έρωτος και τιμής. Πόσες γυναίκες αναλογούν σ' έναν άνδρα. Τα αμερικανικά σωφρονιστήρια. Οι φιλικό-θραυπι εγκληματολόγοι του Βελγίου. Πώς ιδρύθηκε η Σχολή του Χουγκστράιτεν. Μιά συνέντευξη με τον πασίγνωστο εγκληματολόγο Μωρίς Ντελιερνέ, κλπ.



Οι φιλόφρονες υποστηρίζουν παντού και πάντοτε ότι ο πολιτισμός μιας χώρας φαίνεται από την κατάσταση των φυλακών της κι' από τα δικαιώματα που έχουν ή γυναίκες της στη ζωή. Μη σας φαίνονται καθόλου παράξενοι αυτές ή ιδέες. Για να βεβαιωθείτε ότι είναι σωστές, δεν έχετε, παρά να διαβάσετε ότι γράφουν οι διάφοροι επισκέπτες των Αμερικανικών φυλακών και πως περιγράφουν την ελευθερία των γυναικών του Νέου Κόσμου. Στην Αμερική πολύ σπάνια γίνονται εγκλήματα, που έχουν αφορμή μία γυναίκα. Στην Εύρωπη όμως συμβαίνει το αντίθετο: Η γυναίκα είναι ή αίτια κάθε τραγωδίας ή φόνου. Τα συζυγικά δράματα, τ' άτυχα ειδήλια, ή έρωτική αντίληψη, ή άπογοήτευση, το μίσος, όλα καταλήγουν στο έγκλημα. Οι Εύρωπαίοι σκοτώνονται πάντοτε για μία γυναίκα, σαν να ήταν αυτή ένα εξαιρετικό πλάσμα, τελείως διαφορετικό από τ' άλλα δημιουργήματα του Θεού. Κι' ωστόσο δεν έχουν δίκιο. Έγστερ' από τον παγκόσμιο πόλεμο, ο αριθμός των γυναικών αυξήθηκε πολύ δυσανάλογα εν συγκρίσει με τους άνδρες. Από μία τελευταία στατιστική βλέπουμε ότι σε κάθε άνδρα αντιστοιχούν τρεις και τέσσερες γυναίκες. Σε πολλές χώρες μάλιστα αυτή ή διαφορά είναι πιο μεγάλη. Κι' όμως ακόμη δεν ιδρύθηκε ένας σύλλογος προστασίας των δικαιωμάτων του άνδρος, ενώ σ' ελή την υδρόγειο υπάρχουν χιλιάδες σύλλογοι για την προστασία των δικαιωμάτων της γυναίκας. Οι μόνοι που κατάλαβαν ότι ή γυναίκα είναι ένα όμοιο πλάσμα με τον άνδρα, με μερικές μόνο ανατομικές διαφορές, είναι οι Αμερικανοί. Κι' έτσι αχότι άφησαν ελεύθερες τις γυναίκες να κάνουν ό,τι θέλουν, να τους βοηθούν στις εργασίες τους και να ζουν όπως τους άρεσει, χωρίς να δίνουν το δικαίωμα σε κανέναν να τις κρίνει. Έτσι όμως ξέπεσε κι' ή αίσθηματική αξία των γυναικών. Κι' ενώ οι Εύρωπαίοι κοπιάζουν πάντα να γίνουν πλούσιοι για να ικανοποιούν καλύτερα τις ιδιοτροπίες της φίλης τους, οι Αμερικανοί δεν πονοκεφαλιάζουν για τις στενοχώριες της καρδιάς και φροντίζουν για τις επιχειρήσεις τους, χωρίς να πολυσκοτίζονται, ούτε για τη ζωή που κάνει ή γυναίκα τους, ούτε αν τους είναι πιστή. Γι' αυτά όλα φροντίζουν οι ειδικοί σύλλογοι των γυναικών. Έτσι στον Νέο Κόσμο δεν υπάρχουν τόσα πολλά δράματα της καρδιάς και τα εγκλήματα έχουν πολύ κοινές αιτίες. Όσο για τον εγκληματία, τον θεωρούν έναν παρυστατημένο άνθρωπο και προσπαθούν να τον φέρουν στον ίδιο δρόμο, με τον πιο καλό και τον πιο μαλακό τρόπο. Έχουν ιδρύσει ως γνωστό υποδειγματικές φυλακές, γεμάτες ήλιο και υγεία και μόνο όταν καταλάβουν ότι χάνουν άδικως τον καιρό τους... κλείνουν τον κατάδικο στα υπόγεια αυτών των φυλακών και τον εγκαταλείπουν στο έλεος του Θεού και των δημίων του!

Οι κάτοικοι της Εύρωπης όμως μέχρι τα τελευταία χρόνια είχαν πολύ διαφορετική ιδέα για τις γυναίκες και για τους κατάδικους. Και το αποτέλεσμα; Παντού εξακολουθούν να υπάρχουν υγρά κι' ανήλια φρούρια, γεμάτα από αρ-



Ένα από τα κτίρια των περιφημών φυλακών Χουγκστράιτεν

ρωστους κι' εξαγριωμένους ανθρώπους, τα όπο'α παραδόξως αναμείζονται σωφρονιστήρια, ενώ θα έπρεπε να λέγονται επίσημα κολάσεις! Φαντασθήτε λοιπόν τί άναστάτωση προκάλεσε ή πληροφορία ότι στο Χουγκστράιτεν του Βελγίου ιδρύθηκε δώ και λίγο καιρό ένα πρότυπο σχολείο φυλακισμένων, με το οποίο να τους ξαναδώσει τον ανθρωπισμό τους.

Όλοι οι δημοσιογράφοι της Εύρωπης ζήτησαν να πάνου συνεντεύξεις με τον διοικητή αυτών των μοντέρνων φυλακών και έσπευσαν να πάνε στο Χουγκστράιτεν για να τις έπιανε. Φθόνη. Μαζύ μ' αυτούς ήμουν κι' εγώ. Και μία την άλλη δεν μετανόησα για το κοπιαστικό ταξίδι στο όποιο υπέβληθα για να γράψω αυτή την ανταπόκριση μου για τ' Αισιωματικά Νέα! του Παρισιού και για τον «Τέκτον» της Νέας Υόρκης.

Στα περίχωρα της Αμβέρσας κι' ακριβώς στις όθες του ποταμού Μώζας, κοντά στα Βελγιο-ολλανδικά σύνορα, υπάρχει μία πολύ όμορφη και γραφική πόλις, το Χουγκστράιτεν. Έχει άπεραντα δάση, μεγάλα λιβάδια κι' οι κάτοικοι του δεν έπαυον τις τρεις χιλιάδες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι ελλοκόποι, κεραιοποιοί και οι άλλοι ασχολούνται με τη γεωργία και την κτηνοτροφία. Όλοι τους είναι ευτυχισμένοι, γιατί πάντα έχουν δουλειά και το γλυκό κλίμα τους έχει κάνει ειρηνικούς κι' αγαθούς σαν πρόβατα. Οι κάτοικοι του Χουγκστράιτεν ποτέ δεν άπησχόλησαν τα δικαστήρια και γι' αυτό σ' αυτή την ήσυχη τοποθεσία άποφασίστηκε δώ και τρία χρόνια ή ίδρυση των προτύπων σωφρονιστικών φυλακών του Βελγίου. Ψηφίστηκε λοιπόν το σχετικό κοινούλι από την Κυβέρνηση και πολλές χιλιάδες εργατών άπασχολήθηκαν για την ανέγερσή τους. Και πράγματι το καλοκαίρι του περασμένου χρόνου αυτό το τεράστιο κτίριο ήταν έτοιμο για να δεχτεί τους κατάδικους.

Η φυλακή του Χουγκστράιτεν μοιάζουν μ' ένα μοντέρνο έσοχικό ανάκτορο κι' είναι διηρημένες σε δυο μεγάλα οικοδομήματα, χωρισμένα μεταξύ τους. Στο ένα φιλοξενούνται ή γυναίκες κατάδικοι και στο άλλο όλοι οι εγκληματίες, που δεν έχουν περάσει τα τριάντα χρόνια κι' υπάρχει έλπίς να αμνημονεύσουν και να γίνουν πάλι χρησιμικοί. Άνθρωποι για την κοινωνία. Έννοείται ότι ή γυναίκες φυλακές με τις άνοικτες δεν έχουν καμιά σχέση μεταξύ τους, για να μην... εξαγριωθούν οι κατάδικοι από την παρουσία των γυναικών και να σταλάξουν τις μέρες της ελευθερίας τους και των εγκληματικών τους θριάμβων!

Διοικητής αυτού του νέου σωφρονιστηρίου του Βελγίου είναι ο κ. Μωρίς Ντελιερνέ, ο οποίος είναι πασίγνωστος για τις εγκληματολογικές μελέτες του κι' είναι δικά για τις μελέτες του τις σχετικές με την εγκληματικότητα των παιδιών και της νεολαίας. Ο κ. Ντελιερνέ είναι ο άνθρωπος που είχε την ιδέα της ίδρύσεως αυτών των φυλακών και δεν ήσυχασε, παρά μόνο όταν πραγματοποιήσε το φιλόδοξο έργο του.

Στη Σχολή του Χουγκστράιτεν, μου είπε, έχουμε σήμερα ακόσους μαθητάς κι' εκατό μαθήτριες...

Συγγνώμη, το παρατήρησα, είπατε ότι έχετε μαθητές και μαθήτριες; Κι' οι κατάδικοι, οι μαθητές;

Μι' άνασπότη μου, δεν υπάρχουν κατάδικοι. Πολλές φορές έρω ότι ένας πολιτης που έκανε εν δίκην για τον έλπο ή τον βήτα λόγο και τιμωρήθηκε να αυτό από τους νόμους της πα-

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗ

Για πές μου, κόρη μ' όμορφη, γιατί έχεις τόσες χάρες; Μή τί σε τρέφει ή μάνα σου, και τί καλά σου δίνει; Μή σε ταΐζει ζάχαρι, για νάχης τη γλυκάδα; Μή σε ποτίζει γάλατα, κι' άσπρίζεις σαν το γάλα; Μή σε κερνά ροδόνερο, κι' άνθίζεις σαν τα ρόδα; Μή σουχει στρώμα πούπουλο, για να γλυκοκοιμάσαι; Και μόσχο στα προσκέφαλα, για να μσοχοιμήρης; —Μένα ή καλή μανούλα μου, κι' ή ακριβή μου μάνα, Δέ με ταΐζει ζάχαρι, δέ με ποτίζει γάλα, Δέ με κερνά ροδόνερο, για να πολυμορφάινω, Με την καλή της την εύχή, μυρίζω σαν το μόσχο, Μένα ή καλή μανούλα μου με χάδια μ' άνατρέπει, Με τα γλυκά της τα φιλά μου δίνει τη γλυκάδα, Με την καλή της την εύχή, μυρίζω σαν το μόσχο, Με την αγάπη τρέφομαι, κι' άνθίζω κι' όμορφαίνω, Γιατί είμαι κόρη μοναχή και κόρη χαϊδεμένη.

(Απ' τα «Ειδήλια») Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ

Λάμπεις καθάριο μέτωπο, και δώχνεις τ' άγρια σκότη, Μάγουλα δροσστάλαχτα μσοχοβόλατε νιότη, Στόμα που στάζει κάποτε στο μέλι το φαρμάκι, Λαχταριστά χιονόλαιμα, κυματιστά κορμάκι, Κι' έσεις μαλλιά, που πιάνετε με τα σγουρά πλεμάτια Κι' έσεις που σ'ατέυτε τα έγκάρδια βάρη, μάτια!

Όραία είστε, όλόλαμπρα, μά το δικό μου άστέρι, Θέες όμορφες δεν είστε σεις, δεν είστε είν' ένα χέρι! Χέρι που πότε ή Προκοπή, και πότε ή Έλεημοσύνη, Τόχουν ή μία για να βοηθή, κι' ή άλλη για να δίνη. Χέρι σαν μάγισσας ραβδί, κάθε που γυρίζει άνθίζει, Και για να κάνει το καλό, άκόμα κι' άσχημίζει!

Ώ χέρι, του φτωχού χαρά και του σπιτιού καμάρι, Άτίμητο, παρθενικό, κρυφό μαργαριτάρι, Μη φύγεις από πάνω μου, μη λείψεις από μπρός μου Κι' όδηγα τον άνήερω στην έρημιά του κόσμου, Άστρο στους Μάγους έδειξε το ύρδιο του Μεσσία, Ώ χέρι, δείξε μου κι' εσύ που κρύβεται ή Εύτυχία! (Από τα «Μάτια της Ψυχής μου») Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ

Όμιέ, πώς άπαράτητος όίμενα! Με ποιά καρδιά, με ποιά ψυχή, ψυχή μου, Το μαύρο και ταλαίπωρο κορμί μου, Που ζούσε μόνο κι' έπνεε για σένα; Έλεος να λάβη αυτή ή καρδιά για μένα, Της τύχης μου δεν ήταν, κι' οι ρυθμοί μου, Και τ' άπαστό μου δάκρυ, οι στεναγμοί μου, Ηύρανε σάθικα άπολιθωμένα, Τώρα πούλος άπομείνα, ο καυμένος Μήτε μένει πού μες στην καρδιά μου, Το πάθος μου με θείρει να λελήσω! Στόμα ήμμο του γιαλού γονατισμένος, Τό πέλανος που σ' άρπαζε θεά μου, Παρακαλώ να σε γυρίση πίσω.. (Από τους «Στεναγμούς» 1857) ΑΝΤ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

ΒΡΑΧΝΑΣ

Ό μπε ή γύμνα, μήτε ή πείνα—άλλοίμονο μου!—Χαρίσματα που μια φορά από σε τα πήρα Μήτε το νυγταπόκεπο—κακή μου μοίρα—Με σέρνει έπί ένα φάντασμα του δρόμου.

Τ' άραχνισμένα μάτια μου ζητούν σε γύρα Και ή άσπρη το χέρι μου, που ρίγη τρούου Τ' άνασταύσαν σ'ένικορπο, με τον καυμό που Τον άλυστο, σου άργούπα στην έξω θύρα.

Έλα, και τ' άγριοάνισμα που ορίζει, Δεν είναι παρ' άγέρας και χαλάζι, Ώ, σήκα κι' άνοιξέ μου, είμ' εκείνη.

Για μία στιγμή παρήκα τα καταβόδια, Λησμονήμενη ή δύστυχη γριά και χρόνια Να πέσουμε άλλη μία φορά στην ίδια κρήνη. (Από τις «Ώρες») Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

τίες, δεν παύει να είναι άνθρωπος. Κι' έχουμε πολλά παραδείγματα τέτοιων ανθρώπων που ξαναγιναν τίμιοι, γιατί κλείστηκαν σε πραγματικά σωφρονιστήρια κι' όχι σε μαρτυρικές τράπεζες που τους κάνουν να σκέπτονται πάντα πως να δραστηρευτούν. Έτσι τους τροφούμε των φυλακών του Χουγκστράιτεν δεν τους άφήνω ούτε μία στιγμή να σκεφθούν ότι είναι κατάδικοι, κι' ότι είνε κλεισμένοι έδώ πέρα γιατί έκαναν ένα έγκλημα. Με κάθε τρόπο προσπαθώ να τους κάνω να ξεχάσουν τ' άδικήμα τους. Προπάντων τους νέους κατάδικους και τα παιδιά. Άλλωστε και το σωφρονιστήριο του Χουγκστράιτεν μοιάζει περισσότερο μ' ένα υποδειγματικό σχολείο, παρά με φυλακή. Έχει εύρύχωρες αίθουσες διδασκαλίας, εργαστήρια, ένα μεγάλο γυμναστήριο, λουτήρες κι' αθουσες άναπαύσεως, τις όποιες οι κατάδικοι μαζεύονται κάθε άπόγευμα για να διασκεδάσουν με διάφορα παιχνίδια. Μοιάζουν όλοι τους με μεγάλα παιδιά λιγάκι κακομαθημένα, τα όποια όμως σιγά-σιγά άρχίζουν να πειθαρχούν και να ήμερεύουν. Στην άρχή, όταν τους μεταφέραμε στο Χουγκστράιτεν κι' είδαν όλες αυτές τις άναπαύσεις και την ελευθερία που είχαν, νόμισαν ότι τους παίζανε κανένα άσχημο παιχνίδι και θέλησαν να δραστηρευτούν. Είχαμε όμως λάθει τα μέτρα μας κι' έτσι έμποδίσουμε την άποράσι τους. Τότε, για να τους κάνω να πιστέψουν ότι αυτό το σχολείο ήταν πραγματικά γι' αυτούς, είπα και τους μαζεύονα οι κλητήρες, δηλαδή οι δεσμοφυλάκες στην αλή της Σχολής κι' εκεί τους παρακάλεσα να με βοηθήσουν να τους ξανακάνω ανθρώπους. Οι κατάδικοι με κύτταζαν μ' ένα ήλιθο χαμύλο κι' ό ένας σκουτούσε κοροϊδευτικά τον άλλον. Ένας μάλιστα απ' αυτούς δεν βάσταξε και μου είπε:

—Δεν τ' άφήνεις αυτά, κ. διοικητή. Έμεις ξέρουμε πως πέριπούνται κάτι άνθρωποι σαν και μας. Δεν μπορείς λοιπόν να μας κάνης να πιστέψουμε ότι δεν μας έτοιμάζεις κανένα κανούργιο βάσανο!

Φώναξα αχούνο του κατάδικου να πλησιάσει και τον φώναξα να μου πει πως τον λένε και ποιά ήταν το έγκλημά του.

—Λέγουμε, μ' άπάντησε, Ραούλ. Μά είμαι πιο γνωστός με τ' όνομα «Άλεπου». Με καταδίκασαν, γιατί νόμισαν ότι είχα κόψει το λαμό μιας γρηθς για να της πάρω το κομπόδεμα.

Αυτός ό εγκληματίας δεν ήταν ούτε είκοσι χρόνων.

—Άκουσε, του είπα, έχω έμπιστοσύνη σ' εσένα, γι' αυτό θα σε διορίσω έπότη της τάξεως. Φρόντισε να φανής άξιος της έμπιστοσύνης μου.

Αυτός λοιπόν ό κατάδικος από κείνη τη μέρα έγινε φρόνιμος και κολακεύονταν τόσο από την έμπιστοσύνη που το είχα δείξει, ώστε κύταζε να εφαρμόζονται κατά γράμμα οι κανονισμοί.

Στη Σχολή του Χουγκστράιτεν οι κατάδικοι μαθαίνουν διάφορες τέχνες κι' όταν θα τελειώση ή ποινή τους, όχι μόνο δεν θα είνε πια οι άγριοι και τρομεροί δολοφόνοι, αλλά θα γίνουν πολύ καλοί τεχνίτες, γιατί όλοι τους είναι τετραπέρατοι. Το ίδιο κι' ή γυναίκες εργάζονται όλη τη μέρα διασκεδάζουν, μαθαίνουν γράμματα και σιγά-σιγά ξαναγίνονται πάλι άνθρωποι.

Η φυλακή του Χουγκστράιτεν είναι ή πιο μοντέρνες φυλακές της Εύρωπης. Μά ό διοικητής τους, στο τέλος της συνεντεύξεώς του, δεν έδωσε να μου όμολογήση ότι δυστυχώς υπάρχουν και κατάδικοι που δεν μπορούν να συμμορφωθούν. Αυτούς άναγκάζεται, για να μη χαλάσουν και τους άλλους, να τους στέλνι πάλι πίσω στα τρομαχτικά κάτεργα. Είναι οι έκ φύσεως εγκληματίες που δεν μπορούν να διορθωθούν ποτέ. Μ' αυτοί είνε πάρα πολύ λίγοι. Δεν συγκρίσει με τους άλλους ανθρώπους που εγκληματούν σε μία στιγμή παραφροσύνης, κι' αυτοί θέλουν την έλπίδα να ξαναγίνουν καλοί και τίμιοι πολίτες.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΕ

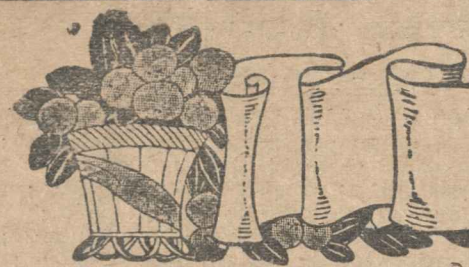
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΣΥΝΕΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μία μέρα, ένας Γασκώνας, μόλις άκουσε να μιλούν για την έμπιστά μερικων ανθρώπων, είπε:

—Έγνώρισα κι' εγώ έναν άνθρωπο εξαιρετικά έξυπνο και μεθυστικό. Αυτός ό χριστιανός λοιπόν κάποτε, που το ήτυχε να φοβερό και άνεπανόρθωτο δυστύχημα, τόσο πολύ άπελπίστηκε, ώστε τράβηξε και ξεριζώσε όλα του τα μαλλιά. Άλλά, προσέχετε, δεν ξεριζώσε παρά μόνον όσες άσπρες τρίχες είχε!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ



Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ



(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Κορινιάν ένοιωσε ανατριχίλα πάλι, μόλις θυμήθηκε το τρομερό εκείνο μαστίγιο, με το οποίο ξυπαίναν κάπως σε θεογονία οι αδιόρθωτοι καπουκίνοι του μοναστηριού. Δεν θρήκε όμως τίποτε να πη κι έσκυψε το κεφάλι του σιωπηλός.

Και σένα, γενναίε μου σωτήρα, γιατί πραγματικά σου όφειλω τη ζωή, πώς διάολο σε λένε;

—Με λέν Ρασκάς, σεθασμιάτε! είτε λαχταρισμένος ο Ρασκάς, ξεχνώντας στη σύγχυση του—να δώση άλλον πιο κατάλληλο τίτλο στον Τραγκαβέλ.

—Λοιπόν, είτε ανεκτίμητοι κ' οι δυο σας! εξακολούθησε ο Τραγκαβέλ, μπήγοντας καινούρια γέλια για την απρόοπτη «σεθασμιατοποίηση» του. Λοιπόν, ακούστε με, κύριε Ρασκάς και πανοσιώτατε καπουκίνε Κορινιάν: Συχαίνομαι, απεχθάνομαι τον καρδινάλιο αφέντη σας, ως εκεί που δεν παίρνει άλλο... Όσο όμως και να τον μισώ, δεν μπορώ να τον στερήσω κιόλας απ' τα δυο καθάρματά του!... Από σας τους δυο, δηλαδή... Πηγαίνετε λοιπόν, παλληκάρια μου... Πηγαίνετε στο καλό... Κουνηθήτε, λοιπόν!... Πηγαίνετε λοιπόν στο διάολο, επιτέλους!

Είχε ανοίξει την πόρτα και τους έσπρωχνε τώρα έξω, τρομαγμένους ακόμη και καταπλήκτους. Στάθηκε ύστερα στο κατώφλι της, εξακολουθώντας να τραντάζεται απ' τα γέλια, καθώς έβλεπε τις κωμικές των φυσιογνωμίες.

Μόλις θρέθηκαν στο πλαϊνό σαλόνι ο Ρασκάς κι ο Κορινιάν, στάθηκαν κι' αλληλοκυτάχθηκαν. Ήσαν χλωμοί ακόμη, απ' τον τρόπο τους. Άλλα ήσαν και ζαλισμένοι τώρα, καθώς άκουγαν τα ειλικρινή γέλια του Τραγκαβέλ: Άντηχούσαν στ' αϊτιά τους τα γενναϊάνα αϊτά γέλια, σαν χαρμόσυνη κωδωνοκρουσία Συγνώμης κι' Άνθοωπισμίου!

Έπρεπε να μās σκοτώση! ψιθύρισε ο Κορινιάν.

Μας διαβολόστειλε, χωρίς να μās άγγιξη καν! μουρμούρισε κι' ο Ρασκάς.

Ξεκίνησαν ύστερα να τ' άλλο σαλόνι, θέλοντας να θγούν πάλι στον κήπο και να φύνουν.

Ήσαν σκεπτικοί.

—Άς θγώ κι' εγώ από δω μέσα! είπε ο Τραγκαβέλ, μόλις έμεινε μόνος. Ω, τους καυμένους τους δυο άχρειους!... Τι φόβο που τόν πήραν!

Η μορφή του σκοτεινιάσε ξαφνικά.

—Τί ν' άπόγινε ο κόμης; σκέφτηκε με πόνο. Κι' ο Μονταριόλ;... Δυστυχία σου, πανιερώτατε καρδινάλιέ μου, αν έπαθαν τίποτα οι φίλοι μου!... Μα ως φύγω πωτάτα από τόν σκονισμένον αυτόν λαβύρινθο!

Κι' ανήσυχος, άρχισε να διαβαίνει τα άλλαπάλληλα εκείνα σαλόνια, τα όποια είχε διασχίσει και πριν.

Ενδ' θρισκόταν όμως στο δεύτερο σαλόνι, αντικρύστηκε ξαφνικά με τόν Ρασκάς και με τόν Κορινιάν, οι όποιοι γύριζαν πάλι προς τα πίσω τρεχάτοι.

—Ακόμα εδώ είστε; μούγκρισε ο Τραγκαβέλ, σουφρώνοντας τα φρύδια του.

—Δεν φταίμε εμείς! κλαύτηκε τότε ο Ρασκάς. Η πόρτα του μεγάρου, η πόρτα απ' την όποια μήκαμε πριν, είχε κλειστή τώρα!

—Κλειστή; μουρμούρισε πιο ανήσυχος από πριν ο ξιφομάχος. Έλατε μαζί μου!

Κι' άρμυσε προς την έξοδο, ενώ οι δυο κατάσκοποι — έχθοι του ποιν και σύμμαχοι του τώρα απ' την περίστασι — τόν ακολουθούσαν υπάκουα.

Έφτασαν τέλος στην έξοδον του μεγάρου, σ' εκείνη που έβλεπε προς τόν κήπο κι' απ' την όποια είχαν μη προηγουμένως, θλέςποντας την όρθωνοχητή.

Μα ήταν καλοκλειδωμένη, κλειστή, τώρα. Την περιεργάστηκε από παντού παραενεμένος, ο Τραγκαβέλ. Τη θρήκε στερεωτάτη. Η κλειδωνιά της, μια τρομεράν διαστάσεων σιδερένια κλειδωνιά, και τα βαριά θυρόφυλλά της, την έκαναν άπρόσβλητη σαν να ήταν πύλη φρουρίου.

Κ' όπως εξακρίβωσε ο Τραγκαβέλ, κάποιος ή κάποιον την

είχαν κλειδώσει απέξω, την τεραστία αυτή πόρτα!

—Ποιός διάβολος άραγε την έκλεισε; ψιθύρισε σκεπτικός ο Τραγκαβέλ.

—Πραγματικά ο ίδιος ο σατανάς θα ήταν! ψιθύρισε κι' ο λαθής—όταν έβλεπε τα «σκούρα»—Κορινιάν, κάνοντας τον στανρό του.

Κι' ο Ρασκάς, συγχισμένος, ταραγμένος απ' την άπρόσπο και μυστηριώδη αυτή φυλάκιά τους, άρχισε να τραυλίζει:

—Εγώ έχω τη γνώμη, σεθασμιάτε, ότι...

—Μα τί έπαθες, ήλιθιε; ξεφώνισε με μανία ο Τραγκαβέλ, ανευρισμένος απ' την περιπέτεια κι' αυτός. Για έπίσκοπο με π' ρασες;...

Ο Ρασκάς ζάρωσε κι' ο Κορινιάν δεν έχασε την ευκαιρία να κρυφογελάσει για την ταπεινσί αυτή του αντίηλου του. Ο Τραγκαβέλ ξαναθυθώθηκε σε σκέψεις...

Άς δούμε έντωματεύ έμεις, ποιος είχε κλεισίει αυτή τη πόρτα; Τη στιγμή που ο Τραγκαβέλ, οδηγώντας τους δυο αμαλώτους του, έμπαινε στο μέγαρο ντε Γκιζ, τρεις άλλοι άδερ έμπαιναν στον κήπο.

Μας έμπαιναν κανονικά αυτοί στον κήπο, κι' όχι πηδώντας απ' τη μάντρα του. Είχαν άνοιξει με το κλειδί την κλειδωμένη πόρτα πουβήγαμε στο δρόμο τών «Τεσσάρων Γυιών», και κλειδώνοντας την πάλι, τράβηξαν προς το μέγαρο.

Μπροστά, θάδίζαν οι δυο. Σιζητούσαν χαμηλόφωνα. Άπ' τα ντύσιμό τους κι' απ' τις άδρές χειρνομίες τους, φαίνονταν ότι ήσαν άπ' τα τριόδα απ' τους πιο λαμπρούς.

Έξη ήματα πιο πίσω, θαδίζοντας, ευλόβεια, τους άκολουθούσε ο τάτος Κρατούσε στο χέρι του μια όγκωδη βύση διαφόρων κλειδών και φορούσε ο κοστολή με τα έμβλήματα τών δουκών ντε Γκιζ.

Τα δυο πρώτα άτομα, έφτασαν τέλος μπρος στην πόρτα του μεγάρου, την όποια είχε διαβή πρό όλιγων στιγμών ο Τραγκαβέλ με τους δυο κατάσκοπους.

Μόλις είδε την πόρτα άνοιχτή ο ένας απ' τους ευπατριδας, γύρισε κι' είπε προς κλειδοβόχο:

—Έρριξες καμιά ματιά π' όπισθεν;

—Τό έπισκέφθηκα όλόκληρο, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

—Τό έβλεπα, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

—Τό έβλεπα, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

—Τό έβλεπα, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

—Τό έβλεπα, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

—Τό έβλεπα, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

—Τό έβλεπα, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

—Τό έβλεπα, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

—Τό έβλεπα, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

—Τό έβλεπα, κύριε ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ.

—Ποιός άπ' όλους; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος. Τίποτα έβλεπε; έρωτάει ο κλειδοβόχος.

Ήσαν μαζί.

Απ' τους δυο αυτούς ευπατριδες, ο ένας φαίνονταν ως τριαντάρο έτών. Η ανήσυχη φυσιογνωμία του συνταραζόταν. Ήταν από κρυφές φιλοδοξίες. Λεπτή γενειάς πλαίσιανε το εύγενο πρόσωπό του. Ήταν ο ένας απ' τους δυο γιους του Έρμου Δ' και της Γαθριέλλας Ντεστρέ:

Λεγόταν Κάισαρ τών Βουρβώνων, δούξ της Βανδώμης κ' ήσαν διακήτης της Βρεττανής!

Ο άλλος ήταν ως είκοσιέξη χρόνων. Είχε πρόσωπο θελκτικότερο, ήταν άψόγου κομψότητας κ' είχε τρόπους μεγιστάνος. Στο μάλλον γολικό θλέμμα τών ώραιων ματιών του, το σκιασμένο από μαύρα φρύδια, ξεχώριζε εύθους άμέσως κανένας το σύνθετο κάποιου μεγάλου έρωτικού πόνου:

Λεγόταν Έρρίκος Ταλλεβράν, κόμης του Σαλαί!...

—Ότε λοιπόν είμαστε αιχμάλωτοι, δώ μέσα!... συμπεράνε έπιτέλους ο Τραγκαβέλ, ύστερα από θαθεία σκέψη. Δεν μās με τίποτα άλλο, παρά να περιμένουμε να μās άνοιξουν αυτήν την πόρτα... Τώρα, αν κάνουν καμιά δεκαπενταριά ήμερες να μās άνοιξουν, κι' αν δεν θρούμε έντωματεύ τρόπο να σπάσου με κανένα παράθυρο ή πόρτα, τότε...

—Τότε, ψιθύρισαν οι δυο κατάσκοποι, μισοκρεμασμένοι απ' τα χείλη του.

—Τότε, άπλούστατα θα πεθάνουμε κ' οι τρεις μας απ' την πείνα! κατέληξε φιλοσοφικά ο Τραγκαβέλ.

Ο Ρασκάς, φημισμένος «καλοφαγάς», ανατριχιάσε. Όσο για τόν Κορινιάν, έπειδή έξεπερνούσε στη λαίμαργία τόν Ρασκάς—

—...καλόγηρος που ήταν—άρχισε κίβλας να θρηνη...

Ο Τραγκαβέλ όστόσο, τους άφανε στις κλάμες τους κι' έφερνε άνακάτο το μέγαρο. Αεικίνητος, σαν ποινικός πιασμένος στη «φάκα», πηγαίνονταν μέσα στο μέγαρο, αναζητώντας τρόπο κατάλληλο διαφυγής.

Καθώς θέβαια καταλαθαίνουμε, ο Τραγκαβέλ δεν άνησυχούσε για το πώς θα έφευγε. Τού ήταν εύκολότατο να σπάσει ένα παράθυρο—παρά τις προηγούμενες απαισιόδοξες διήθεν φράσεις του—και να πηδήσει ή να κατεβή με σκονί, κάτω. Άλλωστε ήταν ή γενική σγεδόν συνήθεια τότε, να μην είνε σιδεροκαγκελλόφρανα τα παράθυρα τών άπάνω πατωμάτων τών μεγάρων.

Ο Τραγκαβέλ άνησυχούσε μόνον για το πώς θα θγάνει απ' το μέγαρο ντε Γκιζ, χωρίς να συλληφθώ. Ήταν άσχετος, κ' είχε δικαιο όλλα—στε, ότι οι δώκται του θ' άγρυπνούσαν έξω στο δρόμο και γύρω απ' το μέγαρο. Ίσως να μην μπορούσαν να μούν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

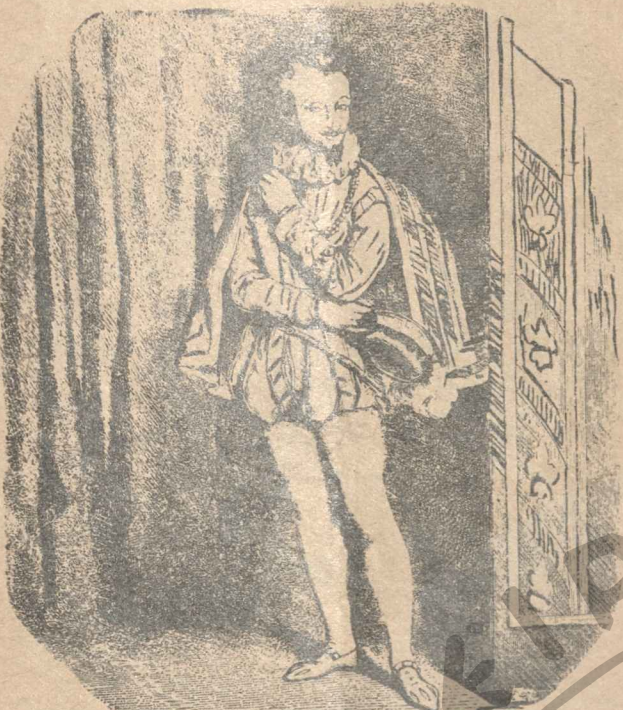
—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-

—...να μουν μέσα και να ψάξουν, ίσως να μην πολυμύσαν ακό-



Ο δούξ της Βανδώμης

άναμμένο απ' την ήμερα, θέβαια... Θάχη μπόλοκο λάδι, για να μη σήση ως τη νύχτα... Νά, εκεί πλάι του υπάρχουν αρκετά κηροπήγια, με άπειραχτα τά κερά τούς... Φαίνεται λοιπόν, ότι θάρθουν άνθρωποι εδώ, άπόψε... Κι' οι ύπηρέτες θάφυγαν απ' την ήμερα, ποιος ξέρει για ποιά λόγια... Και το φως του καντηλιού ήταν άόρατο σε μās, όσο ήταν ήμερα!... Μα οι άλλοι δυο παληάνθρωποι συνοδοί μου, που διάβολο βρίσκονται τώρα;

Δεν μπορούσε να ξεχωρίση καλά, μέσα στην μισοφωτισμένη άπέραντη αίθουσα. Πλησίασε στο καντήλι, άναψε ένα κερί τών κηροπήγιών εκείνων και στο κάπως ζωηρό φως του ξανακότεταξε γύρω.

Δεν κοιμόντουσαν οι δυο κατάσκοποι κι' ούτε είχαν φύγει. Βρισκόντουσαν ζαρωμένοι σε μία γωνιά, καθόντουσαν κατάχαμα και με μάτια γλαρά, μουδιασμένοι από υπερφυσική τρομάρα, κττάζαν τότε το αινιγματικό καντήλι και τότε τόν μυστηριώδη Τραγκαβέλ, με το άναμμένο κερί στο χέρι του!

—Τις βλέπετε αυτές τις φωτοχυσίες, μοσχάρια μου; ξεφώνισε εύθυμα ο Τραγκαβέλ. Αυτό σημαίνει, πώς θάχη μουσαφίρηδες άπόψε ή αίθουσα αυτή!... Άλλά σημαίνει έπίσης, ότι έμεις πρέπει να τ' σκάσουμε από δω, καλπώνταςας όλοταξος καθάλλα στα ποδάρια μας!

—Νά τ' σκάσουμε; μούγκρισαν κ' οι δυο, μιστρέλλοι από έλπίδα. Μά πώς;

—Έλατε κοντά μου! περιωρίστηκε να πη άπλά κι' έπιτακτικά ο Τραγκαβέλ.

Υπάκουοι, γεμάτοι από τυφή έμπιστοσύνη, τόν άκολούθησαν. Κρατώντας το κερί ο Τραγκαβέλ, προπορευόταν και φωτίε το δρόμο. Βγήκαν στο διάδρομο, είδαν μία πολυτελή σκάλα μπροστά τους κι' άρχισαν να ανεβαίνουν στο άπάνω πάτωμα.

Μα όταν είδαν άντίκρυ στο κεφαλόσκαλο μία πόρτα άνοιχτή, και πήγαν μέσα, ψίθωρος εκπλήξεως έξφυγε απ' τα χείλη και τών τριών τους: Βρισκόντουσαν σε μία άπέραντη αίθουσα, άπερίγραπτης πολυτελείας. Παχείς τάπητες της φλάνδρας σκέπαζαν τ' πάτωμα και μεγαλοπρεπείς λαμπερές πανοπλίες και παθιά στόλιζαν τούς τοίχους. Δεξιά κι' άριστερά στην αίθουσα, δυο θελούδινες κουρτίνες έκρυβαν δυο πόρτες που συγκοινωνούσαν με τα πλαϊνά δωμάτια. Ένα μεγάλο τραπέζι, με βελουδένιες πολυθρόνες γύρω του, θρισκόταν στη μέση της αίθουσας. Και στην τιμητική θέσι του τραπεζιού, υπήρχε άντίς για πολυθρόνα ένα καθίσμα πολυτελέστατο, σε σχήμα θρόνου!

Κάπως πιο πλούσια θλέπω εδώ τα πράγματα, παρ' όσο είνε στη σφίγτα μου της όδοι Σαινταβουάν! μουρμούρισε έκθαμβος ο Τραγκαβέλ.

Όστόσο, δεν γασαμέρησε περισσότερο σε άνώφελους θαυμάσιους. Τράβηξε καταθειάει σε μία απ' τις δυο κουρτίνες, την άνασήκωσε και μπήκε στην πλαϊνή αίθουσα, από αϊδώς κατάσκοποι τόν άκολουθούσαν τυφλά.

Μα εκεί, στάθηκαν άπότομα κι' οι τρεις, όχι έκθαμβοί πεία, αλλά κατάληκτοι, μαρμαρωμένοι!...

Πατί!... Τι άντικρύσαν;

Άντικρύσαν ένα τραπέζι, καταφορτωμένο από κρέατα ψητά, από κρέατα θραστά, από πηχτες, από κυνήγι ροδαμμένο από σουδά, από ψαμμάκια θαυτωμένα, από άφθονια μπουκαλιών έκλεκτου κρασιού, από... από... από!

Για ποιο λόγο ήταν τό συμπόσιό αυτό; Ποιά θα τ' γεννόντουσαν;

Πάς;... Πότε;... Λίγα τούς έμεινε γ' αυτό!

Ο Τραγκαβέλ ξεροκατάπινε...

Ο Ρασκάς πίσω του, άνοιγε γλαρά τα μάτια του.

Κι' ο Κορινιάν πιο πίσω, χάιδεψε την καλογοητική κοιλιά του και χαμογέλουσε με μακαριότητα...

Τέλος, και χωρίς κανένας να τους άσχημα τής έφάδου, άρμυσαν περπατώντας. Μια σκέψη, κυριαρχούσε μέσα τους, μόνον: Πώς να φάνε όσο πιο πολύ μπορούσε ο καθένας των...

Τα σαγόνια του Τραγκαβέλ δούλευαν, σαν δυο τρομερές μηχανές. Τα δόντια του Ρασκάς χωνόντουσαν στα κρέατα, σαν λώπετρες. Τα δόντια του Κορινιάν χωνόντουσαν στα κρέατα, σαν λώπετρες. Τα δόντια του Ρασκάς χωνόντουσαν στα κρέατα, σαν λώπετρες. Τα δόντια του Κορινιάν χωνόντουσαν στα κρέατα, σαν λώπετρες.

Μούρχεται ή όρεξη; να πετάξω το ράσο και να φύγω απ' το μοναστήρι!... Όσο λείπει ο πάτερ!... Ιωσήφ, καλούτάκι, τ' άπερνοούμε... Μά όταν έρθει πάλι, ένοσεί να τρώμε έπί έβδομάδες κουνοίμε... Μά όταν έρθει πάλι, ένοσεί να τρώμε έπί έβδομάδες κουνοίμε... Μά όταν έρθει πάλι, ένοσεί να τρώμε έπί έβδομάδες κουνοίμε...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο Ρασκάς άκούγοντας τα αυτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό...

Ο ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ



ΕΤΑ τὸ δαίμιο, πέρασαν ὅλοι στὸ καπνιστήριο. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαιναν ἡ εὐωδίες τοῦ πάρκου μαζί με τὴ θραυνὴ δροσούλα. Ἡ νεαρή κ. Λιβουά, πάντα ποιητικὴ—ἦτανε τόσο λεπτή, τόσο χαριτωμένη—στέναζε ἐλαφρά. Ὁ ἀντρας τῆς, ὅσοτε' ἀπὸ τὸ θαυμάσιο φαγητὸ, ἔκρινε καλὸ νὰ καπνίσῃ τὸ πούρο τοῦ πλῆσι στὸ παράθυρο. Ὡσαν καλεσμένοι γιὰ δεκαπέντε μέρες στὸ ἐξοχικὸ κτήμα τὴν Βερθάζ, Ἡλικιωμένο ἀντρώπου οἱ Βερθάζ, ζοῦσαν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους κ' εὐτυχισμένοι μαζί με τὴν κόρη τους τὴ Σιμόνη. Ἡ νεαρή αὐτὴ γυναικὴ γιὰ τὴν ὥρα σερεθίριζε τὸν καφέ, ἐνῶ ὁ ἀντρας τῆς, ὁ Παῦλος, χώνευε ἥσυχά, ἐσπῶν μένος σὲ μιὰ ἀναπνευστικὴ πολυθρόνα, χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο. Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.



Τὴν εἶχε πάρει στὰ χέρια του, γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὸ κρεβάτι τῆς

—Μάλιστα, τρεχάτε στὴν πόλιν μετὰ τὸ αὐτοκίνητο, συμβούλευσε ὁ Λιβουά.

—Τὸ αὐτοκίνητο ἐπισκευάζεται, δυστυχῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Βερθάζ, ταραγμένος. Πρέπει νὰ πάῃ κάποιος μετὰ τὸ πόδι.

—Τί λές, Παῦλε; Δὲν εἶνε καὶ μακρυνά... Γιά ἕνα γερὸ πηληκάρι σὰν καὶ σένα... Εἶσαι καὶ κυνηγός...

—Κυνηγός... ὅσο καὶ σεις... Ρίχνω καμμιὰ εἰκοσάρη πεφεκιὲς κάθε φθινόπωρο... Ὅσο γιὰ τὴν ἀπόστασιν, εἶνε πόσα χιλιόμετρα, τουλάχιστον μιὰ ὥρα δρόμος. Πρέπει μάλιστα νὰ περᾶσιν κανεὶς μέσ' ἀπὸ τὸ δάσος, ὅπου, φυσικά, οἱ ληστές...

—Ἄλλὰ μὲ πονάει καὶ τὸ πόδι... κουτσάινω...

—Ὁ κ. Βερθάζ γύρισε τὰ μάτια πρὸς τὸν Λιβουά, αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπασχολημένος μετὰ τὴν γυναῖκα του, ποὺ εἶχε λιποθύμησιν. Τὴν εἶχε πάρει στὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὸ κρεβάτι τῆς.

—Σήκω ἀπάνω! Μίλα μου καθαρά! Πρόσταξε ὁ κ. Βερθάζ, στὸν Ἱππολύτου. Πόσοι εἶνε οἱ ληστές;

—Ὅχτὼ-ἐννέα, στέναζε ὁ ὑπηρετὴς. Μοῦ εἶπαν πὺς θάβουλε, κατὰ τὰ μεσάνυχτα... Γιά νὰ τοὺς περιμένω... θὰ με σκοτώσουν...

—Κ' ἐμεῖς εἰμαστε μοναχὰ τρεῖς ἀντρες... εἶπε σαστισμένος ὁ κ. Βερθάζ.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ φύγῃ κανεὶς μαρ φώρτ' ἱ Γαῦλος. Πρέπει νὰ δοῦμε πὺς θὰ τὰ θάλαμε πέρα.

Οἱ τρεῖς ἀντρες ἔκαναν συμβούλιον. Ἀποφασίσαν κ' ἐτήρησαν ἀμέσως. Ἐκλείσαν καλὰ, προσεχτικὰ ὅλα τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες. Ἐφεραν τ' ἀσημικὰ στὸ ἀπάνω πάτωμα, στὸ μεγαλύτερο δωμάτιον, καθὼς καὶ διάφορα πολύτιμα κοσμητήματα. Ἐφτιασαν ἕνα ἀληθινὸ δόφορμα μετὰ μπασίλιν, κομμάτια καὶ θραυρὶες πολυθρόνας στὸ σκαλοκάφαλο. Ὅταν τέλειαν τὰ ἔργα αὐτὰ, ὅλοι τους, μαζί με τὴν μαγεύρισα, τὴν καμαριέρα καὶ τὸν Ἱππολύτου, ποὺ δὲν ἔπαυε τὸ κλάμμα, μαζεύτηκαν στὸ μεγάλο δωμάτιον τοῦ ἐπάνω πατώματος. Ἐφοδιάστηκαν ὅλα τὰ ὅπλα τοῦ σπιτιοῦ: τὸ κυνηγετικὸ τουφέκι τοῦ κ. Βερθάζ, ἕνα περιστροφὸν ποὺ δούλευε, ἐνῶ ἄλλο χαλασμένον, δὲν σκαλιστήρια τοῦ περιβολιοῦ, τὸ μαχαίρι τῆς κουζίνας καὶ τὸ στέκος τοῦ μυτιλιάρδου. Εἶχε σκοτεινιάσει τώρα ὀλίγη, ἀνὰ πρῶτον ὅμως φῶς γιὰ νὰ δώσουν στόχο στοὺς κακοποιούς.

—Ὁ κ. Βερθάζ μετὰ τὸ τουφέκι, τὸ χέρι φύλαγε ἑαδία. Ὁ νεμπρός του πῆρε τὸ περιστροφὸν ποὺ δούλευε καὶ παρατηροῦσε μὴπως ἀκούσῃ τίποτα στὸ περκο. Ὁ Λιβουά, ὀπλισμένος, ἔμενε σκαλιστήριον, συλλογίζονταν ἕνα πικρία πὺς δὲν καλοῦσε ὁ νο κόσμος ὅταν ὑπάγοντες τοιοι κίνδυνοι. Ἡ γυναῖκα ἔσαν ἀξιοθρήνητες. Ὅλοι τους ἐνατρίχιαζαν μετὰ τὸν παρατηρητὸν κρότον. Ἡ σκοτεινὴ ἔσθη ἦ τόσο ποιητικὴ πρὶν ἀπὸ λίγην ἦτανε τώρα ἕνα ἀπαίσιο μένος, ὅπου στριφογυρνοῦσε ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ὥρες περνοῦσαν, καὶ...

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Ἦτανε κ' ἡ δις Ὀνορέ, μιὰ μακρινὴ φτωχὴ συγγενὴς τους, ποὺ τὴν κάλεσαν κ' αὐτὴν γιὰ συντροφιά.

Η ΚΑΣΚΑ "ONDULA,"

ΧΩΡΙΣ επιβλαβή φάρμακα... ΧΩΡΙΣ βάρβαρα μηχανήματα... ΧΩΡΙΣ επικίνδυνον ηλεκτρισμόν... ΧΩΡΙΣ την "Οδύσειάν σας στα κομμωτήρια... ΡΥΘΜΙΖΟΜΕΝΗ σύμφωνα με κάθε είδος χτενισιάς, με κάθε αριθμόν «Μιζ-αν-πλά», ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ φιξέρνει τα μαλλιά εις φυσικές νόστιμες γλώσσας. Μεταχειρίζεσθε ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ στιγμήν επιθυμήτε και ΟΣΕΣ φορές επιθυμήτε... ΑΠΛΗ, απλουστάτη, και τόσον ΕΥΚΟΛΗ, όσον ποτέ δεν φαντασθήκατε... Σας χρησιμεύει ΓΙΑ ΟΛΗ ΣΑΣ ΤΗ ΖΩΗ !...



1.—Καν' αρχήν βρέχετε τα μαλλιά σας με νερό σκέτο ή και προτιμώτερον με κάποια καλή λουσιόν Φιξάτέρ. Κατόπιν χτενίζετε καλά-καλά και χωρίζετε κατά τόν συνήθη σας τρόπον. (Ένα καλό Φιξάτέρ «Φ.Ε.» δύναται να σας προμηθεύση και ό αντιτρωχιστική μας).



2.—Με τό χτενάκι σας διαφυλάττε την κόμην σας εις τόσας γλώσσας, όσας στην χτενισιά σας προτιμάτε και κατόπιν, πριν βάλετε την κάσκα, κανονίζετε τα λάστιχά της κατά τοιοῦτον τρόπον, ώστε τα καουτσούκ να συμπιέουν κατά προσέγγισιν πάνω στις γλώσσες.



3.—Τοποθετείτε την κάσκα επί της κεφαλής σας (πρώτα τό μεροσυνό μέρος), και τραβάτε καλά ΑΝΟΙΚΤΑ και προς τό κάτω, πλάνοντας από τις κορδέλλες και κανονίζοντας ταυτοχρόνως και όριστικώς τα δοξάντια καουτσούκ να πέφτουν πάνω σε κάθε γλώσσα.



4.—Κατόπιν ελαττώνετε τό τραβηγμά σας από τις κορδέλλες (αυτό να γίνει σιγά-σιγά), οῦτως ώστε ή κάσκα ν' ανεβή μόνη της στην κανονική της θέση, ΣΦΙΧΤΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ, και τα καουτσούκ να μαζέψουν αυταμάτως τα μαλλιά σας εις ελαφρές νόστιμες σιάλες. Δένετε την κάσκα όχι πολύ σφιχτά — τόσον μόνον, όσον να κρατιέται καλά στη θέση της.



5.—Με κάποιο χτενάκι ή έλασμα κανονίζετε και άλλας μικρολεπτομερείας στις γλώσσες, οῦτως ώστε να έπαύσετε τό στυλ της χτενισιάς που προτιμάτε. Εάν ή γλώσσα βγαίνει έξω από την κάσκα, την στερεώνετε στην άκρη με τις γνωστές σας φουρκετίτσες.



6.—Εάν έπαθιμείτε πολύ βαθιάς και πολύ έντονης γλώσσας, πάρετε τό χτενάκι σας ή ένα λεπτόν έλασμα, γλιστρούσατέ τό κάτω από κάθε γλώσσα και άνασηκώσατε τα μαλλιά άνάμεσα στα καουτσούκ. Η κυκλοφορία του άέρος γίνεται εύκολότερα και τα μαλλιά σας θα στεγνώσουν γρηγορότερον.



7.—Όταν τα μαλλιά σας είνε ΕΝΤΕΛΩΣ ΣΤΕΓΝΑ, αποβάλλετε την κάσκαν προσεκτικά — τραβώντα — ΙΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ τεντωμένην και άνοικτά από τό κεφάλι σας. Φροντίσατε πάλιν να άφαιρέσετε κατά πρώτον τό πρόσθιον μέρος, και ή τουαλέττα σας είνε έτοιμη πλέον.



Ευθύς από την πρώτην σας δοκιμήν, θα σας έκπλήξουν τα αποτελέσματα. "Απαξ κανονίσετε όριστικώς τα διαστήματα στα καουτσούκ της «ONDULA» με την χτενισιά που προτιμάτε, θα έξυπηρετείσθε τελείως και με τόν απλούστερον τών τρόπων. Κάθε φορά που επαναλαμβάνετε, θα γίνεσθε περισσότερον έξησκημένη. Με τόν καιρό θα γίνετε σωστή «έξπερ» στις κομμώσεις σας, όσον και ή Miss YVONNE WORTH, και θα προκαλήτε τόν θαυμασμόν τών γνωστών και φίλων σας. Αγοράσατε μίαν και κατόπιν δώσατε την διεύθυνσιν του Γραφείου μας εις όσας την ζητήσουν. Εάν είσθε δύσπιστος, ζητήσατε την ΔΩΡΕΑΝ αποδοτελλομένην βιβλιογραφίαν. Merci.

ΑΝΤ. ΒΑΣΣΑΜΗΣ & ΣΙΑ, όδός ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57, Β' ΠΑΤΙΣΜΑ, ΑΘΗΝΑΙ.

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ : Οι πελάται μας εκ των επαρχιών, δεν είνε ανάγκη να σκιοτίζονται με τό να γράφουν επιστολήν. Απλούστατα, ή μεταχειρίζονται τό παραπλεύρως δελτίον και στέλλουν 60 δραχμάς εις γραμματόσημα, ή σημειώνουν όποσθεν της ταχυδρομικής έπαταγής — διά της όποιας άσφαλέστατα μας έμβάζουν τό αντίτιμον — την λέξιν ΟΝΤΟΥΛΑ, και ή παραγγελία των θα έκτελεσθή ΑΜΕΣΩΣ. Όλος ό κόσμος θαυμάζει την ΟΝΤΟΥΛΑ. Παραγγείλατε και σεις ΜΙΑΝ από τών εαυτών σας ΣΗΜΕΡΟΝ και εάν δεν είσθε ευχαριστημένοι, απλούστατα, ζητήσατε τα χρήματά σας πίσω. Θα σας έπιστραφεί ΑΥΤΟΣΤΗΓΜΕΙ, ΧΩΡΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΙΝ ΚΑΜΜΙΑΝ.

ΑΝΤΙ ΜΟΝΟΝ 60 ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΑΚΙ ΣΑΣ-ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ΘΑ ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ ΜΕ ΣΤΥΛ ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΟΛΗΝ ΣΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ!

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ :
ΑΝΤ. ΒΑΣΣΑΜΗΣ & ΣΙΑ
Κολοκοτρώνη 57 — Β' Πατίσμα
ΑΘΗΝΑΙ

Αποκρίνατε, συμπληρώσατε και ταχυδρομήσατε, προς ειδικίαν σας, τό παρόν δελτίον.
Προνομιούχους Α' αντιπροσώπων
ΑΝΤ. ΒΑΣΣΑΜΗΣ & ΣΙΑ
Παρακαλείσθε όποιον μόνον αποστείλετε ΑΝΤΙ ΑΝΑΒΟΛΗΣ την καταπληρωμένην άποστολήν, Κάσκαν ΟΝΤΟΥΛΑ, ήτις είνε εις τό μέγιστον οφέλητος. Εγγυείται ότι θα μόνον έκτελεσθή τα χρήματά μου, εάν δι' ολονδήποτε λόγον θα είμαι ικανοποιημένη. Σίμφωνα !
Διεύθυνσις
.....
Υ. Γ. — Διά τό έξωτερικόν 1 λίρα Ταχυδρομική 1 δολλάριον ή ολονδήποτε ανάλογον νόμισμα.

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ

ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ

ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ